

Almudena Grandes

Vârstele Lui Lulu

La cincisprezece ani Lulu – elevă disciplinată a unei școli catolice de fete – își începe viața sexuală călăuzită de Pablo, bun prieten al fratelui ei mai mare și pe care, de altfel, îl iubea în taină. Drumurile lor se despart, dar, după o vreme, studenta Lulu îl va reîntâlni pe Pablo, acum un respectat profesor de literatură. Mereu copilă inocentă în relația cu el, oricât de departe ar merge pe calea explorărilor sexuale, Lulu va fi inițiată neîncetat de bărbatul matur care îi înfățișează posibilități erotice nebănuite. Până când, după ani buni de căsnicie, îndrăznețe, traversate fără complexe, Lulu va trece, încurajată de Pablo, de o limită căreia nici nu-i bănuise existența. Acesta este momentul revoltei: Lulu fuge pentru a-și găsi independența. Controlul asupra propriei vieți și-l va dobândi mediat, recurgând la „păsări de noapte” ciudate și punând în scenă elaborate acuplări improbabile, însă tentația acestei puteri nou dobândite este imensă și, într-un Madrid insolit, care își dezvăluie fața ascunsă, străduțele rău famate unde își fac veacul transsexualii, prostituatelor, traficantii de droguri și de carne vie, dorințele devin periculoase...

Prolog După cincisprezece ani.

Am început să scriu *Vârstele lui Lulu* în octombrie 1987. Aveam douăzeci și șapte de ani și, din câte îmi aminteam, dintotdeauna îmi dorisem să fiu scriitoare, deși în perioada aceea, după ce începusem zeci de romane fără a fi niciodată în stare să trec de capitolul al doilea, credința mea se cam clătina. Presupun că munca din care îmi câștigam existența pe atunci era unul din principalele motive ale disperării mele. Dar mai știu și că, dacă n-aș fi făcut-o de-a lungul acelor ani, n-aș fi putut să încep niciodată să scriu.

Din 1982, lucram ca scriitor la comandă – ceea ce în argou editorial se cheamă „muncă de negru”, „de negresă” în cazul meu – pentru diferite edituri specializate îndeosebi în manuale, broșuri și lucrări de consultare și/sau de popularizare, într-o ambianță foarte asemănătoare celei care, în 1989, avea să se convertească în intriga celui de-al patrulea roman al meu, *Atlas de geografie umană*. Nu aveam contract fix și depindeam de comenzile pe care le puteam prinde de aici, de colo. Munca mea consta în redactarea de texte – legende ale fotografiilor, definiții de termeni pentru enciclopedii, scurte prezentări și clape de copertă, articole suplimentare, tabele sinoptice, medalioane și rezumate –

despre tot felul de subiecte, dar întotdeauna având dimensiunea și tonul pe care mi le indica editorul cărții. Uneori știam câte ceva despre tema în legătură cu care scriam iar alteori, în majoritatea cazurilor, habar n-aveam, dar era același lucru. Dădeam cu laba – copiam, adică, schimbând nițel lexicul și sintaxa textului original – la tot ce puteam, iar când nu puteam, inventam. În acea perioadă dificilă, creativitatea mea a atins un nivel destul de ridicat, care totuși, spre meritul meu, nu mi-a afectat niciodată disciplina muncii. De altminteri, nici textele mele nu erau supuse unui control de calitate deosebit de riguros, și niciunul dintre autorii presupuși că le-ar fi scris – pentru că eu nu le semnau aproape niciodată – nu s-a plâns niciodată de invențiile mele, dacă le-or fi citit vreodată, lucru de care mă îndoiesc.

Scrisul la comandă a făcut din mine o scriitoare, dar mi-a și inspirat o condescendență periculoasă față de mine însămi. Pe de-o parte, mi-a permis să fac o ucenicie în această profesie și m-a familiarizat cu disciplina zilnică a scrisului, însă, pe de altă parte, a făcut să scadă în propriii mei ochi valoarea a ceea ce eram nevoită să consider ca fiind producția mea scrisă. Eu munceam în acord, atâtea file predam, atâtea file încasam, iar prețul muncii mele – o medie de o mie cinci sute de pesetas pentru fiecare pagină de treizeci de rânduri a câte șaiszeci de semne – nu era chiar un stimulent. Și, cu toate astea, atunci când deja începeam să cred că scrisul la comandă era unicul orizont la care aveam acces de pe tastatura unui calculator, s-a petrecut ceva ce a pus în mișcare un mecanism intim, tainic, care întotdeauna a scos din mine tot ce era mai bun, dar și tot ce era mai rău.

În 1987 începusem să lucrez, într-o combinație aparte de cumul de joburi și un job unic, pentru grupul editorial Anaya. Diminețile alergam la edificiul impozant din strada Josefa Valcârcel și coordonam o colecție de ghiduri turistice. Bineînțeles că nu semnaseam un contract, niciodată nu am semnat așa ceva, însă de data asta aveam un birou doar al meu, detaliu care mi-a dat multe iluzii timp de câteva săptămâni și care mi-a permis, de-a lungul multor altor, să scriu în golurile ivite în programul de lucru o bună parte din Vârstele lui Lulu, într-un caiet pe care încă îl păstrez. Când îmi terminam norma matinală, mă duceam acasă, unde redactam după-amiază notele explicative la fotografiile din cărțile colecției Biblioteca Iberoamericană, marele demers editorial al grupului, dedicat festivităților din 19921, care se apropiau. Ca să folosesc cuvintele din acea perioadă, Biblioteca era a mea. Eu mă ocupasem cu scrierea legendelor fotografiilor tuturor volumelor și aveam de gând să fac acest lucru în continuare și să coordonez în același timp și ghidurile, pentru că aveam nevoie de bani. Mă vâ-râsem într-un împrumut ipotecar criminal, unul din acele împrumuturi din anii '80, și de-abia puteam plăti ratele, așa că am încercat, dar n-am putut. Atunci când a devenit evident că nu mai făceam față, șeful meu a angajat încă o femeie redactor pentru a împărți sarcinile. Era gazetară ca pregătire, dacă nu mă înșel, și era măritată cu un șef din conducerea grupului, amănunt care, desigur, nu i-a atras prea multă popularitate în echipă. Oricum, era simpatică și, din fericire, foarte înceată, poate pentru că nu-i prea păsa de bani, astfel că imediat a lăsat în seama mea

jumătate din lucrările care-i fuseseră atribuite. Ne înțelegeam bine, astfel că a apărut în biroul meu într-o dimineață cu o sticlă de vin într-o mână și cu niște pahare din plastic în cealaltă.

Dacă ar trebui să mă definesc singură printr-o virtute, n-aș ști pe care s-o aleg. Niciuna dintre virtuțile mele, multe sau puține, nu ar putea concura cu defectul meu, cu principalul meu păcat, pe care nu aș sta nici o clipă pe gânduri să-l numesc pentru a mă defini. Sunt trufașă. Atât de din cale-afară, atât de exagerat de trufașă, încât acestei slăbiciuni îi datorez mare parte din tăria mea. Trufia se află la originea ambiției și tenacității mele, trufia mă eliberează de patimi atât de literare ca vanitatea sau invidia – care te pot încerca doar atunci când consideri că și ceilalți se află la aceeași înălțime ca tine – și tot trufia a fost răspunzătoare de cea mai mare parte dintre necazurile, decepțiile, Este vorba de sărbătorirea a 500 de ani de la descoperirea Americii. (N. Tr.) eșecurile și situațiile ridicole de care am avut parte în viață. Nu există cădere mai cumplită decât căderea unei persoane trufașe, și nici stupoare mai mare decât cea încercată de o astfel de persoană căzând. Dar nici nu există, sau cel puțin nu știu eu, un stimul atât de feroce ca acela care încleștează dinții unei persoane trufașeperate.

Biata femeie, care nu avea nici o vină, m-a invitat la un pahar de vin pentru a sărbători faptul că promisem o mențiune la un concurs de povestiri – cred că era Pușculița de Aur, dar nu sunt prea sigură, probabil patronat de Renfel – al cărui premiu întâi, spre marea mea rușine, rămăsese neacordat. Iar ea era entuziasmată și dorea să sărbătorească acest lucru, și avea tot dreptul, toate motivele din lume ca s-o facă. Dar aici mă aflam eu – EU – care eram scriitoarea casei, cea care într-o bună zi avea să scrie, cea care anunța mereu când făcea cafeaua că era pe punctul de a începe un roman. Eu, umilită de o amărâtă de mențiune a unui premiu neacordat, eu, condamnată să văd și să aud expresiile de admirație ale unei străine, eu, cu un zâmbet mai fals decât sărutul lui Iuda și cu dinții încleștați de începuseră să mă doară fălcile. Atunci, ca în atâtea alte dați în viața mea, am strigat cu buzele strânse, am strigat în sinea mea și în același timp adresându-mă lumii, am strigat fără să mi se clinească un singur mușchi al feței, dar cu mușchii din suflet striviți într-un pumn.

Luați aminte, asta am strigat atunci. Și de data aceea a fost adevărat. De data aceea au luat aminte.

Aveam o cutie mare plină cu începuturi de roman, în cutia aceea erau de toate, proiecte de romane de spionaj, polițiste, psihologice, clasice, moderne, spirituale, foarte triste, epice, comice, tragice, și un vraf de versiuni din ceea ce avea să devină începutul celui de al doilea roman al meu, Te vei numi Vineri, care a apărut în 1991. În cutioiul acela asupra căruia m-am aruncat ca o apucată, păstrând încă în cerul gurii un gust amar de vin roșu, mai aveam și șase file care erau mărturia unei iubiri juvenile, teribile și necondiționate pentru Boris Vian. Poate de aceea foile respective au fost și singurele pe care am fost în stare să le citesc fără a simți nevoia de a le rupe imediat, în după-amiaza aceea mi-am scufundat toate corăbiile, în seara aceea, primul episod al

uceniciei mele literare a coborât în stradă în sacul de gunoi. Au fost scutite doar cele șase file și versiunea cea mai puțin îngrozitoare a întâlnirii care, în fața grilajului de la Grădina Botanică, unea destinele unui băiat foarte urât și al unei fete de la țară vânzătoare de pandantive de alamă, ținute într-o mapă care, ziua, o făcea să treacă drept studentă de la Belle Arte. Astfel, întocmai cum un cântăreț de flamenco își alege pe loc stilul de interpretare, m-am hotărât să încep să scriu „în stilul lui Boris Vian”. Sau mai precis în stilul lui Ver-non Sullivan, pseudonimul sub care scriitorul francez s-a ascuns atunci când a publicat Voi scuipa pe mormintele voastre, o carte care m-a impresionat puternic și care mă impresionează și astăzi, de fiecare dată când mă gândesc că sărmanul Boris a murit la treizeci și nouă de ani, fără probleme de sănătate vizibile, la numai două ore după ce participase la o vizionare privată a versiunii cinematografice a romanului său. Voi scuipa... M-a fascinat prin radicalism și prin ambiguitate morală, condiție problematică a unui roman brutal în primul rând prin intenția autorului, dar mai ales pentru că el e conștient că publicul va fi scandalizat de cu totul altceva decât ceea ce l-a scandalizat pe el, dar chiar și așa, deși bănuiește că nu ar sluji la nimic, alege să încheie povestea eroului său – un negru cu pielea albă, inteligent și ranchiunos, care violează și ucide frumuseți americane blonde din Sud, un ținut pseudoaristocratic și plin de fumuri – în momentul când cadavrul acestuia ajunge în satul natal, spunând despre consăteni că „l-au spânzurat totuși, pentru că era negru”.

Nu am îndrăznit să merg atât de departe și am ales un model mai modest și mai la îndemână, inspirat direct din Femeile nu-și dau seama, un alt roman al lui Boris/Vernon Vian/Sullivan, unde protagonist este un puștan băgăreț și detectiv amator care se deghizează pentru a rezolva un caz și în cele din urmă cade în ghearele unei bande de fete rele, lesbiene certate cu legea. Ca și restul operelor din serie, Femeile... Oscilează între genul negru și cel erotic, fără a renunța la bestialitatea programatică pe care autorul a formu-lat-o pentru prima dată în Voi scuipa pe mormintele voastre. Acesta avea să devină programul meu și sursa acelor șase pagini care au schimbat pentru totdeauna relația mea cu ceea ce scrisesem. Singurul lucru pe care trebuia să-l fac era să inversez tema din romanul lui Boris. Părea ușor, dar nu era.

Am luat o femeie de treizeci de ani, de familie bună, măritată dar, din motive evidente, nu prea respectabilă, și am plasat-o în mijlocul homosexualilor de joasă extracție. Până aici, totul a mers bine. Părea o temă originală și chiar era, părea un început strălucit și poate că așa și era, doar că trebuia să recunosc din start că nu mă ducea nicăieri. Ulterior am înțeles că problema nu era unde ajungea eroina mea, ci de unde venea ea, ce fel de viață și ce poveste o aduseseră într-un loc atât de extravagant ca acela în care pretindeam eu că am întâlnit-o. Atunci am fost nevoită să-mi pun întrebări despre ea. Iar ceea ce am investigat m-a interesat mai mult decât proiectul meu inițial. Doar atunci, la luni de zile după ce crezusem că începeam să lucrez la un roman, am abandonat un ipotetic Bărbații nu-și dau seama și am început să scriu cu adevărat Vârstele lui Lulu.

Astăzi, după cincisprezece ani, nu regret că am făcut-o.

Mi se pare important să lămuresc acest lucru deoarece de multă vreme observ că întrebarea „Ce anume regretă Almudena Grandes?” se repetă cu o frecvență suspectă -cu mult superioară în orice caz celei din interviurile luate colegelor mele – în chestionarele la care răspund. De aceea, înainte de orice, vreau să fie foarte clar că Vârstele lui Ltilii îmi place în continuare, că o consider și acum o carte bună, cu siguranță cea mai bună pe care aș fi putut s-o încep în 1987, și că, mai presus de orice, îmi inspiră o imensă grațitudine. Puține cărți au făcut atât de mult pentru autorii lor cum a făcut romanul acesta pentru mine, oferindu-mi prilejul de a duce viața pe care mi-am dorit-o dintotdeauna. Ediția de față revăzută, mi-ar plăcea să cred că definitivă, a acestui roman este așadar un rod al iubirii, nu al regretului.

Nu obișnuiesc să-mi recitesc romanele după ce le-am publicat, dar în ultimii ani a trebuit să le revizitez cu oarecare frecvență, pentru a răspunde la întrebările, uneori extrem de precise, primite pe mail de la studenții doctoranzi care au avut generozitatea să facă lucrări despre opera mea. În momentul acesta, ocupată aproape tot timpul cu scrierea altor cărți, care deja îmi par foarte depărtate de prima, răsfoind Vârstele lui Lulu, mi-am dat seama că romanul era prost scris. La începutul anului 2004, când editorul meu, Antonio Lopez Lamadrid, mi-a amintit că trecuseră deja cincisprezece ani din 1989 și că ar trebui să reînnoim primul contract pe care l-am semnat fiindcă romanul continua să se vândă, am avut prilejul nemaipomenit de a evita, o dată pentru totdeauna, acele fraze conținând cinci adverbe de mod terminate în sufixul -mente care mă făceau să scrâșnesc din dinți de fiecare dată când reciteam cartea. Aceasta este justificarea unui proces prin care am intenționat să limpezesc textul fără a rescrie romanul, adică să corectez fără să trișez.

Trebuie să recunosc, în orice caz, că tentațiile nu au lipsit. Dacă nu aș fi fost atât de convinsă că trebuie să fiu loială față de propria mea muncă, aș fi luat măsuri mult mai drastice față de unele episoade, personaje și dialoguri care acum îmi par insuportabil de naive. Cu toate că, aproape prin definiție, primele romane sunt naive. Prin urmare, Chelo este în continuare bisexuală în felul acela pitoresc al ei, iar Lulu tânjește nici mai mult nici mai puțin decât să vizioneze Miracol la Milano – un film pe care eu îl ador, oricum – pentru a-și plănui întoarcerea eșuată acasă, înainte de a întâlni o prostituată care dărdăie de frig în poarta casei Encarnei etc. E adevărat că am suprimat unele fragmente, în general foarte scurte, și am adăugat altele, mai ales pentru ca romanul să reflecte amănunte pe care eu le-am cunoscut dintotdeauna, dar pe care nu am reușit să le explic prima oară, sau pentru a da o consistență romanescă unor situații, însă trebuie să precizez că asta s-a întâmplat doar în mod excepțional când am simțit că nu mai suport anumite exprimări prețioase ori de prost gust.

Criteriile generale pe care le-am adoptat după ce am citit romanul cu atenție sunt puține și precise. Am suprimat zeci de puncte și alineate, întrucât fragmentau excesiv și inutil textul – de fapt, nici nu am fost nevoită să adaug vreun cuvânt pentru ca paragrafele rezultate să aibă coerență interioară – și probabil vreo sută de adverbe de mod, chiar dacă mi-ar face plăcere să declar,

pentru a mă disculpa, că extraordinara mea înclinație pentru aceste cuvinte era proporțională cu serviciile pe care mi le aduseseră de-a lungul anilor de scris la comandă. Unul dintre primele trucuri pe care le-am învățat din această îndeletnicire este că o duzină de adverbe de mod terminate în -mente bine plasate valorau 1 500 de pesetas în plus, căci astfel reușeam să lăbărțez pe încă o pagină textul.

Acum Lulii plânge mai puțin – „dar fata asta e o plân-găcioasă”, mi-a spus Oscar Ladoire, un vechi prieten care a citit romanul înainte să fie publicat, „tot timpul plânge... Cred că între stadionul lui Real Madrid și statuia lui Nep-tun nu e o distanță suficientă ca să facă tot ce face și să mai aibă timp să și plângă, pe deasupra” – își descrie stările sufletești cu un vocabular mai puțin monoton – „de ce trebuie să repete tot timpul că e fericită?”, m-a întrebat Francisco Javier Satue în ziua când l-am cunoscut, după ce mi-a luat un interviu la Radio Nacional, în cadrul căruia a îndrăznit să spună, înaintea tuturor, că îi plăcuse foarte mult romanul, „fericit „ este un adjectiv complicat, absolut extraordinar. Dacă se repetă, își pierde din valoare, în loc s-o câștige,, – și îl mai scutește pe cititor de câte o nerozie, care reflecta totuși naivitatea, entuziasmul și lipsa de experiență ale scriitoarei care l-a creat și care cincisprezece ani mai târziu încă se mai înduioșează în fața unor amănunte cum ar fi îngrijorarea personajului său în legătură cu cantitatea de cafea care îi scapă pe jos în timp ce încearcă să umple o cafetieră cu degetele tremurând de dor și de nerăbdare. „Făcutul acelor cafele avea să mă coste o avere”, citesc acum, și îmi aduc aminte de epoca în care eram preocupată de risipa de cafea și sunt uluită de tot ceea ce ni s-a întâmplat amândurora, lui Lulii și mie, de atunci și până astăzi.

Ely reprezintă un caz aparte. Ani la rând m-am simțit vinovată față de ea deoarece nu o tratasem așa cum merita și, lucru și mai deconcertant, nu am fost în stare să-mi explic din ce cauză, în timp ce scriam cartea, am avut mare grijă s-o despoi de orice găteală sordidă, comică sau patetică, pentru a o transforma într-o prietenă afectuoasă, loială, deosebită desigur, dar de asemenea, și mai ales, normală. Acesta este tipul de transgresare dus-întors care mă interesa, și totuși, chiar dacă eu cred că rezultatul a reflectat într-o măsură acceptabilă intențiile mele, nu m-am putut abține să nu o tratez la masculin. Nu mi-am putut explica acest lucru timp de mulți ani după publicarea romanului, e un mister pe care numai acum am reușit să-l rezolv, imediat ce m-am confruntat cu textul ca și cum tocmai l-aș fi terminat. Atunci am descoperit cât de complicat e să scrii despre un transsexual – însuși articolul indică asta – la feminin și în ce măsură această dificultate crește atunci când se petrece într-un roman erotic. Feminizarea literară definitivă a lui Ely a fost aspectul cel mai obositor și mai anevoios de care m-am lovit în cursul acestui proces, și chiar am ajuns să cred că poate comiteam o eroare înhămându-mă la o asemenea treabă. Acum sunt satisfăcută că am dus-o la capăt. Mai pot adăuga doar că sper că și ea a fost la fel de satisfăcută.

Despre Vârstele lui Lulu atâta lume a spus atâtea lucruri, încât nu pot rezista ispitei de a-mi exprima și eu părerea, cu toate că aș îndrăzni să afirm că

trecerea timpului, și prin urmare stingerea ecoului inițial care a avut consecințe copioase și atât de complexe încât uneori a fost pe punctul de a mă zdrobi, a modificat considerabil receptarea acestui roman. Cu alte cuvinte, așa spune că de ani de zile am impresia că eu sunt cea care lucrează pentru Lulu, după ce, la momentul apariției, ea a fost cea care a lucrat pentru mine cu atâta eficiență. Așadar acum, când nu mai are sens să considerăm acel roman ca fiind un fenomen abrupt, izolat și suspect, cred că opiniile mele despre propria mea lucrare vor fi înțelese mai bine.

Sunt sigură că destinul acestui roman se datorează, în primul rând, primirii pe care i-a rezervat-o o generație de cititori spanioli care coincide mai mult sau mai puțin cu a mea. Dincolo de reacțiile adverse care s-au concretizat în cruciada pe care un periodic madrilen conservator a declanșat-o împotriva umilei mele persoane – „nu-ți poți imagina cât te invidiez”, îmi spunea Juanjo Millàs de fiecare dată când ne întâlneam în perioada aceea – dincolo de scandalul pe care anumiți lideri de opinie de la posturile de radio au încercat să-l creeze fără prea mult succes, cititorii au privit povestea lui Pablo și a lui Lulu ca pe o cronică sentimentală a generației lor, o cronică radicală și uneori chiar exasperată, dar și universală. Cred că lectura aceasta de generație a amplificat hotărâtor impactul romanului, care a ajuns în mâinile multor persoane care nu citeau și nici nu au început mai apoi să citească literatură erotică. Motivele pentru care romanul continuă să ajungă la cititori mult mai tineri, adolescenți ai secolului XXI, sunt mult mai greu de explicat, eu una nu prea mă simt în stare să le deslușesc, dar, dacă pentru ei nu e valabilă lectura de generație, dincolo de micile bătălii politico-festive despre care părinții lor le pot povesti duminica după-masă, și mai puțin valabilă e lectura de scandal, acum, într-o epocă pe care unii o consideră non-istorie.

Romanul nici nu s-a citit în același fel în toate țările unde a fost publicat. Dacă în America de Sud și în sudul Europei, din motive evidente, el a suscitat fenomene mai mult sau mai puțin analoge celui spaniol, în alte locuri, mai cu seamă în țările scandinave, și într-o anumită măsură și în Olanda sau Germania, Vârstele lui Lulu și eu însămi ne-am transformat într-un produs surprinzător, aproape exotic. Pentru mine nici nu mai conta dacă aceia care-mi luau interviuri și mă întrebau dacă eram insultată pe stradă de concetățeni sau dacă fiul meu avusese probleme la școală își vor fi petrecut cândva concediul de vară în Tenerife, Ibi-za, Sitges, Denia, Torremolinos, Tarifa ori Isla Cristina. Le reaminteam că Marele Zid chinezesc nu se afla în Spania, iar ei mă priveau perplecși.

Perplexitatea se transformase, pe de altă parte, în elementul principal al relațiilor mele cu lumea exterioară. Niciodată nu am trăit o perioadă atât de confuză, nici nu am fost nevoită să fac față unei supradoze atât de brutale de experiențe insolite. Succesul a venit prea devreme și a fost atât de greu de înțeles încât, în loc de aplomb, mi-a adus o enormă nesiguranță, o paradoxală și extraordinară – literalmente vorbind – lipsă de încredere în mine. Însă, chiar asumându-și consecințele unei asemenea situații, memoria mea refuză să admită că așa fi rostit vreodată multe dintre declarațiile explozive ce mi s-au pus

în seamă la acea vreme. Cum nu are rost ca acest prolog să fie mai lung decât cartea, mă voi mulțumi să dezminț categoric și fără drept de apel două dintre ele. Credeți-mă, niciodată nu am afirmat că marchizul de Sade este scriitorul meu preferat și cu atât mai puțin nu am spus niciodată că Vârstele lui Lulu, cartea mea, ar fi un basm. Această afirmație, care a făcut să curgă râuri de cerneală de cealaltă parte a Oceanului, în pofida faptului că provenea dintr-o publicație deloc riguroasă – faptul că în universitățile spaniole nu sunt luate în calcul revistele feminine când se elaborează bibliografiile este îmbucurător – a fost scoasă din context de un gazetar care m-a intervievat și căruia i-am spus că pasiunea înflăcărată și necondiționată care i-a unit pe Pablo și pe Lulu timp de cincisprezece ani, fără să slăbească vreo clipă, nu pare un fapt real, ci mai degrabă o întâmplare dintr-un basm. Atât și nimic mai mult, doar că în 1989 eu credeam cu adevărat că o poveste de dragoste nu poate să dureze atât, pe când astăzi, din fericire pentru mine, știu că mă înșelam.

Nu cred în reîncarnare și nici că e cu putință să fi fost vreodată bărbat. Criticii de ambele sexe care mi-au reproșat de-a lungul anilor că sexualitatea personajelor mele ar fi închipuită și un simplu reflex al dorințelor tradiționale masculine – adică personajul e conceput ținând seama de fantezmele bărbaților – au avut, probabil, o experiență diferită de a mea și s-au reîncarnat deja de nenumărate ori, fapt ce le permite să discearnă riguros fanteziile și dorințele specifice fiecărui sex în parte, deși, în aparență, au avut prilejul să cunoască doar unul dintre ele. Oricum, s-ar cuveni să ne împărtășească și nouă avaturile spiritului lor. Îmi amintesc chiar de o afirmație a unei ziariste care, cu prilejul apariției unui alt roman al meu, nu mai știu dacă Malena sau Atlas..., a scris în suplimentul unui ziar că „noi, femeile, nu ne recunoaștem în Vârstele lui Lulu”. Așa, fără anestezie. Eu nu știu ce sau cine sunt femeile, dar, în măsura în care am doi cromozomi X, am ciclu și am jucat șotron când eram copil, cred că am oarecum dreptul să spun că eu, cel puțin, nu mă recunosc în această nerecunoaștere.

Dincolo de jocurile de cuvinte, se cuvine să menționăm caracterul profund reacționar și machist al celor care, poate fără a fi conștienți de consecințele opiniilor lor, împing discriminarea tradițională a femeilor până în cel mai îndepărtat hotar al conștiinței. Pentru că dorințele sau fantezmele bărbaților pot fi și au și fost descrise, de altfel, cu ajutorul a jumătate din adjectivele ce apar în orice dicționar, însă niciuna nu a meritat niciodată reproșul definitiv al denaturării. Astfel, bărbații pot ceda unor impulsuri sexuale criminale, brutale, inumane, dar niciodată, după câte știu eu, sexualitatea masculină nu s-a considerat inadecvată cu ea însăși, nici măcar în mediul culturii homosexuale. Cu toate acestea, o luare de poziție feminină ce contravine normelor nebuloase care nici nu au fost formulate vreodată cu precizie – dincolo de ideea că penetrarea este în sine o practică suspectă – nu merită nici măcar consolarea incorectitudinii politice. Ea este inadecvată, falsă, imposibilă, și prin aceasta, ca să nu o mai lungim, deoarece nuanțele deranjează, masculină.

Eu cred că literatura nu are de-a face cu răspunsurile, ci cu întrebările. Un scriitor bun nu este cel care încearcă să lumineze umanitatea, răspunzând la marile întrebări universale ce-i frământă pe semenii lui, ci acela care-și pune întrebări lui însuși și i le transmite prin cărțile sale cititorului, pentru a-i împărtăși acestuia poate nu ceea ce are el mai bun, ci ceea ce are el mai esențial. Din punctul acesta de vedere, certitudinile sunt mult mai puțin valoroase decât îndoielile, iar contradicțiile reprezintă mai mult un imbold decât o dificultate. Adevărurile mari cât roata carului trebuie căutate în alte cărți. Poate că dovada cea mai bună că textele mele nu sunt valoroase prin aceasta este interpretarea paradoxală a finalului din Vârstele lui Lulii, în care multe din vocile de ambele genuri care înainte reproșaseră falsitatea masculină și intrinsecă a sexualității personajului meu, ajung să-mi reproșeze și deznodământul optimist, burghez și fericit în mod convențional al soției rătăcite care se întoarce cu soțul ei la căminul conjugal. Până în momentul acela, păreau să aibă foarte clar în minte hotarul dintre Bine și Rău, o linie groasă – foarte groasă – care se întemeia pe convingerea că Pablo nu e decât un prototip de ma-cho mediteranean și de sadic lipsit de scrupule, iar Lulu, un soi de masochistă nătângă și supusă, neștiutoare de lanțurile care o apasă și sclavă a unor dorințe intolerabile prin echivocurile lor, dar se uită brusc totul. Aici simt nevoia unor adversari de anvergură, cum ar fi curia catolică, fără să merg mai departe. Cel puțin iezuiților le-a fost mereu foarte limpede că, dacă un personaj este incarnarea Răului și învinge în luptă, finalul poveștii este neapărat pervers. Amin.

Dar Vârstele lui Lulu datorează mult mai mult altor cititori, care, deși nu le-a fost ușor, au sprijinit hotărâtor acestui roman problematic și plin de stângăcii, ce amenința să aibă tot atâția adversari printre progresiști ca și printre reacționari. Vreau să îi menționez aici.

Îmi amintesc și îmi voi aminti mereu de Juan Garcâa Hortelano, care era deja unul din romancierii mei preferați atunci când în calitate de membru al juriului celei de a XI-a ediții a Zâmbetului Vertical, mi-a apărut romanul cu entuziasm, deși încă nu știa că el însuși apare în carte ca figurant. Marele scriitor, consacrat și hârșit în toate cele, care se oprește s-o privească pe Lulu lângă poarta stadionului, este el. M-a întrebat asta, i-am mărturisit, și a rămas pri-vindu-mă cu un zâmbet straniu, ca și cum ideea, care îi plăcea, i-ar fi trecut la un moment dat prin minte.

Vârstele lui Lulu conta deja pe o aliată radicală în acel juriu. Beatriz de Moura, directoarea literară de la Tusquets și editoarea mea de-o viață, mă invitase să asist la decernarea premiului pentru a mă cunoaște, fiindcă romanul îi plăcuse atât de mult încât era decisă să-l publice, fie că aș fi câștigat, fie că nu. Mai apoi am auzit de câteva ori de la alți editori că astfel de dovezi de încredere și generozitate nu aveau nici o valoare, pentru că oricine ar fi pariat pe un roman ca acela. Și ei și noi știm că nu acesta este adevărul, și vreau să depun mărturie despre acest lucru.

Niciodată nu-i voi putea mulțumi îndeajuns lui Daniel Fernández pentru îndrăzneala de care a dat dovadă semnând singura cronică pozitivă – mai mult

decât pozitivă -care mi-a întâmpinat romanul într-un cerc important, așa cum era cel de la suplimentul literar al ziarului El Pais. Și, chiar dacă îl fac să roșească, deoarece se îmbujorează întotdeauna când îi spun asta, nu pot uita nici faptul că tot el a fost singurul care, peste un an, mi-a votat în același periodic romanul în cadrul unei anchete despre cărțile cele mai semnificative din ultimii ani.

L-am menționat deja pe Javier Satue. Acum doresc să-i aduc mulțumiri lui Jorge Edwards, care i-a dedicat lui Lulii un amplu articol, tot în El Pais, dar în secțiunea „Opinii”, care e mult mai vizibilă, atunci când eu eram atât de lipsită de experiență încât nici nu-mi dădeam seama de valoarea unui astfel de text. Și vreau să-l menționez de asemenea pe prietenul meu, pe fratele meu Eduardo Mendicutti, care a scris o prefață copieșitoare atât prin generozitatea, cât și prin inteligența sa, pentru una din edițiile populare de care s-a bucurat acest roman. Lista celor cărora le sunt recunoscătoare include nume ca Luis Antonio de Villena, Mário Vargas Llosa, Jose Manuel Caballero Bonald, Guillermo Cabrera Infante sau Luis Landero, care mi-au elogiat cartea în interviuri sau care în cadrul unor prezentări sau al unor cocteiluri literare au acreditat ideea că merita osteneala de a fi citită, însă, chiar dacă poate părea o insolență, de nimic nu sunt atât de mândră ca de un comentariu anonim pe care îl pot reproduce cuvânt cu cuvânt, fiindcă după ce l-am citit l-am înrămat, și care mi-a ținut tovărășie de-a lungul tuturor acestor ani agățat pe un perete în biroul meu.

E vorba de o scurtă prezentare a unei ediții de buzunar a Annei Karenina, publicată fără semnătură în Abc Literario din 26 mai 1990, într-o rubrică intitulată „Vitrină”.

„Nu e un semn de inactualitate să acorzi atenție unei noi ediții a nemuritorului roman al lui Lev Tolstoi, precedat de o scurtă dar substanțială prefață semnată de Juan Lopez Morillas. Ne aflăm în fața unuia dintre marile romane despre dorință și moarte. Pasiunea Annei Karenina pentru contele Vronski este infinit mai puternică și mai încărcată de viață decât acele pseudoromane lipsite de imaginație și colcăind de fătuțe Lulu, în care stilul este doar canalul de scurgere al unor ageamii „moderni”, fofilați în circuitele literaturii.

A recomanda lectura Annei Karenina înseamnă, în același timp, a spune nu lecturii, fie ea și accidentale, a unor texte ce nu sunt literatură, ci ghiduri de conduită, dar pe dos, și care, totuși, își găsesc sprijin în edituri serioase, care creează colecții pentru a oferi ceea ce odinioară se vindea doar la anumite chioșcuri în cuvenitele învelitori de plastic.”

Evident, Anna Karenina, roman nemuritor, nu merita asta. Evident, nemuritorul său autor o merită cu atât mai puțin, însă nu cred că vreun alt scriitor din lume se poate lăuda că numele lui Lev Tolstoi, nici mai mult, nici mai puțin, a fost folosit ca armă împotriva primului său roman. Nici că se putea o mai bună scrisoare de recomandare.

Almudena Grandes Madrid, 1 iulie 2004

Presupun că poate să pară ciudat, dar imaginea aceea, acea imagine inocentă, s-a dovedit până la urmă factorul hotărâtor, cu impactul cel mai violent.

Chipurile lor frumoase îl flancau pe actorul principal, pe care încă nu l-am putut identifica, atât de mare era tulburarea pe care mi-o produsese încâlceala aceea de trupuri. Carnea perfectă, strălucitoare părea că se afundă satisfăcută în ea însăși fără a arăta urma vreunei răni, subiect și obiect al unei plăceri totale, desăvârșite, autonome, diferită de ceea ce sugerează acele anusuri meschine, încrețite, în permanență contractate într-o grimasă dureroasă și iremediabilă, atât de triste, mi-a trecut atunci prin minte.

Se priveau surâzători și priveau crupa care li se oferea. Pe margini, pielea era întinsă și trandafirie, fragedă, strălucitoare și pură. Mai înainte, cineva răsese întreaga suprafață cu multă grijă.

Era prima dată în viața mea când vedeam un asemenea spectacol. Un bărbat, un bărbat înalt și musculos, un bărbat frumos, stând în patru labe pe o masă, cu curul îndreptat în sus, cu coapsele depărtate, în așteptare. Lipsit de apărare, speriat ca un câine părăsit, un animăluț rugător, tremurând, dispus să ofere plăcere cu orice preț. Un câine prăbușit, ce-și ascundea fața, nu o femeie.

Văzusem zeci de femei stând în aceeași poziție. Mă văzusem și pe mine uneori.

Acela a fost momentul când am dorit pentru prima oară să mă aflu acolo, de cealaltă parte a ecranului, să-l ating, să-l cercetez cu privirea, să-l oblig să-și ridice fața și să-l privesc în ochi, să-i curăț bărbia și să-l ung cu propriile lui bale. Am dorit să fi avut măcar o dată o pereche de pantofi din aceia oribili de lac, cu talpă groasă, de care poartă curvele cele mai ieftine, niște catalige imunde, impracticabile, ca să mă pot legăna pe tocurile lor foarte înalte și ascuțite, arme atât de vulgare, și să mă apropii încet de el, să-l penetrez cu unul din ele, să-l rănesc și să-l fac să țipe, și să-mi placă asta, să-l dau jos de pe masă și să-l îmbrâncesc cât colo, sfâșiind, pătrunzând mai adânc în acea carne imacuiată, tulburătoare, atât de nouă pentru mine.

Ea mi-a luat-o înainte. Și-a întredeschis buzele și a scos limba. A închis ochii și a început să lucreze. Mereu din profil, asemenea unei fecioare egiptene, parcurgea meticolos cu vârful limbii mica insulă trandafirie care înconjura abisul dorit, îi lungea marginile, aluneca înăuntru, se introducea în sfârșit în el. La început partenerul ei s-a mulțumit s-o privească zâmbind amabil, indulgent, însă curând a imitat-o. Și el a deschis gura și a închis ochii, mângâind cu limba pielea aceea întinsă, hotarul abisului, în același timp, cu mâna liberă, singura mână aflată în cadrul camerei, a lovit cu palma crupa necunoscutului, care a început să se miște înainte și înapoi, păstrând un ritm constant ce părea că se supune unui îndemn tainic. Orificiul, îmbibat cu salivă, s-a contractat de mai multe ori.

Din când în când limbile lor se întâlneau, și atunci se opreau o clipă, se încurcau între ele și se lungeau una pe alta, pentru a se desprinde imediat și a reveni fiecare la îndeletnicirea dintâi. Ea își lăsa degetele, cu unghii foarte lungi

vopsite în roșu-închis, culoarea sângelui uscat, să alunece fără grabă de sus în jos, trasând pe piele dăre ușoare, palide, care îi delimitau teritoriul. El, în vremea asta, frământa carnea albă cu mâna, o ciupea și trăgea de ea, lăsând urme pe piele. Limbile li se mișcau fără răgaz. Brusc, camera video i-a abandonat, lăsându-mă și pe mine de izbeliște.

După prima tresărire, după uluirea și bucuria nestăpânită, încercasem senzația inefabilă a unei schimbări în trupul meu. Eram foarte tulburată, însă înțelegeam. Era adorabil așa, micșorat acolo, fâstăcit, cu fața ascunsă, îl doream. Doream să-l posed. Era o senzație nemaîntâlnită. Eu nu sunt, nu pot fi bărbat. Nici măcar nu vreau să fiu bărbat. Gândurile îmi erau tulburi, confuze, însă, cu toate astea, înțelegeam, nu mă puteam abține să nu înțeleg.

Apoi, chiar în clipa ce a urmat metamorfozei, obișnuita senzație de rău, de frig umed, un plescăit neplăcut, pielea de găină, tocmai ies dintr-o cadă cu apă caldută, grețos de caldută, iar dalele sunt înghețate, și nu există prosop, nu pot să mă șterg, trebuie să stau zgribulită în picioare, fre-cându-mi tot trupul cu mâinile, cu buricele degetelor aspre, încrețite ca boabele de năut din bine-cunoscuta mâncare, inevitabila mâncare din zilele de sâmbătă. Neputință. Aș vrea să mă întorc în uterul matern, să mă îmbib de lichidul acela întremător, să mă ghemuiesc și să dorm, să dorm ani la rând.

Mereu a fost așa, aceeași premoniție neplăcută a căinței. De când țin minte, mereu același lucru, chiar dacă atunci, cu mulți ani în urmă, sufeream mai mult. Să mă îndop cu ciocoiată, să mă ciondănesc cu frații mei, să mint, să rămân corijentă la matematică, să sting lumina, să desfac cu mâna stângă, cu degete nerăbdătoare, labiile ascunse și să frec lucrul acela al cărui nume încă nu-l cunosc cu buricul degetului arătător al mâinii drepte, pentru a descrie cercuri ușoare și infinite capabile să provoace sciziunea. Mă divid, o spadă nedeslușită mă străbate și coapsele mele se despart pentru totdeauna, îmi dau drumul, mă deschid, mă scindez în două ființe complete. Ca o amibă. Elementară, fericită și plină de bale. Însă, atunci când devin iarăși una, o singură ființă superioară, dalele sunt reci ca gheața și nu am cu ce să-mi șterg picăturile alea de apă caldută și scârboasă care mă fac să plâng.

Atunci bărbatul necunoscut s-a întors și odată cu întoarcerea lui trupul meu s-a preschimbat din nou într-un loc fierbinte, confortabil. Acum îl aveam în față, în toată splendoarea lui. Partenerii îi stăteau în continuare alături, dar nu se mai ocupau de el. S-au privit un moment, la fel de zâmbitori ca mai înainte, și apoi au început să se sărute sălbatic, nestăpânit, lucru neobișnuit într-un film porno, înainte îi văzusem vorbind, schimbând între ei gesturi și mârâituri din când în când, ca și cum în realitate se cunoșteau bine. Poate că așa și era, nu știu. În orice caz, sărutul, surprinzătorul, sincerul lor sărut, s-a întrerupt brusc, așa cum începuse. S-au întors din nou la formația inițială, și din nou ea a fost cea care a luat inițiativa.

Deodată, pe neașteptate, privindu-și în ochi partenerul, și-a introdus un deget ascuțit în bărbatul necunoscut, care de data asta nu a părut să fi perceput schimbarea de situație. Ungھیile erau atât de lungi și atât de ascuțite încât păreau gheare, aproape respingătoare. Am presupus că l-a rănit, precis îi

făcea rău când, deși corpul lui înghițise fără să se tânguie tot degetul, ea s-a apucat din nou să apese, să-și răsucească mâna de jur împrejurul intrării, în timp ce îl dojenea în glumă pe celălalt bărbat, care o privea cu o expresie amuzată. Ca și cum ar fi fost satisfăcută de această reacție, ea a petrecut o vreme sporovăind și gesticulând ca un copil însuflețit de o surpriză. Și-a strâns buzele făcând un bo-tișor rugător, și-a înclinat căpșorul blond și mititel într-o parte, a lăsat să i se vadă vârful ascuțit al limbii și, fără să se întoarcă măcar ca să privească în direcția lui, i-a vârât în cur necunoscutului încă un deget. Atunci a început să-și miște mâna mai repede, mai energic, și brațul a început să-i tremure, tot corpul trepida în același ritm, în timp ce chipul ei căpăta o expresie din ce în ce mai explicită și mai feminină, cu buzele strânse într-un rictus brutal, ridicol. Apoi l-a penetrat pe necunoscut cu un al treilea deget. A fost ceva înnebunitor.

Nu am fost în stare să încerc nici o senzație vecină cu compasiunea, deși nu-mi dădea pace gândul că totul trebuie să fi fost foarte dureros pentru el. Primește o pedeapsă, m-am gândit, e supus unei pedepse la fel de arbitrare ca și răsplata pe care o primise mai înainte. Era drept. Acea durere ușoară, o durere atât de ambiguă, în schimbul acelei neasemuite frumuseți. Vederea acelu necunoscut, penetrat în cele din urmă, îmi încetșoșa mintea.

Doar mai târziu, după ce m-am liniștit, am eliminat încântătoarea ipoteza a pedepsei și a suferinței. Mi-am amintit de toate micile mele torturi voluntare, cele la care probabil se dedau toți copiii, dar la care eu nu am putut renunța. Să strângi un elastic în jurul unui deget și să-l înfășori iar și iar până când pielea ți se înnegrește și carnea începe să te frigă. Să-ți înfigi unghiile deodată în palmă, să apeși degetele cu toată forța și să contempli apoi urmele, semiluni mici și neregulate de culoare roșiatică. Și cea mai tare, să-ți introduci o unghie în șanțul îngust ce separă doi dinți și să presezi în sus, către gingie. Durerea e instantanee. Plăcerea este imediată.

Necunoscutul a început să se miște din nou. Cu siguranță se contorsiona de plăcere.

Atunci celălalt, bărbatul cu părul bălai și cu un vultur albastru tatuat pe antebraț, a renunțat la postura lui pasivă, de spectator. S-a ridicat în picioare și și-a așezat mâna stângă pe trupul bărbatului necunoscut, al cărui chip, ascuns între doi umeri enormi, nu-l puteam încă vedea, în mâna dreaptă ținea strâns o sculă impunătoare. Schimbarea de situație a afectat-o și pe femeie, care și-a scos foarte încet cele trei degete, i-a aruncat o ultimă privire bărbatului blond, a cărui erecție era acum completă, și a dispărut prin dreapta, deplasându-se în genunchi ca o penitentă. Cei doi bărbați au rămas singuri, și abia atunci mi-am dat seama că necunoscutul avea să fie sodomizat.

Am simțit o bucurie stranie, sodomie, a sodomiza, două dintre cuvintele mele preferate, eufemisme frustrate, cu mult mai neliniștitoare, mai revelatoare decât expresiile grosolane pe care le înlocuiesc cu superioritate, a sodomiza, verb solid, coroziv, care dă fiori pe șira spinării. Nu am văzut niciodată doi bărbați regulându-se, bărbaților le place să vadă două femei regulându-se, mie nu-mi plac femeile, niciodată nu m-am gândit că voi putea să văd cum se

regulează doi bărbați, dar atunci am simțit o bucurie stranie și mi-am amintit cât de mult îmi plăcea să rostesc cuvântul acesta, sodomie, și să-l scriu, sodomie, pentru că sonoritatea lui mă ducea cu gândul la o virilitate pură, o virilitate animală și primordială. Atât necunoscutul cât și amantul ce îi stătea alături, sodomiți, erau fără îndoială elevi de liceu. Trupuri fără cusur, cu mușchi elastici, acum încordați, cu pielea lucioasă, impecabil bronzată, playboy tineri și frumoși de pe plajele din California. Carne perfectă. Nu exista nimic feminin în ei.

Bărbatul blond s-a plasat exact în spatele necunoscutului. Ritmul mâinii sale drepte sporea dimensiunile uriașe ale sexului său, enorm, roșu și lucios, rigid. Venele groase și întunecate, torturate de pielea prea strânsă, păreau că stau să explodeze, presentiment minunat, el însă se mângâia cu mult calm, bine înfipt pe picioare, urmărind atent, cu ochi senini, mișcarea mâinii, cu chipul serios, chiar sobru, în timp ce partenerul său de distribuție aștepta în continuare, încremenit în patru labe pe masă.

Și eu așteptam. M-am temut o clipă că până la urmă totul avea să se limiteze la asta, o pantomimă ridicolă, încă vreo două mișcări ale mâinii și blondul avea să ejaculeze pe corpul necunoscutului, în afara lui, improșcându-i pielea cu jeturi de spermă de o mie de ori inutilă, refuzând acea carne delicioasă, obsesivă, obiectul meschinei mele inițieri, dacă se poate numi așa o aiureală atât de imprecisă, care acum amenința să se termine înainte de a fi început. Ignorând așteptarea mea chinuitoare, bărbatul blond se masturba cu mișcări încete, ocupându-se doar de sine. În același timp, mâna sa liberă mângâia fără prea mult interes fesele necunoscutului. Brusc, fără să arate absolut nici o tulburare, o ridică și o lăsă să cadă cu putere. Plesnitura a răsunat ca un pocnet de bici. Acela era un nou semn, consemnul așteptat. Totul avea să se petreacă iarăși foarte repede. Bărbatul blond a întredeschis buzele. Zâmbea din nou.

Necunoscutul se cutremura sub loviturile violente care răsunau în urechile mele precum vacarmul biblic al trâmbițelor Ierihonului. Pielea i se înroșea, coapsele i se încovoiau, trupul său tare și neted de atlet, lucrat pe toate părțile în tot felul de aparate diabolice de întreținere a musculaturii, se agita acum neputincios. Curul îi tremura precum coapsele unei fete bătrâne în noaptea nunții. Volumul bandei sonore, un potpuriu înfiorător de teme arhicunoscute pentru pian, a scăzut încetul cu încetul până ce a încetat, înlocuit de zgomotul loviturilor. Necunoscutul respira greu. Bărbatul blond nu și pierduse calmul. Unul dintre ei a scos un strigăt și apoi s-au depărtat unul de celălalt.

De data asta intervalul a fost foarte scurt și surprinzător. Chipul bărbatului necunoscut a umplut brusc tot ecranul. Era frumos, mai chipeș decât călăul său, brunet, cu ochii căprui, cu sprâncenele și cu buzele perfect desenate, aproape feminine, cu fălcile, în schimb, late și puternice. Se dezvăluia taina, necunoscutul înceta să mai fie necunoscut, începea să se nască si, prin urmare, avea nevoie de un nume. L-am numit Lester.

I se potrivea numele de Lester, nume de licean britanic, adolescentul frumos martirizat de varga perversă a unui învățător uscățiv, preot nerușinat și nevolnic, care savura dinainte orice abatere a micuțului nostru, obligându-l să rămână după ore pentru a-l apleca peste un pupitru, a-i da jos pantalonii și a revărsa peste curul lui alb și tare un potop de lovituri meschine de varga, în timp ce sula jalnică, scuiată doar pe jumătate, îi tresaltă în pantaloni. Portret-ro-bot al sodomitului desăvârșit, Lester, la vârsta adultă simțind nostalgia riturilor din copilărie, a căutat un nou învățător, un bărbat blond, mai puternic decât el, care să-l învețe cum devine treaba.

Și iată-l pe Lester. Avea obrajii fardați, purpurii. Asuda. Firicelele de sudoare îi desenaseră pe față dăre ciudate, aidoma celor lăsate de lacrimi. Nu privea nicăieri. Aștepta în continuare.

Când camera s-a întors la bărbatul blond, acesta a înaintat din nou, acum însă cu blândețe, cu mâna liberă, care s-a așezat pe pielea înroșită, a mângâiat-o o clipă și a apăsat apoi pe carne, carnea desăvârșit și încântător de tumefiată, pentru a-și croi drum cu degetul mare. Gaura mi s-a părut enormă. S-a aplecat în față, Lester s-a năruit și mai mult, cu capul înclinat într-o parte, cu obrazul lipit de tăblie, și nervii mei au cedat.

Telecomanda se afla pe masă. Am luat-o și am dat caseta înapoi. M-am întors la început, când femeia era lângă ei. Intenționeam să reiau scena pas cu pas, căutând să-mi păstrez capul limpede și să înțeleg totul cum trebuie, serioasă și atentă ca întotdeauna când îmi impun ceva care mă depășește. Aș fi vrut să-i cunosc, dar am renunțat la timp. La urma urmei, nu erau decât niște actori, se regulau pe bani, orice încercare de a-i iscodi pe dinăuntru pornind de aici s-ar dovedi zadarnică. Nu avea rost să mai dau filmul înapoi.

Și iată-i acum pe amândoi, două siluete distincte, separate. Brusc, cu o ușurință uluitoare, complet străin de mine, de convulsiile mele, bărbatul blond a intrat, literalmente a intrat, în copilul cel mare, și-a pus o mână în șold, cu cealaltă l-a înșfăcat de păr – asta m-a încântat, firește, Lester, ești un câine – și a început să se miște înăuntru lui.

Îi priveam și nu eram în stare să-mi prelucrez propriile senzații, încetul cu încetul bărbatul blond a încetat să mai fie blond, părul lui a devenit negru, în mintea mea, înspicat cu fire albe, aspre, a căpătat brusc vreo câțiva ani în plus, și acum avea un nume, dar eu nu îndrăzneau să-l rostesc, nici măcar nu îndrăzneau să mă gândesc la el. Camera a focalizat pe chipul lui Lester. Asuda și mai mult, acum, cu ochii aproape închiși, cu buzele strânse. Se descurca foarte bine.

Repetam fără încetare, în tăcere: Ești un copiii rău, Lester. Nu trebuia să faci ce-ai făcut. Ești îngrozitor. L-ai supărat pe tăticu' rău de tot de data asta. Bietul tăticu'! Atât de tânăr încă, atât de viguros, toată viața a îngrijit cu dragoste gazonul, și tu l-ai distrus pe tot într-un minut. Anul ăsta n-ai să te mai duci la Eton și tăticu' te va pedepsi, te și pedepsește deja. Uită-te la el, uită-te la tine în oglinda cea mare din sufragerie, Lester. Sunt sigură că el n-ar fi vrut să facă asta, dar e atât de scrupulos, atât de riguros. Meriți pedeapsa, ai căutat-o cu lumânarea atunci când ai făcut gropi în grădină cu strecurătoarea

chinezească din bucătărie ca să-ți construiești tâmpenia aia de teren de golf. Tăticu' are să te penetreze cu chestia aia chinezească, Lester, are să-ți vâre-n cur tubul ăla mare perforat din aluminiu și are să-l scoată și roind de sânge. Nici nu-ți imaginezi, însă orice lucru are și partea lui bună, nu-i așa? Chestia aia va face o asemenea gaură încât, atunci când tăticu' are să te asalteze cu puia ca să mai îndrepte măcar în parte răul ireparabil pe care l-ai produs pajiștii, nici măcar n-ai să-ți dai seama, și ăsta e un avantaj, îți spun eu, care știu din experiență, frățioare, dragul meu Lester...

Evenimentele de pe ecran m-au readus la realitate. Bărbatul blond, iarăși blond, tocmai ejacula. Atunci când primul jet de spermă a încetat să mai țâșnească, semn incontestabil că nu era vorba de fraudă, l-a penetrat din nou pe cel care acum, în ciuda tuturor celor petrecute, rămânea în continuare un necunoscut.

Trupul îmi ardea, însă.

Un fir greu de salivă străvezie îmi atârna de pe buza de jos.

A fost o zi dezastruoasă, stranie, o zi aparte de la bun început, și nu doar datorită căldurii, acea căldură uscată, africană, atât de neobișnuită la sfârșit de septembrie.

Cumnata mea m-a sunat la prima oră. Voia să știe dacă aveam un pic de timp pentru ea și mi-a spus în treacăt că lui Pablo îi mergea foarte bine cu noua lui fată, așa a nu-mit-o, fata lui, pe aia, un soi de muză spălăcită foarte jună cu care se combinase la Menendez Pelayo. În vara aceea, prima pe care nu o petreceam împreună de la întoarcerea din Statele Unite, se prezentase la toate întâlnirile mondene, doar erau două luni de pauză între prelegerile pe care le avea de ținut, în timp ce fiica noastră își petrecea vacanța cu părinții mei, la munte. Eu nu avusesem concediu, începusem să lucrez de puțină vreme, dar mă repezeam la Miraflores la sfârșiturile de săptămână și acolo am aranjat să vină s-o ia pe fetiță din când în când, întotdeauna în zilele de lucru. Nu l-am mai văzut până când m-am întâlnit cu el în poarta grădiniței lui Ines, în prima zi de școală. Fiica lui a fost atât de bucuroasă că venise, încât el i-a promis că săptămâna aceea avea s-o ia de la grădiniță în fiecare du-pă-amiază, și s-a ținut de promisiune, dar niciodată nu o aducea până acasă la mine din parc. O lăsa la locuința lui Marcelo, afiată foarte aproape de a mea, cu cinci minute înainte ca eu să ajung acolo. Ines o cunoștea deja pe roșcată, îi făcuse o impresie foarte bună, spunea că era foarte simpatică, iar acum Milagros mă suna ca să-mi reamintească acest lucru. Nu era cel mai plăcut mod de a începe ziua.

Lucram la o agenție de servicii editoriale care nu mergea din cale-afară de bine. Susana mă angajase acolo din prietenie, nu pentru că ar fi avut cu adevărat nevoie de personal. Milagros, din câte mi-am dat seama, avea nevoie de timpul nostru mai mult decât aveam noi nevoie de banii ei, dar i-am răspuns că eram foarte ocupați și că nu puteam să ne ocupăm de încă o carte. Și uite așa mi-am asigurat încă o zi în care aveam să mă simt prost și imediat s-au complicat și celelalte lucruri. Nu am putut găsi o dactilografă disponibilă, tehnoredacția nu a predat la timp pozitivele reclamei germanilor și unul dintre

clienții noștri cei mai constanți a anulat o comandă destul de importantă. Mi-am petrecut toată dimineața lipită de telefon în zadar. Locul meu de muncă atârna de un fir de păr, și nu am sunat-o pe cumnată-mea ca s-o implor să ne trimită comanda ei refuzată deoarece eram sigură că deja o acceptase cineva de la vreo altă firmă concurentă. Afacerile în domeniu nu prea prosperau, și cu greu s-ar fi găsit o altă editoare atât de imbecilă ca mine.

Pe la prânz am primit un telefon de la grădinița lui Ines. Educatoarea dorea să se întâlnească într-o după-amiază cu mine ca să stăm de vorbă despre fiica mea. În mai îi făcusem o vizită, îi explicasem că Pablo și cu mine aveam să ne despărțim, îi cerusem s-o țină sub observație pe fetiță, iar la sfârșitul anului școlar ea mă asigurase că o găsea normală, că se comporta ca de obicei. Acum lucrurile stăteau altfel. Se mai întâmplă, nu-i așa? Mi-a spus, sunt copii care reacționează mai devreme și alții mai târziu, dar consider că Ines e cam absentă, abătută, tristă, nu vă neliniștiți, nu e nimic grav, dar ar trebui să stați un pic cu ochii pe ea, la urma urmei are doar patru ani. Când am pus receptorul în furcă, eram atât de deprimată, încât am hotărât să-mi calc pe inimă, Pablo își pusese însă robotul telefonic în funcțiune. Mă gândisem să luăm masa împreună sub pretextul discutării problemelor lui Ines și cu scopul nemărturisit de a verifica în ce măsură îmi pierdusem puterea asupra lui, dar nu am îndrăznit să-i las nici un mesaj. Mai târziu, ca și cum toate celelalte n-ar fi fost de ajuns, seara devreme, a sunat Chelo.

Se simțea mai rău decât mine, având una din acele depresii umede care îi declanșează secrețiile, lacrimi, curgere a nasului, bale, limbă umfiată, silabe ininteligibile, sunete viscerale sordide care se pot auzi nu se știe cum pe fir, victima se bucură, își savurează ultima lamentație pe piatra sacrificiilor, cu sabia atârând deasupra gâtului ei delicat, gata să ducă la îndeplinire actul de dreptate, nedreptatea supremă.

De data asta mi-a spus ceva în legătură cu concursul de atestat, aproape că s-ar putea numi concursul „ei”, după atâta amar de ani, și i-am trântit telefonul. Nu o suport, nu-i suport accesele de isterie. Nu sunt o persoană sensibilă, după cât se pare. M-am obișnuit să trăiesc cu iluzia asta.

Încă îmi amintesc, de parcă totul s-ar petrece aievea acum.

Când m-am întors de la școală, fratele meu Marcelo stătea în pat, iar Pablo, care era prietenul lui cel mai bun când m-am născut eu, ședea la picioarele lui. Avea douăzeci și șapte de ani, era profesor de filologie hispanică la Complu-tense și tocmai își publicase prima carte de poeme, care avusese cronici foarte bune, deși nu atât de multe ca acelea pe care periodicele le-au dedicat ediției sale critice din Cântare spirituală I.

În orice caz, asta încă nu mă impresiona, poate pentru că nu se asemena prin nimic cu poezii care apăreau în manualul meu de literatură. Era înalt, solid, și deja avea câteva l Cântico espiritual, lucrare a teologului și poetului Juan de Yepes (1542-1591), sanctificat în 1726 sub numele de Sfântul Ioan al Crucii. (N. Tr.) fire de păr alb. Îl cunoșteam de când mă știam și îl iubeam între-un fel vag și comod, fără speranță.

În seara aceea, un cântăreț la modă avea să susțină la Madrid un recital îndelung așteptat, un adevărat eveniment pentru oropsita opoziție democratică. Pablo insista că trebuiau să mergă, iar Marcelo îl asculta cu o față chinuită, cu ochii închiși, ca și cum n-ar fi avut putere nici să-și ridice pleoapele, cred că e cea mai urâtă mahmureală din viața mea, a zis el în sfârșit, cea mai urâtă, fie-ți milă de mine... Atunci m-am oferit eu, era deja un fel de reflex. Mi-am compus o expresie îngrijorată, mi-am strâns pumnii și, cu ochii strălucind, am repetat ca un papagal că aș fi încântată, aș fi încântată, aș fi încântată, într-adevăr aș fi încântată să merg cu tine, Pablo, dacă Marcelo nu poate ieși, merg eu, și astfel nu ai aruncat banii degeaba pe bilet... Niciodată nu dăduse rezultate, însă de data asta m-a măsurat din priviri și i-a cerut fratelui meu părerea. Marcelo, cu o față care, spre surprinderea mea, exprima mai degrabă suspiciune, a chibzuit un moment, i-a amintit ce vârstă aveam și apoi i-a spus să facă ce vrea. Pablo s-a întors din nou și m-a privit. Eu eram liniștită pentru că știam că avea să mă refuze. Nu a făcut-o.

S-a ridicat, m-a apucat de braț și a început să mă zorească. Dacă nu plecam imediat aveam să întârziem, și nu prea erau speranțe ca recitalul să dureze mai mult de zece minute. Dacă pierdeam începutul, ajungeam acolo doar ca să auzim sirenele mașinilor de poliție. Am încercat să mai trag de timp. Nu avusesem când să mă schimb, aveam pe mine uniforma de școală, și numai puloverul era nou, de mărime potrivită. Deja eram cea mai înaltă dintre toate surorile. Fusta o moștenisem de la Isabel și îmi era foarte scurtă, cu o palmă mai sus de genunchi. Bluza era de la Amelia, tot moștenită, stătea să crape pe mine. Când am început școala, mama nu s-a arătat dispusă să irosească bani, în definitiv, eram în ultimul an. Ciorapii erau tociți, elasticul se întinsese și nu puteam face doi pași fără să-mi alunece la glezne. Pantofii erau oribili, cu o talpă de cauciuc din aceea care pare slănină fiartă groasă de două degete. Și toate, cu excepția trenchiului verde, care aparținuse inițial unuia dintre frați, aveau o culoare maro îngrozitoare. Atunci când te naști a șaptea din nouă frați, mai ales când ultimii doi sunt gemeni, nu apuci să îmbraci nici uniforma de nouă, de aceea l-am rugat să mă lase să-mi schimb hainele, i-am promis că nu aveam să întârzi deloc, dar degeaba. Nu era dispus să mai aștepte nici un minut, cu toate că era timp berechet.

— Ești foarte drăguță așa.

Când ieșeam pe ușă, Marcelo m-a chemat și mi-a spus că era mai bine ca Pablo să fie primul și că, între timp, să-i spun ceva Ameliei, că mă duc să învăț acasă la Chelo, sau vreo altă poveste de genul ăsta. Nu am înțeles rostul sfatului, însă Pablo părea să-l fi înțeles, s-a oprit uitându-se la el și i-a spus ceva și mai ciudat.

— Haide, Marcelo, drept cine mă iei? Frate-meu a râs și nu a mai zis nimic.

El a ieșit primul. Când am coborât, mă aștepta în holul de jos. Mai era mai puțin de o lună până la Crăciun. Era frig. Trenchiul era mai lung decât fusta și marginea aspră îmi rodea coapsele la mers, dar asta nu mă deranja atât de mult ca aspectul lui masculin, grosolan, urât, mai potrivit unui elev de

doisprezece ani care joacă fotbal în curtea școlii decât unei domnișoare care merge la un concert, încercând să-l mai aranjez, mi-am încheiat primul nasture și mi-am ridicat gluga, dar privindu-mă cu coada ochiului în mica oglindă încastrată în fațada unei băcănii, am văzut că nu mă avantaja deloc. Mi-am dat seama de asemenea că nu mi se mai zărea nici un pic din uniformă. Se putea crede că nu purtam deloc îmbrăcăminte pe sub trenți.

Pablo avea un Seat 1500 cumpărat de ocazie, destul de hârbuit, dar, la urma urmei, era mașină. Eram foarte emoționată, ieșeam cu el pentru prima oară, ieșeam seara în oraș prima oară și ieșeam pentru prima oară cu un tip care avea mașină.

Drumul a fost lung. Bulevardul Castellana era blocat din loc în loc, el însă nu și-a pierdut nici un moment calmul. Și nici nu a încetat să vorbească, pe un ton tot timpul malițios, bârfitor, spunându-mi bancuri, întâmplări incredibile, exagerând, genul de conversație cu care înainte obișnuia s-o dezarmeze pe mama de fiecare dată când venea acasă și se întâlnea cu Marcelo care era pedepsit să nu iasă din casă. Atunci m-am gândit că mă trata ca pe un copil. L-am surprins de vreo două ori privind-mi picioarele și n-am știut ce să mai cred.

După ce am parcat, destul de departe de stadion, s-a întors spre mine și a început să mă instruiască. Nu trebuia să mă dezlipesc de el pentru nimic în lume. Dacă apărea poliția, nu aveam de ce să intru în panică. Dacă se lăsa cu bum-băceală, nu trebuia să țip sau să plâng. Dacă era cazul să fugim, trebuia să-i întind mâna și s-o tăiem urgent, fără să crâcnim. Ii promisese lui Marcelo să mă aducă întreagă acasă. Dramatiza în mod deliberat, pentru a mă ațâța cu perspectiva riscului și a fugii și, în încheiere, m-a întrebat dacă voi fi în stare să mă port ca o fetiță bună și ascultătoare. I-am răspuns că da, foarte serioasă, deoarece crezusem totul. El s-a apropiat de mine și m-a sărutat de două ori, prima dată abia atingându-mi cu buzele obrazul stâng, apoi aproape pe ureche. Intre timp, a profitat de năuceala mea de puș-tancă aflată în pericol ca să-mi pună o mână pe coapsă. Se pricepea să pipăie cu eleganță femeile.

La poarta de acces a început ritualul salutarilor, al sărutărilor și al complimentelor. Mă simțeam ridicolă între atâția adulți, cu trențiul meu verde și cu ciorapii căzuți la glezne. Pablo părea absorbit de succesul lui, așa că mi-am eliberat brațul și am încercat să rămân mai în urmă. Dar, în ciuda aparențelor, mă supraveghea îndeaproape. M-a înșfăcat de încheietura mâinii și m-a silit să rămân lângă el.

Apoi, tot fără să mă privească, m-a apucat de mână, dar nu așa cum obișnuiesc îndrăgostiții, împletindu-și degetele, ci mi-a strâns încheietura între arătător și degetul mare, așa cum sunt ținuți copiii mici la trecerile pe zebră. Niciodată nu m-a luat de mână altfel.

Un bărbat mai în vârstă cu o figură mucalită, un scriitor consacrat care se detașa în mulțime prin expresia lui plictisită, ca și cum de fapt îi păsa prea puțin de eveniment, a fost singurul care mi-a remarcat prezența. M-a privit mult timp, zâmbind. Când am trecut pe lângă el, a zâmbit și mai tare, s-a întors spre noi, vorbind cu glasul foarte scăzut:

— Ia te uită, Pablito!... Pablo a scos un hohot de râs.

— I-ai plăcut. Știi cine e? Da, știam.

Lumea începea să se miște în șir și ne-am grăbit să ne așezăm la coadă. Puțin după aceea, a început debandada. Tipii de la poartă, serviciul de ordine, au blocat intrarea și s-au pornit să zbiere că acolo nu intra nimeni fără să plătească. Cei care provocaseră conflictul, un grup de cincispre-zece-douăzeci de adolescenți, au răspuns că nu aveau chef nici să plătească, nici să se miște de acolo. Am stat așa o vreme, până când cineva din spate a început să împingă. Prima șarjă m-a smuls de la locul meu. Acum mă aflam în spatele lui Pablo, cu nasul în ceafa lui. Cei din spate au început din nou să țipe, ca și cum ar fi vrut să-și ia avânt, și s-a dezlănțuit o a doua avalanșă. Cei șase nasturi ai trenциului meu, un soi de bastonașe din plastic maron cu vinișoare albe care încercau să imite bagaua, i s-au înfipt în spinare.

L-am întrebat dacă îl durea. Mi-a răspuns că da, un pic. Mi-am deschiat trenциul. Mulțimea mă încălzise. Din spate continuau să împingă. Aerul devenise dens, mirosea a oameni. Pablo m-a apucat de încheieturile mâinilor și m-a silit să-l iau în brațe. Era nevoit să-mi simtă trupul lipit de al lui, răsufierea mea în ceafă. Mi-era bine. Simțeam că mulțimea aceea îmi asigura o anume impunitate. Nu îndrăzneau să-l sărut, dar am început să mă frec de el. O făceam numai pentru mine, ca să am ceva din seara aceea de care să-mi amintesc, eram sigură că el nici nu băga de seamă. Mă mișcăm încet, lipindu-mă și dezlipindu-mă de el, înfigându-mă cu sânii în spinarea lui și mușcând minuscule fragmente din puloverul lui de culoare grenă până când asprimea lânii mi-a strepezit dinții. Atunci, tumultul s-a risipit într-o clipă, întocmai așa cum luase ființă. Se făcuse din nou frig. M-am desprins de Pablo, cât am putut de rapid. Iar el a început să se poarte ciudat.

Mai întâi s-a uitat la ceas, l-a privit un timp, ca și cum avea nevoie să-și ațintească ochii pe el pentru a se putea gândi la altceva. Apoi s-a depărtat de coadă și a început să meargă în direcția opusă, foarte hotărât.

— Hai.

L-am urmat, fără să înțeleg prea bine ce se întâmplase.

— Fumezi iarbă?

Tonul vocii i se schimbase, nu-l mai recunoșteam. Am rămas tăcută fiindcă nu știam ce să spun.

— Răspunde-mi.

Da, fumam, dar nu i-am spus. Nu mai aveam încredere în el. Am făcut semn din cap că nu, foarte serioasă, iar el a zâmbit, ca și cum ar fi știut că tocmai îl mințisem. Apoi, fără să se oprească din mers, a scos o porție de iarbă din buzunar, a încălzit-o și mi-a întins o țigară. N-am îndrăznit să-l întreb ce voia să fac cu ea. Mi-am trecut limba peste hârtie, am desfăcut-o și am golit tutunul în palmă. Atunci s-a oprit un moment ca să ia tutunul și să răsucescă țigara cu iarbă. A aprins-o, a tras două fumuri și mi-a oferit-o, eu însă am rămas pe loc și am negat iarăși din cap.

— Pentru Dumnezeu, Lulu, nu te mai purta ca o proastă.

El, Chelo și tata erau singurele persoane care îmi mai spuneau așa. Marcele obișnuia să-mi zică Rața, Rățușca, pentru că eram, și sunt și acum, foarte neîndemânatică.

În cele din urmă am luat țigara, am tras din ea de câteva ori și i-am dat-o înapoi. Continuam să mergem, fumând, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. După un timp am îndrăznit să-l întreb.

— De ce nu am intrat? El a zâmbit din nou.

— Chiar îți place tipul?

— Nu... Am spus eu adevărul doar pe jumătate, în realitate, atunci nu știam nici măcar că interpretează cântecele în catalană.

— Nici mie nu-mi place. Așa că... Pentru ce să fi intrat? Am trecut pe lângă mașina lui, dar el a continuat să meargă înainte.

— Unde mergem?

Nu mi-a răspuns. Am luat-o pe o străduță. La câțiva pași de la colțul străzii se afla o copertină roșie cu litere aurii. Pablo a deschis ușa. Înainte de a intra am remarcat doi dafini veștejiți care flancau intrarea și lumina gălbuie pe care o răspândea lampa de gaz prinsă în zid. Înăuntru era întuneric.

— Fii atentă, Rațo! Sunt niște trepte. Cu toate astea, am fost cât pe-aci să cad.

Pablo a dat la o parte o draperie grea de piele și am intrat într-un bar. Am incremenit de rușine. Cei mai mulți dintre bărbați purtau cravată. Vârsta medie a femeilor era probabil spre treizeci de ani. Măsuțele joase, extrem de mici, în jurul cărora ședeau, aproape toți în cupluri, erau acoperite cu fețe de masă în tonuri cărămizii. Lumina era scăzută și muzica era dată foarte încet. Părul mi se desfăcuse din coadă și-mi cădea peste față. Mă rodea faptul că eram în uniformă. Mereu aveam impresia că mă priveau toți, dar de data asta chiar așa era. Toți mă priveau.

Ne-am așezat la bar. Taburetul era înalt și rotund, foarte mic. Pliurile fustei mi s-au răsfiat peste coapse. Acum părea și mai scurtă. Mi-am pus picior peste picior și a fost mai rău, dar nu am îndrăznit să mai fac vreo mișcare.

Pablo vorbea cu barmanul, care mă privea cu coada ochiului.

— Ce vrei să bei? (Am stat să mă gândesc, de fapt nu știam.) Doar n-ai să-mi spui că ești și abstinentă...

Barmanul a râs și m-am simțit prost. Mi-am îngroșat vocea și am cerut un gin tonic. Pablo i s-a adresat barmanului, zâmbind:

— O cheamă Lulu...

— O, i se potrivește...

— De fapt mă numesc Măria Luisa, m-am simțit eu obligată să dau explicații.

— Lulu, salută-l pe domnul.

Pablo abia de mai putea vorbi, râdea în hohote, eu nu pricepeam nimic.

— Mi-e foame.

Nici că puteam spune ceva mai nimerit. Mi-era foame. Mi s-a pus în față o farfurioară cu cartofi prăjiți și am început să înfulec. El m-a dojenit imediat,

deși zâmbetul lui dezmințea rigoarea convențională, aproape proverbială, a cuvintelor sale:

— Domnișoarele educate nu mănâncă atât de repede.

Părea din nou amabil și vesel, dar tonul cu care îmi vorbea continua să fie diferit. Mă trata cu un amestec deconcertant de fermitate și curtoazie, el, care nu fusese niciodată ferm cu mine, și cu atât mai puțin curtenitor.

— Da, dar mi-e foame.

— Și domnișoarele educate mai lasă întotdeauna ceva în farfurie.

— Da...

Bea gin cu gheață. Și-a golit paharul și a mai cerut unul. Eu îl terminasem pe al meu și am făcut un gest cum că mai voiam și eu unul.

— Tu, din clipa asta, nu mai bei nimic, înainte să pot deschide gura ca să protestez, a repetat cu fermitate: Nu mai bei nimic.

La plecare, barmanul și-a luat rămas-bun de la mine cu multă ceremonie.

— Ești o fetiță încântătoare, Lulu.

Pablo a început iarăși să râdă. Mă cam săturasem de aceste mici zâmbete enigmatice, mă săturasem să fiu tratată ca un mieluşel alb cu o fundiță roz la gât, mă săturasem să nu am nici un control asupra situației. Nu că n-aș fi fost capabilă să-mi imaginez scenariile posibile, dar le eliminam dinainte fiindcă mi se păreau neverosimile, era neverosimil ca el să vrea cu adevărat să-și piardă timpul cu mine, nu pricepeam de ce se încăpățâna să-și piardă timpul cu mine, pentru că îl pierdea.

Afară era foarte frig. El și-a petrecut un braț pe după umerii mei, un gest pe care n-am vrut să-l interpretez, surprinsă și fâstăcită cum eram, și am mers în tăcere până la mașină, dar în timp ce deschidea portiera i-am pus iarăși o întrebare, a fost o noapte plină de întrebări.

— Mă duci acasă?

— Vrei să te duc acasă?

Adevărul este că voiam, voiam să mă bag în pat și să dorm.

— Nu.

— Foarte bine.

În mașină, totuși, s-a oprit o clipă să mă privească. Apoi, cu o mișcare bine sincronizată, pe care părea s-o fi exersat de multe ori, mi-a vârât mâna stângă între coapse și limba în gură, iar eu mi-am desfăcut picioarele și mi-am deschis gura și am căutat să-i răspund așa cum puteam, așa cum mă pricepeam, adică nu prea bine.

— Te-ai udat toată...

Glasul lui, cuvintele, care exprimau mai degrabă satisfacție decât surprindere, sunau foarte depărtate. Limba lui era fierbinte și mirosea a gin. Mi-a lins toată fața, bărbia și gâtul, și atunci am decis să nu mai gândesc, pentru prima oară să nu mai gândesc, avea să gândească el pentru mine.

Am încercat să mă las în voia lui, să-mi dau capul pe spate, dar nu mi-a permis. Mi-a cerut să deschid ochii. S-a răsucit cu totul peste mine și și-a vârât piciorul stâng între picioarele mele, înghesuindu-mă de sus, obligându-mă să

mă lipesc de blugii lui. Simțeam că dogoresc, simțeam că mi se inflamează sexul, se inflama din ce în ce mai tare, părea că se închide singur, tocmai din cauza inflamării, devenea roșu, din ce în ce mai roșu, se învinețea, iar pielea începea să lucească, să fie lipicioasă, unsuroasă, sexul mi se umfla datorită unui lucru ce nu era plăcere, nu avea nimic de-a face cu plăcerea facilă, cu vechea plăcere bine-cunoscută, nu semăna cu plăcerea aceea, era mai mult o senzație enervantă, insuportabilă, nouă, chiar neplăcută, la care cu toate acestea nu puteai renunța.

Mi-a descheiat bluza, dar nu mi-a scos sutienul. S-a mărginit să-l tragă în jos, până sub sâni, pe care i-a mângâiat cu niște mâini care mi s-au părut enorme. Imediat m-a mușcat de un sfârc, numai de unul, o singură dată, l-a strâns între dinți destul de tare ca să mă doară și în același timp și-a luat mâinile de pe mine, deși apăsarea coapsei lui devenea tot mai puternică. Atunci am auzit sunetul incon-fundabil al unui fermoar. Mi-a apucat mâna dreaptă, mi-a așezat-o în jurul pulei și mi-a mișcat-o în sus și-n jos de două-trei ori.

În noaptea aceea, puia lui mi s-a părut și ea a fi enormă, magnifică, unică, supraomenească, și am continuat mișcarea singură. Brusc, m-am simțit sigură pe mine. Masturbarea era unul din puținele lucruri la care mă pricepeam. Cu o vară în urmă, la cinema, o practicasem destul de mult cu iubitul meu, un băiat de treabă, de vârsta mea, care nu a fost niciodată în stare să-mi stârnească vreo emoție. Ceea ce simțeam în momentul acela era ceva cu totul diferit. Eram tulburată, buimăcită, excitată, încântată, puțin speriată, de asemenea. De aceea mă străduiam să mă concentrez, să fac bine treaba, el însă m-a corijat numaidecât.

— De ce îți miști mâna atât de repede? Dacă o mai ții așa, termin imediat.

N-am înțeles observația. Eu credeam că trebuia să-mi mișc mâna foarte repede. Credeam că dorea să termine și că aveam să mergem spre casă. Credeam că așa era firesc, însă, dintr-o intuiție ciudată, nu am spus nimic.

Mâna lui mi s-a încleștat de încheietură pentru a-i imprima un ritm nou, un ritm lent, leneș, și a condus-o în jos, acum îi strivesc testiculele, și încă o dată în sus, acum simt capătul pielii între degete, așa, foarte încet. Am stat așa o bună bucată de timp. Eu îmi priveam mâna, eram fascinată, el mă privea și zâmbea. Intre timp dispăruseră neliniștile, violența inițială. Acum totul părea foarte blând, foarte potolit. Sexul meu continua să fie inflammat, se deschidea și se închidea.

— Am avut întotdeauna încredere în tine, mi-a spus cu un glas duios.

Bucata aceea de carne alunecoasă și înroșită devenise vedeta serii. El nu mă mai pipăia, nu-mi făcea nimic. Se mișcase foarte încet, pentru a nu mă stânjeni, până ce ajunsese la loc, în poziția inițială. Ocupa din nou locul șoferului, cu corpul înclinat în față, cu brațele atârând la spate. Când a avut să-mi mai spună ceva, s-a mărginit să-și miște capul pentru a-și apropia gura de urechea mea.

— Ai'...?

Nu și-a terminat fraza, a tăcut gânditor, ca și cum ar fi dorit să-și aleagă cuvintele.

— I-ai mai luat cuiva puia în gură până acum?

Am încetat să-mi mai mișc mâna, mi-am ridicat capul și l-am privit drept în ochi.

— Nu.

De data asta nu mințeam și el și-a dat seama.

N-a spus nimic, continua să zâmbească. A întins mâna și a răsucit cheia în contact. Motorul s-a pus în mișcare. Geamurile erau aburite. Afară trebuie să se fi lăsat gerul, un vâl de abur se ridica de pe capotă. S-a rezemat din nou pe speteaza scaunului, m-a privit, și mi-am dat seama că lumea se prăbușea, se prăbușea peste mine.

— Mi-e silă.

— Înțeleg.

Și-a pus piciorul pe pedala de accelerație și a apăsat de două-trei ori. Mai rămânea doar să intre în marșarier și am fi plecat de acolo și totul s-ar fi terminat. Atunci mi-am mușcat limba. Am obiceiul să-mi mușc limba cu o fracțiune de secundă înainte de a lua o decizie importantă.

Mi-am lăsat capul în jos, am închis ochii, am deschis gura și am hotărât că, în definitiv, nu strica să mă asigur mai întâi.

— N-ai să urinezi, nu-i așa?

Întrebarea mea l-a amuzat foarte tare, așa cum l-au amuzat în noaptea aia aproape toate vorbele mele, aproape toate gesturile mele.

— Nu, dacă tu nu vrei. Am făcut o mutră serioasă.

— Nu vreau.

— Știi, prostuțo, era doar o glumă.

Zâmbetul lui nu m-a liniștit din cale-afară, însă nu mai puteam da înapoi, așa că m-am aplecat din nou, am închis ochii, am deschis gura și mi-am scos limba. Era mai bine să încep cu vârful limbii, mi se părea mai puțin insuportabil s-o ling. Pablo s-a arcuit și mai mult, s-a întins ca un cotoi și mi-a pus o mână pe creștet. I-am apucat puia cu mâna dreaptă și am început de la rădăcină, mi-am apăsat limba pe piele și am ținut-o un moment nemișcată. Apoi am început să urc, foarte încet. Nu scosesem prea mult limba din gură, astfel că, pe măsură ce urcam, i-o atingeam cu nasul, venea la rând limba și apoi buza de jos urmărea dâra propriei mele salive. Când am ajuns la vârf, m-am întors în jos, către rădăcină, pentru a urca din nou foarte încet.

Pablo gemea. Firele de păr mă gâdilau sub bărbie.

Apoi am îndrăznit să mă ocup de cap.

Era dulce. Toate pulele cu care am avut de-a face în viața mea erau dulci, ceea ce nu înseamnă că erau și bune la gust. Era dulce și fierbinte, se umezea imediat, dar una peste alta, spre surprinderea mea, era mai puțin scârboasă decât îmi închipuisem la început, iar eu mă simțeam din ce în ce mai în largul meu, mai sigură pe mine, ideea că el era expus, că era de-ajuns să strâng o clipă din fălci și să-mi înfig dinții pentru a-l nenoroci, mă reconforta.

Îi parcurgeam despicătura cu vârful limbii, coboram pe ceea ce părea un soi de cusătură invizibilă până la marginea groasă de carne și mă opream chiar dedesubtul acesteia, pentru a-i urmări conturul. Făceam totul foarte încet -în împrejurări ca asta nu a fost niciodată nevoie să mi se spună un lucru de două ori – și începeam să cred că o făceam foarte bine.

În mod obiectiv, nu obțineam nici o plăcere din îndeletnicirea aceea, decât poate contactul cu o carne nouă, a cărei natură limba mea o percepea cu mult mai multă precizie decât o făcuseră mâinile mele până atunci. În mod obiectiv, nu obțineam nici o plăcere din îndeletnicirea aceea, dar eram din ce în ce mai excitată, într-un colțișor din creierul meu, destul de îndepărtat ca să nu deranjeze, dar destul de apropiat pentru a se face simțit, pâlpâiau vârsta mea fragedă, mai aveam șase ani până la douăzeci și unu – vârsta majoratului era stabilită pe-atunci la douăzeci și unu de ani, mi-era totuna, la urma urmei nu vota nimeni – drama de la lacul de acumulare, când mi-am pierdut cunoștința în apă și Pablo mi-a salvat viața, amintiri din verile copilăriei mele, fratele meu și cu el pipăind două fete la leagănul din grădină în timp ce eu îi spionam, și cuvintele mamei, vorbind cu prietenele ei, Pablo face parte din familie, mi-e ca un fiu...

Marcelo, acasă, credea probabil că ne prosteam încă la spectacolul unui tip haios. Eu mă străduiam să nu uit că mă aflam într-o mașină, în plină stradă, sugând puia unui prieten de familie, și pluteam pe talazurile unei plăceri intense. Mă vedeam pe mine însămi cu cinstea pierdută, era delicios, îmi reveneau în minte obișnuitele avertismente – băieții doar se distrează cu fetele de soiul ăsta, nu se căsătoresc cu ele – și eram de asemenea conștientă de relația aparte care începuse între noi. Dincolo de sărutările și de gesturile necesare pentru a mă cuceri, el fusese de o pasivitate aproape totală. Șezând în scaun, în poziție normală și complet îmbrăcat, se lăsa în voia mea. Eu, întinsă peste marginea scaunului, pe jumătate dezbrăcată, ghemuită într-o poziție incomodă, acceptam fără nici o dificultate acea stare de lucruri.

Mama obișnuia să spună că m-ar fi lăsat să mă duc cu el până la capătul lumii, iar eu tocmai începeam să văd asta.

Pe când mă întrebam dacă eram de-acum destul de familiarizată cu ea pentru a o lua în gură, el a hotărât din nou pentru mine. Mâna care mi se odihnea pe creștet a apăsat brusc în jos. M-a luat prin surprindere și mi-a vârât în gură o bucată bună. Mi-am retras buzele cât am putut de rapid însă mâna lui era tot acolo, neclintită, apăsând cu putere. Am repetat jocul de cinci-șase ori. Era amuzant să încerci să te opui.

Aveam gura plină. Simțeam micile protuberante ale venelor, accidentele imperceptibile ale pielii grunjoase, care urca și cobora ascultând de impulsurile mâinii mele, era dulce la gust și avea gust de sudoare, vârful mă lovea în cerul gurii, am încercat să mi-o vâr în gură toată și a trebuit să-mi stăpânesc de vreo două opri impulsul de a vomă. Pablo a slăbit strânsoarea, și-a strecurat mâna pe sub părul meu și și-a strâns pumnul puțin deasupra cefei, apucând un smoc mare de păr aproape de la rădăcină, îl apăsa și trăgea de el, ghidându-mă

tot timpul. Nodurile degetelor lui îmi împungeau capul. Mă durea, dar nu am făcut nimic ca să scap. Îmi plăcea.

Acum se mișca și el, foarte încet, intra și ieșea din gura mea.

— Am știut tot timpul că ești o fetiță perversă, Lulu -vorbea rar, molfăind cuvintele, ca și cum ar fi fost beat – m-am gândit mult la tine în ultima vreme, dar n-am crezut niciodată că va fi atât de ușor...

Sexul meu a resimțit șocul imediat, avea să sfârșească prin a exploda dacă se mai umfla în ritmul ăsta.

Îmi țineam ochii închiși și eram cu totul absorbită de ceea ce făceam. Mă aplecasem atât de mult în față încât mă aflam aproape culcată pe o parte peste scaun, cu picioarele strânse, cu manivela de la geam împungându-mă în coapsă, căutând să potrivesc ritmul mâinii cu cel al gurii, o provocare atât de intensă pentru încetineala mea înnăscută încât a fost nevoie de un oarecare timp ca să-mi dau seama de schimbarea profundă a situației.

Pentru că în momentul acela ne deplasam.

La început am presupus că nu era decât o senzație subiectivă, în seara aceea se petrecuseră o groază de lucruri, însă brusc mașina s-a umplut de lumină, am deschis ochii, am privit în sus, iar acolo se aflau toate felinarele de pe Cas-tellana, care-mi răneau ochii. Mai întâi, stupoare. Cum de putusem să mișc maneta schimbătorului de viteze fără să-mi dau seama? Numai că sub mine nu se afla nici o manetă a schimbătorului, mi-a luat un oarecare timp ca să-mi amintesc că la mașina aceea maneta era plasată lângă volan. Teroare, așadar. Panică.

Am sărit ca împinsă de un resort nevăzut. Când am reușit să mă așez pe scaunul din dreapta, mi-am dat seama că eram pe jumătate dezbrăcată. M-am acoperit cum am putut, cu puloverul și cu mâinile, căpătând o poză patetică de femeie ultragiată, cu o clipă înainte ca Pablo să pună frână. Am rămas nemișcați pe banda din mijloc, în scârțâitul strident de cauciucuri al unui autobuz care ne-a evitat prin dreapta. Pe când trecea pe alături, l-am putut zări pe șofer, care gesticula cu un deget la tâmplă. Părerea mea nu era prea diferită de a lui.

— Ce faci? Am întrebat foarte speriată. Putea să ne omoare.

— Fac ce faci și tu.

— Nu poți să te oprești așa, în mijlocul drumului...

— Nici tu nu puteai, și te-ai oprit.

Brusc mi-am dat seama de faptul că nu mai părea un adult, își pierduse tot aplombul și se transformase într-un adolescent contrariat, îmbufnat. Planul său dăduse greș și era înduioșător să-l vezi acum, cu prohabul descheiat și cu figura serioasă, privind ofensat în zare. Pentru prima oară în viața mea, pentru prima și ultima oară în viața mea cu el, am simțit că eram femeie, că eiam o femeie majoră. Era o senzație plăcută, dar nu puteam s-o prelungesc. Pablo era furios.

Am încercat să mă calmez pentru a evalua situația. M-am răsucit către geamul portierei și am constatat că șoferii care defilau pe lângă mine erau de-abia niște torsuri, cu trupurile retezate ceva mai jos de umeri. Eram în dubiu.

— Te duc acasă. Iartă-mă, sunt beat. Dintr-odată mi-a venit să plâng.

Mirajul se spulberase. Vocea lui era gravă și senină, vocea unui adult care își cere iertare fără să regrete, iartă-mă, sunt beat, o formulă de politețe pentru o fetișcană care, la urma urmelor, nu a fost la înălțimea așteptărilor. M-a privit o clipă, zâmbindu-mi, dar era vorba de un zâmbet formal, amabil, lipsit de orice complicitate, un zâmbet de adult condescendent, un prieten de familie, de-o viață, sincer mâhnit că a călcat pe-alături.

M-am micșorat dintr-odată, mă făceam tot mai mică. Eram foarte nervoasă. Acum mergeam destul de repede, casa mea nu era atât de departe, la urma urmei, casa mea nu era departe, asta era tot ce reușeam să înțeleg, mă blocasem, nu mai puteam gândi dar trebuia s-o fac, trebuia să gândesc rapid, timpul îmi scăpa, mi se scurgea printre degete, iar lucrul ăsta era important, era important.

M-am întors să-l privesc. La un moment dat își încheiase fermoarul fără să-l observ. Nici el nu a anticipat următoarea mea mișcare. M-am prăbușit peste el, m-am lăsat să cad cu tot trupul spre stânga și am început să-i umblu la pantaloni, eram însă nervoasă, foarte nervoasă, și mâinile mi se încurcau între ele, parcă n-ar fi jucat în aceeași echipă. Am izbutit să-i desfăc cureaua și m-am pocnit în obraz cu catarama. Mi-a venit din nou să plâng, însă de furie, pentru că nu reușeam să fac treaba mai rapid. I-am descheiat nasturele, i-am tras fermoarul și i-am scos-o, era mică, nici o legătură cu splendoarea impunătoare pe care o avusese cu doar câteva clipe înainte, și mi-am băgat-o în gură și acum îmi încăpea în întregime, și am început să fac tot ceea ce știam și mai mult, voiam să mă pun bine cu ea cu orice preț, dar ea nu creștea, afurisita nu creștea și astfel, cu ea mică și flască, totul era și mai dificil.

O țineam în gură, o țineam iarăși în gură și o sugeam, și brusc m-am gândit că acum îmi plăcea, și imediat am alungat ideea, nu era asta, de fapt nu-mi plăcea, numai că trebuia să crească, trebuia să crească la loc, o scoteam din când în când din gură și o lingeam așa cum făcusem și mai înainte, o parcurgeam toată cu limba, o umpleam de salivă, de la vârf și până la rădăcină și iarăși până la vârf, și mi-o vâram iar în gură, o scuturam între buze, și o sorbeam, și-mi mișcăm limba în gură, numai limba, ca și cum aș fi supt sângele unei răni inexistente, și apoi, pe dinafară, în timp ce o țineam ferm cu mâna, o cercetam dincolo de rădăcină și pătrundeam mai departe în spațiul strâmt dintre stofă și carne, până ce mi se umplea gura de păr, ca să o iau apoi de la capăt...

Primul lucru pe care l-am observat a fost că începuserăm să ne mișcăm mult mai încet și că ne mișcăm tot timpul dintr-o parte în alta, schimbând banda. Apoi i-am simțit din nou mâna pe creștet. Numai într-un târziu mi-am dat seama că i se sculase din nou, că eu eram cea care i-o sculase din nou.

Ne-am oprit. Un semafor. Nu am îndrăznit să-mi ridic capul, dar am întredeschis ochii ca să încerc să-mi dau seama unde ne aflam. Un pod metalic trecea peste stradă, perpendicular pe direcția în care ne deplasam.

Sunt madrilenă. Cunosco bulevardul Castellana pe de rost.

Fantasticul Moș Crăciun de neon de la magazinul El Corte Ingles ne făcea, probabil, cu mâna. Am luat-o în gură și am început să mă mișc deasupra ei, de sus în jos, păstrând un ritm mecanic, bun pentru gândit. Mai aveam de făcut o bună bucată de drum, oricum. Acela era traseul obligatoriu pentru a ajunge acasă la mine, dar și pentru a ajunge acasă la el.

Din momentul acela am căutat să calculez fiecare metru pe care-l făceam, orbește, iar strada nu mai era stradă, nu se vedea lume și dacă era lume nu avea importanță, era doar o distanță, distanța era unicul lucru important acum. Primul semn de recunoaștere a fost zgomotul fântânii, și începusem să cred că nu voi mai ajunge să-l aud niciodată, ne mișcăm atât de încet încât acea imensă măgăoaie cenușie ajunsese să mi se pară de neatins. Am lăsat în urmă zgomotul apei și ne-am continuat drumul. Prima tresărire de bucurie. Lăsaserăm în dreapta drumul mai scurt, înaintam în linie dreaptă. După câteva minute am tras din nou cu coada ochiului ca să mă asigur că ajunseserăm la statuia lui Co-lumb. Certitudine. Nu mergeam spre casa mea. Surpriză. Nu mergeam nici la locuința lui. Unde mă ducea? Apă. Am lăsat în urmă și fântâna lui Cibeles și ne-am continuat drumul. Parcă eram în bancul cu tâmpitul care nu știa să conducă decât în linie dreaptă. Am trecut pe lângă încă o fântână, apă, asta însă avea să fie ultima. Virăm spre stânga, mai cotim de vreo două ori și botul mașinii, hop! Face un salt. De data asta eram cât pe ce s-o înghit de-adevăratelea.

Motorul s-a oprit, dar eu n-am îndrăznit să fac același lucru. Pablo m-a apucat de bărbie, m-a sprijinit în timp ce reveneam la verticală, m-a îmbrățișat și m-a sărutat. Când ne-am desprins, s-a tras un moment înapoi pentru a mă privi. N-a spus nimic, dar am bănuit că încerca să ghicească dacă mi-era teamă.

— Asta nu e casa mea, am vrut eu să mă dau isteață.

— Nu, a răs el, dar ai mai fost aici.

Când m-am dat jos, am văzut că urcase mașina în diagonală peste bordură, întotdeauna a fost foarte iscusit în privința asta.

Casa, o clădire cenușie și întunecoasă, veche de un secol, sau pe-aproape, nu-mi spunea nimic. La intrare, o intrare modernistă, frumoasă, era o ușă dublă din lemn, cu vitralii colorate. Mânerul ușii, mare, auriu, terminat printr-un cap de delfin, mi se părea familiar, dar nu am reușit să-mi dau seama de ce. Pablo mergea înaintea mea. S-a oprit în fața unei uși cu o placă aurie în mijloc și atunci mi-am amintit.

Am intrat în atelierul mamei lui, atelierul de creație, cum obișnuia să-l numească ea, o croitoreasă ce se bucura de o oarecare faimă, care ajunsese să prezinte patru sau cinci colecții pe an, și care repeta ca un papagal banalități despre tensiunea creației, despre responsabilitatea socială a creatorului și despre impactul pret-a-porter-uân viața urbană contemporană, o imbecilă. Mama îi fusese clientă cu mulți ani în urmă, înainte de a-și lua nasul la purtare. O însoțeam uneori la probe și mă așezam într-un fotoliu cu un teanc de reviste franțuzești, cu manechine superbe purtând pandantive enorme și pălării luxoase, eram încântată să mă uit pe ele.

El continua să meargă înaintea mea. Trecând pe lângă una din canapelele din coridor a apucat cu vârful degetelor, fără să se oprească, două perne mari, pătrate. La capăt se deschidea o ușă mare cu doi batanți, sala de probe. A aprins lumina, a așezat pernele pe podea, a schițat un gest vag cu mâna făcându-mi semn să intru și a dispărut.

Fotoliul se afla încă acolo, în același loc, așa fi jurat că era același, cu tapițeria schimbată.

— Lulu...

Nu-mi aminteam oglinzile, cu toate că pereții erau căptușiți cu ele, oglinzi care se răsfrângeau în alte oglinzi care reflectau totodată alte oglinzi, iar în centrul lor stăteam eu, eu cu îngrozitorul meu pulover maro și cu fusta mea plisată, eu din față, eu din spate, din profil, din racursi...

— Lulu! Striga acum, de nu știi unde.

— Ce-i...?

— Vrei să bei ceva?

— Nu, mulțumesc.

Eu, un mielușel alb cu o fundă roz legată la gât, ca eticheta detergentului căruia îi făceau, căruia încă îi fac publicitate, la televizor.

Pablo s-a întors cu un pahar în mână și s-a așezat în fotoliu, uitându-se la mine. Eu ani roșit, dar el nu a observat, nimeni nu observă, sunt foarte oacheșă, și am rămas mai departe proțăpită în mijlocul sălii, nu mă mișcasem deoarece nu știam ce trebuia să fac, încotro să mă duc.

— Fără discuție, în viața mea n-am văzut niște pantofi atât de oribili.

Nu mi-am coborât privirea fiindcă îi știam pe de rost și bineînțeles că erau oribili.

— Nu vă lasă să purtați tocuri la școală?

Păi nu, firește că nu, auzi ce prostie, nu puteai să porți pantofi cu toc într-o școală de maici, nici măcar într-a șasea, mai degrabă te-ar fi lăsat să ieși la fumat în recreații.

— Nu, nu e voie, i-am răspuns, sub nici o formă.

— Scoate-ți-i!

Cuvintele lui sunau ca niște ordine, asta mi-a plăcut, și m-am descălțat.

— Vino aici, mi-a zis, și s-a bătut cu palma peste coapsă. M-am apropiat și m-am așezat deasupra lui, vârându-mi picioarele între trupul lui și brațele fotoliului. Mai înainte, în mod instinctiv, niciodată n-am reușit să aflu de ce și nici nu are importanță, mi-am ridicat la spate fusta, care i-a rămas întinsă peste genunchi, în timp ce partea posterioară a coapselor mele era în contact direct cu țesătura pantalonilor lui. Lucrul ăsta l-a surprins foarte tare.

— De unde ai învățat asta?

Fața lui reflecta din nou un fel de uimire satisfăcută, de fapt, mai multă satisfacție decât uimire.

— Ce anume?

Nu înțelegeam, nu mi se părea că am făcut ceva deosebit.

— Să-ți ridici fusta înainte de a te așeza pe genunchii unui tip. Nu e un gest firesc.

E posibil să fi avut dreptate, poate că nu era un gest firesc, dar nu știam despre ce îmi vorbea.

— Nu știu, am spus, nu înțeleg ce vrei să spui.

— N-are importanță. (Nu avea importanță. El era mulțumit, zâmbea.)

Scoate-ți puloverul și acum fii cuminte, nu vorbi, nu râde. Trebuie să dau un telefon.

Mi-am scos mai întâi mâneca stângă, apoi mi l-am tras peste cap, când terminam cu brațul drept am încremenit.

— Marcelo? Salut, eu sunt. (La celălalt capăt trebuie să fi fost frate-meu, nu sunt mulți Marcelo pe aici.) Nimic, foarte bine...

Mi-a smuls puloverul din mâini, și-a vârât telefonul între bărbie și umăr și a început să-mi desfacă bluza, doar doi nasturi amărâți, eu nu mă mișcăm, abia de mai respiram, eram paralizată, blocată, fără grai.

— Nu, n-a fost rău, serios, tipul nu face gaură-n cer, știi tu, dar lumea l-a primit bine, a țipat, a plâns și a plecat acasă entuziasmată – a adoptat un ton epic, precum crainicii de la televiziune când transmit un meci al selecționatei naționale – în definitiv, ai pierdut încă o zi măreață pentru socialismul spaniol, tovarășe, încă una, dar să nu ne pierdem avântul...

Puteam auzi hohotele de râs ale fratelui meu, la celălalt capăt al firului. Pablo râdea și el, nici măcar eu nu știu să mint mai bine.

Și-a petrecut mâinile la spatele meu și mi-a desfăcut sutienul, era enorm, un model pentru fete din anii șaptezeci, de culoarea pielii, cu linia decolteului dreaptă, cu carouri în relief și cu trei floricele de pânză la mijloc, a căror contemplare îi dăduse fiori de groază. A acoperit receptorul cu mâna, și-a vârât un deget pe sub breteluță de umăr și mi-a vorbit la ureche:

— Fir-ar mă-sa a dracului! Ce se întâmplă, de ce nu le fac blindate? (Eu râdeam pe mutește.) Sau poate vor să fie siguri că ajungeți toate virgine la măritiș?

Mi-a scos bluza și sutienul, mutându-și telefonul din-tr-o mână în alta, sprijinindu-l cu bărbia la nevoie.

— Ah! Lulu... Lulu a fost fapta mea bună pe ziua de azi... (Mă privea și zâmbea, era foarte frumos, mai frumos ca niciodată, delectându-se cu rolul lui de corupător de minore conștiincios, satisfăcut de sine însuși.) încă una roșie, tipule, am pus mâna pe încă una roșie, fără curs scurt, fără Gorki și alte cele. A scăpat de sub paza mă-sii, serios – vorbea rar, privind la mine și subliniind cuvintele, vorbea pentru Marcele și pentru mine în același timp, și-mi trecea paharul peste sfârcuri, lăsând o dără umedă, subțire, deoarece aveam sfârcurile întărite de la început, deși răceala îmi provoca o senzație contradictorie și plăcută – nu-ți poți închipui, a ridicat pumnul, a țipat ca o isterică, venind încoace a cântat tot timpul Internaționala în mașină, în sfârșit, tot repertoriul, știi și tu – m-a privit – și n-am văzut niciodată pe cineva dând din gură cu atâta bucurie, era încântată...

Zâmbea, și i-am zâmbit și eu, nu-mi mai era teamă și aveam chef să râd, dar nu aveam voie. Am căutat să grăbesc lucrurile și mi-am desfăcut prima

copcă de la fustă, dar el a făcut semn din cap că nu și mi-a dat de înțeles că avea să mi-o desfacă mai târziu.

— Fapt e că ne-am întâlnit cu multă lume, am mai și băut câte ceva, iar acum e beată, de-abia se ține pe picioare. (Mi-a vârât mâna liberă sub fustă și a început să-mi mângâie partea interioară a coapselor cu vârful degetelor.) Nu mă fute la cap, Marcelo! De unde să știu eu... (Și-a strecurat degetul arătător pe sub elastic și a început să și-l miște de sus în jos, foarte încet, parcurgând cu încheietura lui linia inghinală.) Ce tot spui acolo? Nu am dus-o la băutură, am mers să luăm un păhărel și s-a îmbătat ea singură, s-a făcut mare, nu? Dar tu ce-ai crezut? Doar nu era să târăsc toată noaptea un copil după mine, oricât ți-ar fi ea de soră. Am mai scăpat-o din ochi, a băut din paharul meu și din ale celorlalți, ce știu eu... Era foarte înfierbântată, se simțea bine, și ajungând aici a dat-o în bară, nu se mai ținea pe picioare. Acum a adormit, am culcat-o și m-am gândit că poate să rămână aici, dacă n-ai nimic împotriva, n-am nici un chef s-o duc acum acasă...

— Vârful degetului lui îmi urmărea foarte încet despicătura sexului, și cu cealaltă mână, fără să dea drumul telefonului, m-a tras către el, a trebuit să mă sprijin cu mâinile de spătarul fotoliului ca să-mi păstrez echilibrul – ce? Nu, suntem în Moreto, la atelierul maică-mii, și nu mă mai freca, Marcelo, ce-ți veni? Nu are de ce să-și facă nimeni griji. Nu a spus ea că se duce să învețe acasă la o prietenă? Deci a rămas să doarmă la prietena ei și gata. În definitiv, nunta era tocmai în Huesca, nu? Nu cred că maică-ta are antene atât de lungi. Nu, nu știu unde e școala ei, dar o să-mi spună ea, după câte știu are limbă. Nu, Marcelo, îți jur că nu i-am făcut nimic, nimic, și nici nu am de gând să-i fac ceva.

S-a mișcat astfel încât sânii mei să-i ajungă exact deasupra feței. Am presupus că voia să-i mozolească, sau să mă muște, așa cum o mai făcuse, în mașină, dar mă înșelam. Și-a vârât fața în despicătura dintre ei și și-a frecat-o de pielea mea, îi simțeam obrazul, gura, închisă, și nasul mare, mișcându-se pe mine, presându-mi carnea, ascunzându-se în ea ca și cum ar fi fost orb și neajutorat, ca un nou-născut care nu dispune decât de simțul pipăitului, amăgitorul pipăit al feței, pentru a recunoaște sânul mamei sale, și, când a vorbit din nou, am remarcat în sfârșit o foarte ușoară schimbare în vocea sa.

— Nu, nu putea să meargă acasă, Merceditas învață. Are un examen mâine și nu voia s-o deranjeze. În afară de asta...

— Mi-a aruncat o privire complice – în afară de asta, sunt cu o țipă... Da, o cunoști, dar îmi face semn din cap... Nu vrea să știi cine este... (Pe chipul său a apărut o expresie de oboseală.) Soră-ta? Păi, măi omule, tu nu mai știi să te gândești decât la soră-ta? Soră-ta doarme beată la două camere mai încolo. O aud sforăind de aici. N-o să afle nimic. (Marcelo trebuie să fi spus ceva nostim, fiindcă a izbucnit în râs.) Dar, frate, serios, nu te mai da atât de sensibil. De ce să-i pese lui Lulu că eu îi pun coarne prietenei mele? De ce să se simtă rănită? Chiar dacă își închipuie că e îndrăgostită de mine, nu e decât un copil. Doar în romane se culcă bărbații cu fetițe mici, iar ea își va da seama, presupun, doar nu e proastă. (M-am îmbujorat și mai tare, fața îmi ardea.) Și apoi... Câți am

are? Dacă ne vede, cu atât mai bine pentru ea, are deja vârsta să se masturbeze în voie. (Pentru moment, nu am reacționat.) Da? Haide, haide...

A deschis gura și s-a prins de un sfârc al meu, trăgând din când în când cu dinții de el. Apoi, brusc, s-a desprins de mine, s-a lăsat pe spate și a rămas uitându-se la mine, cu ochii mari și cu gura întredeschisă, trecându-și limba peste dinți. Degetul lui și-a schimbat poziția. A ieșit de sub elastic și mi s-a așezat în centrul sexului. Mișcarea lui era acum lipsită de orice echivoc. Nu mă mai freca, mă mângâia. Mă masturba pe deasupra chiloților.

— Dar ia spune... Ce puii mei este un flaut dulce? Am simțit că mor de rușine. N-aș fi crezut niciodată că Marcelo era capabil să-mi facă așa ceva, dar a făcut-o. I-a povestit. I-a povestit totul. Pablo mă privea cu o expresie neîncrezătoare. Stătea cu privirea fixată pe fusta mea.

— Ce țară nenorocită, măi frate, ce rușine! (Asta era ca o rugăciune, Marcelo și cu el o repetau la tot pasul în legătură cu orice.) Un flaut dulce... Biata Lulu, ce nasol!

În mine se luptau două senzații foarte diferite. Eram moartă de rușine pe de-o parte, incapabilă să-l privesc pe Pablo în ochi, și pe punctul de a juisa, de a juisa cu mâinile nemișcate, în același timp, pentru că se pricepea foarte bine la ceea ce-mi făcea, chiar și prin țesătură, sau poate tocmai grație țesăturii, degetul său apăsa cu intensitatea potrivită, nu mă rănea, nu-mi irita pielea, ca în cazul contactului grosolan, exasperant dar neplăcut, al celorlalți.

— Cum ai aflat? Ți-a povestit ea! Și al cui era flautul? Al lui Guillermito! Frumos din partea lui Lulii! Înceată, dar sigură...

Fără să se oprească din mângâiat, m-a prins de bărbie și mi-a ridicat fața.

— Uită-te la mine, mi-a zis cu o șoaptă abia auzită. L-am privit. Zâmbea, îmi zâmbea. Mi-am coborât din nou privirea.

— Nu mă miră că ți s-a sculat, frate, tocmai mi-o scoli și tu mie prin telefon... Da, e o chestie haioasă, e o experiență nouă, după atâția ani. Și tu ce-ai făcut? Dacă eram în locul tău, îți jur că i-aș fi tras-o fără să stau pe gânduri... Sigur, întotdeauna am fost un frate mai rău decât tine, sau mai bun, află tu. În sfârșit, omule, biata Lulii! (Râsete.) Nu-ți face griji, o duc eu la școală mâine, sigur că te sun, imediat.

— Un flaut dulce... (Pusese telefonul în furcă, îmi vorbea mie.) Uită-te la mine.

Și degetul lui s-a oprit.

Nu îndrăzneam să mă uit la el, nici să fac altceva, deși îi simțeam lipsa între picioare. A așteptat o reacție timp de câteva secunde. Apoi, m-a apucat strâns de brațe și m-a scuturat.

— O bag în mă-sa de treabă! Lulii, uită-te la mine, altfel jur că te îmbrac pe loc și te duc acasă.

Aceeași amenințare, același rezultat. Mi-am ridicat iarăși fruntea și l-am privit. Ieșeam dintr-o cadă de baie plină cu apă caldă, călduță, și nu aveam prosop să mă șterg, lui Pa-blo îi străluceau ochii, fața lui avea o expresie aproape animalică, mă strângea atât de tare că mă durea.

— Cu ce parte ți l-ai pus, cu muștiucul sau cu capătul de jos?

— Cu partea de sus.

— Și ți-a plăcut?

— Da, mi-a plăcut, deși era foarte subțire, nu-l prea simțeam, doar muștiucul, în rest nu am remarcat... În orice caz Amelia m-a surprins imediat, nici n-am avut timp să-mi dau seama, ăsta e adevărul, Pablo, îți jur...

Am început să-l văd ca prin ceață. Aveam două lacrimi enorme în colțul ochilor. Atunci el a fost cel care s-a speriat. A schimbat tonul, mi-a mângâiat brațele pe care mai înainte mi le strânsese ca-n clește și mi-a vorbit, mi-a spus aproape același lucru pe care mi-l spusese Marcelo în noaptea aceea, când m-am dus să-i povestesc, îngrozită, deoarece camera lui era singurul loc din lume unde puteam să mă duc.

— Lartă-mă. Te-am speriat și nu voiam să te sperii. Haide, nu se întâmplă nimic. E vorba de ceva haios, un flaut dulce, flautul lui Guillermito, încă mai țin minte, când s-au născut gemenii îi urai, încetaseși să mai fii cea mică și îi urai, acum te-ai răzbunat pe el prin flautul lui, doar de asta am râs, serios. Celelalte fete nu au atâta imaginație, se mulțumesc cu un deget. Ești o fată de-acum mare, o fată sănătoasă, exerciți un drept și... Și... Nu-mi aduc aminte, feminiștii au o frază pentru cazuri ca ăsta, dar acum nu mi-o amintesc, oricum tot aia e, e bine, e logic... Toată lumea face asta, chiar dacă femeile nu o recunosc. (Mi-a șters lacrimile cu vârful degetelor.) Dacă încetezi cu plânsul, dacă ești cuminte și îmi povestești totul, am să-ți cumpăr un vibrator adevărat, doar al tău.

— Nu am avut niciodată ceva numai al meu.

— Știu, dar eu am să ți-l fac cadou, ca să te gândești la mine când îl folosești. Știu că nu e o idee foarte originală, dar îmi place. (Ultima observație trebuie că a făcut-o pentru el însuși, pentru că nu am înțeles-o. Oricum, aproape întotdeauna mă gândeam la el când mă masturbam, cu toate că, bineînțeles, nu aveam de gând să i-o spun.) De acord?

Am încuviințat din cap, fără să știu prea bine în ce privință eram de acord. Niciodată nu mai fusesem atât de confuză.

— Ridică-te în picioare.

M-am ridicat și ne-am sărutat îndelung, frecându-ne unul de altul. Apoi mi-a ridicat marginile fustei pnnzându-le sub centură, lăsându-mi pântecul dezgolit. Oglizile mi-au arătat o imagine a mea stranie.

— Stai jos și așteaptă-mă, vin acum.

S-a îndreptat spre ușă și atunci, în ciuda faptului că eram năucită, mi-am dat seama că aveam ceva important de spus. L-am chemat și s-a întors spre mine, sprijinindu-se de tocul ușii.

— Nu m-am culcat niciodată cu vreun tip până acum...

— N-o să ne culcăm, toanto, cel puțin pentru moment. O să ne regulăm, doar atât.

— Vreau să spun că sunt virgină.

— Da? Nu mai spune...

Mi-a zâmbit și am zâmbit și eu odată cu el. Apoi m-a privit un moment și a dispărut. M-am așezat și l-am așteptat. Eram înfierbântată, în călduri, în sensul clasic al termenului, în călduri. Am zâmbit din nou. Îmi venea să-mi trag palme fără să știu de ce, după ce am rostit vorba asta, unul din cuvintele cele mai obișnuite din vocabularul meu. În călduri, suna atât de bătrânesc... L-am rostit foarte încet, stu-diindu-mi mișcarea buzelor în oglindă.

— Pablo m-a vârat în călduri.

Era amuzant. Am spus-o o dată și încă o dată, în timp ce-mi dădeam seama că eram frumoasă, în ciuda punctelor negre de pe frunte. Pablo mă vârase în călduri.

El era acolo, cu o tavă plină de obiecte, privindu-mă cum îmi mișcăm buzele, poate chiar mă auzise, dar nu a spus nimic, a străbătut odaia și s-a așezat în fața mea, cu picioarele încrucișate sub el ca un indian. Am crezut că avea să mă lingă, la urma urmelor îmi datora asta, dar nu a făcut-o. Mi-a scos chiloții, m-a tras către el, obligându-mă să-mi sprijin curul pe marginea pernei de șezut, și mi-a desfăcut picioarele, petrecându-le peste brațele fotoliului.

— Hai, începe, aștept.

— Ce vrei să știi?

— Totul, vreau să știu totul, a cui a fost ideea, cum te-a surprins Amelia, ce i-ai povestit fratelui tău, totul, haide.

A luat un burete de pe tavă, l-a muiat într-o ceașcă plină cu apă caldă și s-a apucat să-l frece de o bucată de săpun, până când a ajuns alb. Eu începusem deja să vorbesc, vorbeam ca un automat, în timp ce îl priveam și mă întrebam ce avea să se întâmple acum, ce o să se întâmple.

— De acord... Doar că nu știu ce să-ți spun. Mie mi-a spus Chelo, dar ideea a fost a Susanei, după câte se pare.

— Cine e Susana? Una înaltă, șatenă, cu părul foarte lung?

— Nu, aia e Chelo.

— A, atunci... Susana cum e?

A cufundat buretele în ceașcă până s-a umplut de spumă.

— E scundă, mărunțică, tot șatenă, dar bătând mai mult spre roșcat, trebuie s-o fi văzut și tu prin casă.

— Sigur, continuă.

Nu puteam crede că era adevărat ceea ce se petrecea, întinsese mâna și mă săpunea cu buretele. Mă spăla ca pe un copil. Lucrul ăsta m-a descumpănit cu totul.

— Dar... Ce faci?

— Nu e treaba ta, continuă.

— E pizda mea și ce faci cu ea e și treaba mea. (Vocea mea mi s-a părut ridicolă, iar el nu mi-a răspuns, așa că am continuat să povestesc.) Păi Susana face de mult asta, după cât se pare, vreau să zic, își bagă lucruri, și atunci i-a povestit lui Chelo că lucrul cel mai bun, care-i plăcea ei cel mai mult, era flautul, și atunci ne-am hotărât să-l încercăm, deși adevărul este că mie mi se părea, într-un fel, o porcărie, dar am făcut-o, Chelo până la urmă nu,

întotdeauna se dezumflă, și gata, asta e tot, acum știi, nu mai am ce să povestesc.

A întins un prosop pe jos, chiar sub mine. Am constatat că mi-era imposibil să nu mă privesc în oglindă, cu părul acela albit, de parcă aș fi fost bătrână.

— Cum te-a surprins Amelia?

— Păi, cum noi dormim în aceeași cameră, ea, eu și Patricia...

— Patricia, ea și cu mine... M-a corectat el.

— Patricia, ea și cu mine, am repetat.

— Foarte bine, mai departe.

— Am crezut că sunt singură în casă, singură măcar o dată în viață, bine, era Marcelo, și Jose și Vicente erau și ei, dar se uitau la televizor, și, cum tocmai se transmitea un meci, m-am gândit... (A scos un brici din buzunarul cămășii.) Ce vrei să faci cu ăsta?

M-a privit în față cu cea mai convingătoare expresie cum că nu se-ntâmplă nimic, deși m-a apucat de coapse cu ambele mâini pentru orice eventualitate.

— E pentru tine, a răspuns. Am să-ți rad pizda.

— Nici să n-aud!

Am zvâcnit înainte cu toată puterea, încercam să mă ridic, dar nu puteam, era mult mai puternic decât mine.

— Ba da. (Părea la fel de liniștit ca de obicei.) Am să ți-o rad, iar tu ai să mă lași. Singurul lucru pe care-l ai de făcut este să stai liniștită. Nu are să te doară. Sunt expert. Zi mai departe.

— Dar... Pentru ce? Nu înțeleg.

— Pentru că ești foarte brună, extrem de păroasă pentru cei cincisprezece ani ai tăi. Nu ai o pizdă de fetiță. Iar mie îmi plac fetițele cu pizdă de fetiță, mai ales când le deschid calea desfrâului. Nu te enerva. La urma urmei, chestia asta nu e mai indecentă decât să ți-o pui cu un flaut de școlar, dulce, sau cum îi zice...

Am căutat o scuză, o scuză oarecare.

— Dar vorba e că unii din casă au să-și dea seama și cum Amelia are să mă vadă, are să mă toarne mamei, iar mama...

— Și de ce să afle Amelia? Nu cred că faceți nu știu ce chestii noaptea.

— Nu – mă isterizasem în asemenea hal că nici nu mai aveam când să mă simt ofensată pentru ceea ce tocmai spusese – dar ea și cu Patricia mă văd când mă îmbrac și când mă dezbrac, iar părul se vede prin pânză.

Asta m-a liniștit, am crezut că fusese o pledoarie strălucită.

— A, bun, dar nu trebuie să-ți faci griji din cauza asta, am să-ți las pubisul neatins, mă gândesc să-ți rad doar buzele.

— Care buze?

— Buzele astea. Și-a lăsat două degete să alunece de-a lungul lor. Eu crezusem că avea să facă exact contrariul, și mi s-a părut că alternativa era un lucru chiar mai rău, însă mă hotărâsem să nu mai gândesc, pentru a nu știu

câta oară, să nu mai gândesc, în ritmul în care ne mișcăm creierul avea să mi se facă varză chiar în noaptea aceea.

— Desfă-o tu cu mâna, te rog...

— M-am executat – și zi mai departe. Ce-ai făcut când te-a văzut Amelia?

Am simțit contactul cu lama, rece, și degetele lui, întin-zându-mi pielea, în timp ce eu continuam să povestesc, să scui cuvintele ca o mitralieră:

— Păi, să vezi, nu știu... Până să-mi dau seama, ea se afla deja acolo, în față, strigându-mă pe nume. A ieșit în fugă din cameră, cu umbrela, trântind ușa...

— Lama aluneca docilă peste ceea ce tocmai aflasem că se numeau tot buze. Nu simțeam durere, era mai mult ca o mângâiere ciudată, dar nu reușeam să-mi scot din cap ideea că putea să-i scape mâna. Nu prea îi vedeam fața, doar părul negru, capul inclinat deasupra mea – și am ieșit și eu alergând după ea. Nu a luat-o spre camera de zi, n-ar fi fost atât de rău, a luat-o direct pe ușa dinspre stradă, cu umbrela, probabil se întorsese doar ca să și-o ia. Atunci m-am gândit că nu mai aveam pe nimeni în afară de Marcelo, și am dat fuga să-i povestesc, aveam încă flautul în mână – lama s-a deplasat înspre afară, mi se freca de coapsă – era în camera lui, avea un teanc de hârtii pe masă și nu știu ce făcea cu ele, a râs, a râs mult, și mi-a spus să nu-mi fac sânge rău, că avea să-i închidă gura Ameliei, că ea nu avea să mă dea de gol pentru că ar fi însemnat să-l trădeze pe el, și mi-a vorbit așa cum ai făcut și tu adineauri...

Credeam că nu ascultă, că mă făcea să vorbesc de nebună, ca atunci când m-au operat de apendicită, ca să mă țină ocupată cu ceva, dar m-a întrebat ce-mi spusese el cu exactitate.

— Păi asta, că era ceva normal, că toată lumea se masturba și că nu s-a întâmplat nimic deosebit.

— Mda... (Vocea i-a devenit mai profundă.) Și nu te-a pipăit?

Mi-am amintit ceea ce spusese mai înainte în telefon „eu în locul tău i-aș fi tras-o fără să stau pe gânduri” – și m-am cutremurat...

— Nu.

Trebuie să fi socotit că terminase cu buza mea dreaptă pentru că am simțit atingerea ca de gheață a lamei pe cea stângă.

— Nu te-a pipăit niciodată?

— Nu. Tu ce-ai crezut?

Insinuările lui mi se păreau că țin de science-fiction.

_ Nu știu, cum voi vă iubiți atât de mult...

— Tu o pipăi pe soră-ta?

Mi-a răspuns printr-un hohot de râs atât de puternic că mi-a fost frică să nu-i tremure mâna.

— Nu, dar nu-mi place soră-mea.

— Și eu îți plac?

Prietenele mele ziceau că nu trebuie niciodată să-l întrebi asta pe un tip, însă nu m-am putut abține. El s-a tras înapoi și m-a privit în ochi.

— Da, tu îmi placi – a făcut o pauză – mult. Îmi placi mult și sunt sigur că îi placi și lui Marcelo și poate că și lui taică-tău, cu toate că el nu ar recunoaște asta niciodată. (A zâmbit.) Ești o fetiță deosebită, Lulii, împlinită și înfierbântată, dar o fetiță, la urma urmelor. Aproape perfectă. Și, dacă mă lași să isprăvesc, perfectă în toate cele.

Acela a fost momentul când, în ciuda caracterului extravagant al situației, iubirea mea pentru Pablo a încetat să mai fie un lucru vag și comod, atunci am început eu să nădăjduiesc și să sufăr. Cuvintele lui – ești o fetiță deosebită, aproape perfectă – aveau să-mi răsună în urechi ani de zile, aveau să fie vii ani de zile, începând din acel moment, când m-am agățat de aceste cuvinte ca de o plută de salvare. El s-a aplecat din nou deasupra mea și a continuat în șoaptă:

— În orice caz, cred că noi ar trebui s-o facem cândva în trei, frate-tău, tu și cu mine... Ar fi o chestie ca lumea. (Lama s-a deplasat iarăși spre exterior, de data asta în partea opusă.) Foarte bine, Lulu, cam asta este. A fost atât de îngrozitor?

— Nu, dar mă ustură tare.

— Știu. Măine te va ustura și mai tare, dar vei fi mult mai frumoasă. (Se trăsese o clipă înapoi, ca să-și admire lucrarea, presupun, înainte de a se apleca din nou între picioarele mele.) Frumusețea este un monstru, o zeităte sângeroasă pe care trebuie s-o potolești prin sacrificii neîntrerupte, cum zice mama...

— Maică-ta e o vacă, mi-a țâșnit din adâncul inimii.

— Desigur...

— Vocea nu i s-a schimbat nici cât negru sub unghie –... Și acum stai liniștită o clipă, te rog, să nu te miști pentru nimic în lume. Încă puțin și am terminat.

Puteam să-mi imaginez expresia feței lui și fără s-o văd, pentru că, glasul, felul său de a vorbi, gesturile sale, infinita lui siguranță de sine, îmi erau familiare. Se juca. Se juca, desigur, cu mine, întotdeauna îi plăcuse s-o facă. El mă învățase multe dintre jocurile pe care le cunoștea și mă deprinsese să trișez. Eu învățasem repede, la tabinet eram aproape invincibili. El avea obiceiul să trișeze și de obicei câștiga.

A luat un prosop, a vârât un colț în altă ceașcă și l-a stors deasupra pubisului meu care, exact cum îmi spusese, rămăsese aproape intact. Apa șiroia pe mine. A repetat operația de câteva ori înainte de a începe să mă frece pentru a îndepărta firele de păr care mai rămăseseră lipite. Mi-am dat seama că eu aș fi putut să fac asta mult mai bine și mai rapid.

— Lasă-mă pe mine.

— În nici un caz...

Vorbea tărăgănat, aproape șoptit, era absorbit, parcă pierdut cu totul, cu ochii țintă la sexul meu.

M-a sărutat de două ori, pe partea interioară a coapsei stângi. Apoi a întins mâna spre tavă, a luat un borcănaș de sticlă de culoarea mierii, l-a deschis și și-a vârât două degete, arătătorul și mijlociul mâinii drepte,

înăuntrul lui. Era o cremă, o cremă albă, grasă și parfumată. A trecut cu degetele peste buzele mele proaspăt rase, depunând conținutul pe pielea mea. Am simțit încă o dată un fior rece, era de la frigider. Atunci m-am gândit că mai aveam în față aproape o iarnă întregă și că părul nu va crește la loc prea repede. Nu avea să fie foarte plăcut, între timp, Pablo se apucase să strângă liniștit toate obiectele care luaseră parte la operație, reșezându-le pe tavă, pe care a dat-o deoparte. Apoi s-a deplasat și el spre dreapta mea, desprinzând oglinda pe care o avea în față.

Sexul meu mi s-a părut o grămăjoară de carne roșie și bombată. De ambele părți ale despicăturii centrale se întindeau două dăre lungi albe. Vederea lor mi-a amintit de Patricia, când era bebeluș și mama o ungea cu o alifie înainte de a-i schimba scutecele.

Pablo mă privea și zâmbea.

— Ți place cum arăți? Ești o scumpă...

— Nu mi-o întinzi?

— Nu. Fă tu treaba asta.

Am întins mâna cu palma deschisă, întrebându-mă ce senzație voi avea. Vârfurile degetelor mele s-au afundat în cremă, care se muiase acum și era călduță, și au început s-o întindă în sus și în jos, mișcându-se pe pielea alunecoasă, netedă și dezgolită, fierbinte, întocmai ca picioarele în timpul verii, după depilarea cu ceară, până ce au făcut să dispară cu totul cele două dungii albe. Apoi nu m-am mai putut opri. Ispita era prea puternică, și am lăsat ca degetele să-mi alunec înăuntru, o dată, de două ori, peste carnea inflamată și lipicioasă. Pablo s-a apropiat de mine, mi-a introdus un deget cu delicatețe, l-a scos și mi l-a dus la gură. În timp ce îl sugeam, l-am auzit murmurând:

— Ascultătoare fată...

Stătea îngenunchiat pe podea, în fața mea. M-a apucat de mijloc, m-a tras către el și m-a făcut să cad de pe fotoliu. Șocul a fost scurt, mă manevra cu multă ușurință, în ciuda faptului că eram, că sunt, foarte voinică. M-a întors până când am rămas cu genunchii proptiți în podea, cu obrazul sprijinit pe perna de șezut și cu mâinile atingând mocheta. Nu-l puteam vedea, dar îl auzeam.

— Mângâie-te până când ești aproape să termini și atunci îmi spui.

Niciodată nu mi-aș fi imaginat că avea să fie așa, niciodată, și totuși nu am lăsat să-mi scape nimic. M-am limitat să-i urmez indicațiile și să declanșez o avalanșă de senzații cunoscute, întrebându-mă când trebuia să mă opresc, până când trupul meu a început să se împartă în două, și m-am hotărât să vorbesc:

— Termin...

Atunci m-a penetrat, încet, dar decis, fără să se rețină.

După ce mă anunțase, după ce mă avertizase – o să ne regulăm, doar atât – îmi propusesem să rabd, să rabd tot ce avea să mi se întâmple, fără să crâcnesc, să rabd până la capăt. Dar simțeam că mă rupe. Mă frigea. Tremuram și asudam, asudam din greu. Mi-era frig. Rezistența mea a fost efemeră și, înainte să-mi pot da seama, îl și rugam să și-o scoată, să mă lase

măcar o clipă, fiindcă nu mai puteam, nu mai suportam, dar el nu mi-a răspuns, nici nu m-a băgat în seamă. Când a intrat până la capăt, a rămas nemișcat, în mine.

— Nu te opri acum, Lulii, pentru că o să încep să mă mișc și o să te doară.

Glasul lui mi-a alungat ultimele speranțe. Protestele mele nu aveau să slujească la nimic, dar nici nu puteam să rămân acolo nemișcată, suferind. Nu sunt făcută să suport durerea, cel puțin nu în doze mari. Nu îmi place. Astfel că am hotărât să-i urmez indicațiile și de astă dată și am încercat să recuperez ritmul pierdut. El îmi imprima un ritm diferit, din spate, încleștat de șoldurile mele, intra și ieșea din mine la intervale regulate, atrăgându-mă și respingându-mă de-a lungul acelei bare incandescente care nu mai semăna deloc cu jucăria inofensivă cu arc care îmi umpluse gura cu o oră mai devreme, și încă mai puțin cu flautul dulce.

Durerea nu dispărea, dar, fără a înceta să fie durere, dobânda trăsături distincte. Era în continuare insuportabilă la intrare, acolo simțeam că plesnesc, era de mirare că nu se auzea cum se rupea pielea întinsă până la transparentă, înăuntru era altceva. Durerea se dilua în note mai subtile, care se manifestau cu o mai mare intensitate pe măsură ce mă acuplam cu el, mișcându-mă odată cu el, în sens contrar, în timp ce propriile mele manevre începeau să-și arate eficiența. Durerea nu a dispărut, a rămas prezentă tot timpul, zvâcnind acolo până la sfârșit, până când plăcerea s-a desprins de ea, a crescut și, în cele din urmă, s-a dovedit a fi mai puternică. Când simțeam ultimele spasme și picioarele mele încetaseră să mai tremure, pentru a amorti de tot, Pablo s-a prăbușit peste mine, scoțând un strigăt înăbușit, ascuțit și răgușit în același timp, și trupul mi s-a umplut de căldură. Am rămas așa o vreme, fără să ne mișcăm. El își ascunsese fața în ceafa mea, îmi acoperise sânii cu mâinile și respira adânc. Eu încă nu eram în stare să înțeleg prea bine ce se întâmplase, eram năucită, ca beată, satisfăcută și cufundată într-o senzație nouă, necunoscută, care era și recunoștință, chiar dacă încă nu știam asta. Încă nu mi revenisem când Pablo s-a desprins de mine și l-am auzit mergând prin cameră, însă, încercând să mă mișc, am simțit că mă durea totul. M-am chinuit mult până să mă întorc, ceva semănând cu junghiurile, cu niște junghiuri înspăimântătoare, mă paraliza de la mijloc în jos.

El m-a ajutat să mă ridic. Când l-am cuprins pe după gât ca să-l sărut, m-a apucat de mijloc, mi-a petrecut picioarele în jurul trupului său și a început să meargă cu mine în brațe, fără să spună o vorbă.

Am ieșit pe coridor, care era lung și întunecos, un coridor tipic de casă veche, cu uși pe o latură. Ultima era întredeschisă. Am intrat, a reușit să aprindă lumina cu dosul unei mâini și m-a așezat pe marginea unui pat mare. Mi-a scos fusta și ciorapii, zâmbind. Apoi a ridicat plapuma și m-a vârat sub ea. S-a dezbrăcat de cămașă, singurul lucru pe care-l avea pe el, și s-a strecurat lângă mine sub așternuturi. Acele amănunte clasice, patul și propria mea goliciune, m-au emoționat și m-au alinat totodată. Se terminase cu ciudățeniile, cel puțin pentru moment.

Acum mă săruta și mă îmbrățișa, scoțând sunete ciudate și amuzante. Mă pieptăna cu mâna, trăgându-mi părul către spate, și din când în când se oprea o clipă ca să mă privească. Era delicios, îi simțeam pielea rece și fermă, pieptul neted – în ciuda opiniei generale, întotdeauna mi-au repugnat bărbații păroși – și am intuit pentru prima oară că în cele din urmă acea seară avea să apese asupra mea ca un blestem, că acea întâmplare, întreaga poveste, nu era decât prologul unei eterne și neîntrerupte ceremonii a posesiei. Profunzimea aceluși gând m-a surprins în timp ce ne rostogoleam pe pat, care acum părea a fi o redută caldă și comodă. Asta m-a readus într-un plan mai puțin transcendental, sugerându-mi că în stradă trebuia să fie un frig îngrozitor, idee agreabilă prin excelență, căci eu mă aflam acolo, cuibărită la adăpost.

Amintirea plăcerii alungase urmele durerii într-un colț îndepărtat al memoriei mele. Mai aproape, nu-mi dădea pace o întrebare ce revenea obsedant.

— Am sângerat mult?

— Nu ai sângerat deloc. Părea amuzat.

— Ești sigur?

Răspunsul lui mă dezamăgise, cu toate că am intuit că el nu înțelegea despre ce era vorba.

— Da.

— Dumnezeuule!

Nu sângerasem deloc. Deloc. Lucrul ăsta era un adevărat dezastru. Se petrecuse ceva extrem de important, decisiv, ceva ce nu avea să se mai repete niciodată, și trupul meu nu catadicsise să marcheze evenimentul prin câteva picături de sânge, un minim gest dramatic. Mă dezamăgise propriul meu trup. Eu îmi imaginasem ceva mai violent, mai potrivit cu latura patetică a chestiunii, o hemoragie în toată regula, un ieșin, ceva, iar eu avusesem doar un orgasm, un orgasm îndelungat și distinct, chiar dacă dureros într-un fel, dar un orgasm, la urma urmelor.

El, care știa că într-o zi, nu prea depărtată, aveam să privesc într-un mod foarte diferit bilanțul acelei nopți, râdea, continua să râdă de mine și de data asta, așa că mi-am ascuns fața vârând-o în umărul său și am renunțat să-i mai spun ceea ce gândeam. Atunci a întins mâna spre podea și a ridicat un pachet de țigări.

— O țigărușă de film franțuzesc? M-a întrebat, cu un glas încă vesel.

— De ce spui asta?

— Nu știu... În filmele franțuzești personajele fumează întotdeauna după ce se regulează.

— Și de ce spui întotdeauna „a se regula” în loc de „a face dragoste”, ca toată lumea?

— Hm, și cine ți-a spus că toată lumea zice „a face dragoste”?

— Păi nu știu... Dar așa se spune.

Îi acceptasem oferta, bineînțeles. Fumatul, o plăcere în plus, încă un lucru pe care nu se cădea să-l fac.

— Expresia „a face dragoste” este un galicism și o țoșe-nie – adoptase un ton aproape pedagogic – și apoi, chiar fiind o expresie de origine străină, în castiliană „a face dragoste” a însemnat întotdeauna „a curta, a trage clopotele”, nu „a regula”. „A regula” sună puternic, sună bine, și în plus are o certă valoare sugestivă, duce cu gândul la reglarea de conturi... „A fute” este și el valoros, cu toate că s-a cam tocit, a ajuns învechit.

— Ca „a fi în călduri”...

— Exact, ca „a fi în călduri”, dar expresia asta îmi place. (Mi-a zâmbit și am fost sigură că mă auzise, mai înainte.) În concluzie, sexul, adică regulatul, simplul act de a regula, e ceva ce nu trebuie să fie relațional cu dragostea, de fapt sunt două lucruri total diferite...

Atunci a început cursul de teorie, prima lecție.

A vorbit de unul singur multă vreme. Eu abia dacă îndrăzneam să-l întrerup, dar mă străduiam să-i țin minte fiecare cuvânt, ca să-l țin minte pe el, în capul meu, în timp ce vorbea despre iubire, despre sex, despre poezie, despre viață și despre moarte, despre ideologie, despre Spania, despre Partid, despre Marcelo, despre vârstă, despre plăcere, despre durere, despre singurătate. După aceea a stins ultima țigară și m-a privit într-un fel straniu, intens, a zâmbit ca și cum ar fi vrut să facă să dispară de pe chipul său acea intensitate și mi-a spus ceva de genul „ei, nu mă lua și tu în seamă”.

A dat cearșaful la o parte și a început să-mi mângâie trupul. Mă uitam la mâna lui, mă uitam la el și îl găseam frumos, nespus de frumos, nespus de matur și de învățat pentru mine. L-aș fi mângâiat, l-aș fi sărutat și l-aș fi mușcat, l-aș fi zgâriat, nu știu de ce, simțeam că trebuia să-i fac ceva să-l doară, să-l atac, să-l distrug, însă mi-era teamă să-l ating. A fost o împreunare suavă, blândă, aproape conjugală, aproape.

Îmi cerea tot timpul să deschid ochii și să mă uit la el, dar nu puteam, mai ales că sexul începea să mi se inflameze, să se umfle într-un ritm revoltător, impunându-mi obligația stupidă de a rămâne singură, singură cu el, pentru a putea să-i observ cu precizie metamorfoza grotescă, în orice caz încercam, încercam să-l privesc, și deschideam ochii, și-l regăseam acolo, cu fața deasupra feței mele, cu gura întredeschisă, și îmi vedeam trupul, sfârcurile întărite, imense, și pântecul meu care tremura, și pe al lui, vedeam cum i se mișcă puia, cum dispăre și reapare neîncetat dincolo de puținul meu păr rămas, însă simplul fapt de a vedea, de a privi la ceea ce se întâmplă, întetea senzațiile sexului meu, ceea ce mă obliga să închid ochii, și atunci îi auzeam din nou glasul, uită-te la mine, și dacă mă încăpățânam să rămân izoiată simțeam asalturile lui, brusc mult mai violente, care mă răneau din nou, fiindcă nu deschideam ochii, se lăsa să cadă peste mine cu toată greutatea, reînviind durerea, mișcându-se repede și cu bruschețe până ce îi dădeam ascultare și deschideam ochii, și totul era iarăși umed, fluid, și sexul meu răspundea, se deschidea și se închidea, se desfăcea, eu mă desfăceam, juisam, simțeam că juissez, și lăsam să mi se închidă pleoapele fără să-mi dau seama, ca s-o iau din nou de la început. Până ce mi-a permis să-mi țin ochii închiși și am juisat, picioarele mi s-au lungit la infinit, capul îmi atârna iarăși greu, m-

am auzit pe mine însămi, depărtată, rostind cuvinte dezlănate pe care mi le puteam aminti doar pe jumătate, și întregul meu trup s-a redus la un nerv, un singur nerv întins, dar flexibil ca o coardă de chitară, care mă străbătea de la ceafă până la pântec, un nerv care tremura și se răsucea, absorbind totul în sine.

A fost o împreunare blândă, aproape conjugală, aproape, însă la sfârșit, când eu eram stoarsă și trupul meu amenința să redevină trup, voluminos și solid, pornind de la acel unic nerv încordat, sătul, el a ieșit din mine, a făcut câțiva pași înainte în genunchi, s-a sprijinit cu mâna stângă de perete și mi-a vârat-o în gură.

— Înghite-o toatăNu mi-a mai rămas altceva de făcut decât să fac față la cinci, șase zvâcniri pe care nu le-aș fi putut evita nici dacă aș fi vrut, pentru că mă ținea imobilizată între picioarele lui, să-mi strâng buzele în jurul cărnii lipicioase, să-i percep gustul și propriul meu gust, diferit de cel de dinainte, și să înghit, să înghit chestia aia ca o pomăda vâscoasă, dulce și acidă totodată, cu un iz ușor neplăcut amintind de medicamentele care amarase copilăria micuților, să înghit și să-mi înăbuș impulsul de a tuși pe măsură ce-mi avansa prin gâtlej acel fluid dens și respingător, respingător, cu care niciodată nu m-am obișnuit și nici n-am să mă obișnuiesc vreodată, în pofida anilor și a disciplinei ferme pe care o impun bunele intenții.

Lui îi plăcea totuși. În timp ce îi ascultam gemetele înăbușite și îi însoțeam mișcările pentru a evita greața care mă cutremura când rămâneam liniștită, încercam să secret cât mai multă salivă cu puțință pentru a împinge înăuntru ultima doză, întocmai ca varza de Bruxelles, care are gust de putregai, și mă gândeam, mă gândeam că lui îi plăcea, la urma urmei, și-mi venea în minte una din eternele rugi fierbinți ale Carmelei, femeia de serviciu pe care mama o dusesse la nuntă, o bătrână bisericooasă și sclerozată, care mirosea urât, o imbecilă pe ducă deja, care se mișca repetând ca o fantomă prin coridor, Domnul a dat, Domnul a luat, cu ziarul în mână, deschis la pagina cu anunțuri matrimoniale și mortuare și cu „Slavă Sfântului Duh”, Domnul ne dă și Domnul ne ia, El îmi dă și El îmi ia, e bine așa, se încheie ciclul, totul începe și se termină în același punct, lui îi place și este bine așa.

Prima lecție de teorie fusese o reușită deplină.

După aceea am băut, am băut litri întregi de apă, întotdeauna beau apă după aceea, și nu ajută la nimic, însă e singurul lucru pe care îl poți face. Eram foarte obosită și foarte satisfăcută. M-am întors pe partea cealaltă, mi-era somn. El m-a învelit, s-a întins pe aceeași parte ca și mine, m-a îmbrățișat, răsuflându-mi în păr și mi-a spus noapte bună, cu toate că deja stătea să se lumineze de ziuă. Am adormit și am avut un somn plăcut și greu, ca după o zi petrecută la munte.

De atunci m-am întrebat de multe ori dacă nu cumva mă simțeam și vinovată, dar adevărul e că nu-mi aduc aminte de asta.

M-a trezit lumina soarelui, iar el nu mai era lângă mine.

Am preferat să nu-mi imaginez că a dispărut, lăsându-mă acolo întinsă, în atelierul maică-sii, unde în mod cert nu se auzeau zgomote, nu părea să

lucreze nimeni, și am încercat să-mi dau seama cât era ceasul. Trebuie să fi fost deja foarte târziu, nu aveam să ajung nici la ora a treia. Atunci am auzit zgomotul unei încuietori vechi și neunse, cineva deschidea ușa. Putea să fie el, dar putea fi oricine altcineva. Mi-am acoperit capul cu cearșaful și m-am silit să stau nemișcată, am auzit pași și zgomote, nu păreau a fi tocuri înalte, dar nu se știe niciodată, se apropiau, apoi am simțit o greutate, cineva pusese ceva deasupra mea.

_Gogoșile, când se răcesc, nu mai sunt atât de bune...

(Era vocea lui. Mi-am scos capul și l-am văzut acolo, rezemat în cadrul ușii, zâmbitor.) Ce vrei la micul dejun?

_Cafea cu lapte, am zâmbit și eu.

Mă întrebam dacă eram în stare să mă răsucesc și să mă sprijin cu picioarele pe podea, dacă nu cumva aveam să-mi iau zborul de îndată ce-aș fi coborât din pat. Așa mă simțeam, și cu toate astea m-am îmbrăcat foarte rapid. Mi-era foame.

Nu am scos o vorbă până ce nu am înfulecat șapte gogoși calde, una dintre mâncărurile mele preferate, în timp ce el mă privea și insista că nu mai voia, că de obicei mânca numai una.

— Știi ce? Mama e ofticăcă că nouă ne plac mai mult go-goșile decât minciunelele, fiindcă zice că murdăresc mai mult, că sunt mai grase, mai mitocănești, înțelegi?

— Râdeam singură, amintindu-mizice că o minciunică poți s-o mănânci cu două degețele, pentru că folosește mereu diminutivul, degețele, și dă bine, e elegant, dar să mănânci gogoși în locuri publice, chiar dacă o faci cu degețelele...

Nu am mai putut continua, mă înecam, îmi dădeau lacrimile de râs, râdea și el cu mine.

— Ești foarte deșteaptă, Lulu...

— Mulțumesc frumos, i-am zis, dar în timp ce-i răspundeam am înțeles că trebuia să mă întorc în lumea reală. Cât e ceasul?

De fapt, nu prea aveam chef să aflu.

— E unu fără douăzeci.

— Unu fără douăzeciâmi tremurau picioarele, avea să se lase cu un scandal în toată regula – dar... Eu aveam ore astăzi.

— Am hotărât să te scutesc, azi-noapte te-ai purtat foarte bine.

Zâmbea, mi-am dat seama că pentru el chestia aia – școala, absențele, o zi în plus sau în minus – nu avea importanță.

Poate că avea dreptate, poate că, la urma urmei, ceea ce se petrecuse nu era mare lucru, în plus, Chelo avea să-mi sară în ajutor, mereu făcea asta, avea să-i spună mamei că mă trezisem cu o indispoziție și cei ai casei hotărâseră să mă mai lase în pat. Din partea dirigintei mă așteptam la ce era mai rău, dar existau și riscuri mai mari decât ăsta.

— Ai să-i povestești lui Marcelo?

— Nu, ar muri de gelozie. (A zâmbit ca pentru sine, în-tr-un fel ciudat.) Și apoi, ceea ce am făcut nu pune capăt subminării temeliilor regimului.

Am ieșit pe stradă. Era o zi superbă, rece și senină, soarele nu te încălzea, dar îl simțeai alături. L-am rugat să mă lase la poarta școlii deoarece trebuia s-o văd pe Chelo, ca să punem la cale un alibi înainte de a mă întoarce acasă. El a condus în tăcere tot drumul, nici eu nu aveam chef de vorbă, dar când a oprit la destinație, în fața grilajului, s-a întors spre mine.

— Vreau să-mi promiți ceva. Vocea îi devenise brusc gravă.

Am încuviințat din cap, el a făcut o pauză.

— Vreau să-mi promiți că, orice s-ar întâmpla, ai să ții minte mereu două lucruri. Spune-mi că ai să faci asta.

Am încuviințat din nou, eram foarte intrigată, aproape îngrijorată datorită tonului cu care-mi vorbea.

— Primul este că sexul și dragostea nu au nici o legătură.

— Asta mi-ai mai spus-o azi-noapte.

— Bine. Al doilea este că tot ceea ce s-a întâmplat azi-noapte a fost un act de dragoste. (M-a privit în ochi și ochii lui erau foarte negri și strălucitori, cum nu-i mai văzusem niciodată înainte.) De acord?

M-am oprit să meditez câteva clipe, dar degeaba. Nu știam ce voia să spună cu toate astea.

— Nu te înțeleg.

— Nu are importanță, promite-mi.

— Îți promit.

Atunci a fost din nou Pablo cel de dinainte, cel dintot-deauna. Mi-a zâmbit, m-a sărutat pe frunte, mi-a deschis portiera și și-a luat rămas-bun.

— La revedere, Lulu. Să fii cuminte și să nu crești. Nu înțelegeam absolut nimic și m-am simțit din nou prost, ca un mieluleț alb cu o fundiță roz în jurul gâtului. Cum nu știam ce să spun, până la urmă m-am dat jos fără să spun nimic. Am pornit-o grăbită în direcția grilajului, fără să mai întorc capul înapoi. Am văzut-o pe Che-lo și ea m-a văzut pe mine, a stat și s-a uitat la mine cu surprindere în timp ce mașina lui Pablo se pierdea între sutele de mașini, lăsându-mă pradă celei mai groaznice incertitudini.

— Dar de unde vii?

Chelo era uimită și atunci m-am gândit că probabil mi se vedea pe față, că mi se schimbase chipul.

Am apucat-o de braț și am pornit-o în direcția casei și i-am povestit, i-am povestit pe jumătate, omițând cea mai mare parte a detaliilor, ea mă privea cu niște ochi de halucinată, încerca să mă întrerupă, eu însă nu-i dădeam voie, nu-i luam în seamă exclamațiile continue și povesteam mai departe, am povestit totul până la capăt și, pe măsură ce vorbeam, dispărea senzația aceea neplăcută, mă simțeam din nou mulțumită de mine.

Brusc s-a oprit, mi-a alunecat un picior peste un șanțuleț și m-am trezit cu nasul într-o acacia. Tipic pentru mine, nu am reflexe. Apoi a rămas liniștită privind-mă cu o expresie familiară. Era supărată, supărată pe mine, supărată fără nici un motiv, m-am gândit.

— Dar cum ai făcut-o?

— Păi ți-am povestit deja, eu stăteam în patru labe, adică nu chiar în patru labe, fiindcă nu-mi țineam mâinile sprijinite pe podea...

— Nu vreau să știu asta. Nu asta mă interesează, vreau să știu cum ați făcut-o.

— Dar ți-am povestit deja. Nu te înțeleg.

— Iei pilula?

— Nu...

Am încremenit brusc. Nu luam pilula, bineînțeles, nu mi se mai întâmplase, nu mă gândisem deloc la complicații de genul ăsta în timp ce mă aflam cu el.

— Și-a pus un prezervativ?

Ochii îi străluceau de o furie inchizitorială.

— Nu, nu știu, nu am băgat de seamă, nu îl vedeam...

— Și nu te interesează?

— Nu.

— Ești ca o iapă.' (Se monta singură, era tot mai furioasă, pentru că eu stăteam cu fața impasibilă, nu eram îngrijorată și nici nu dădeam semne că mă voi îngrijora, și în plus accesele ei de isterie mă îmbolnăveau.) Tu... Tu... Tu ești ca un bărbat, îți faci doar mendrele, fără să te mai gândești la nimic. Nu înțelegi că te-a luat de proastă? E un moș, Lulu, un moș care te-a luat de proastă. Pune-i sare pe coadă acum. Știi ce spune mama? Că băieții se distrează și atât...

— Ajunge! (Acum eu eram cea furioasă.) Nu trebuia să-ți povestesc. Nu înțelegi nimic.

— Eu nu înțeleg nimic? Țipa în mijlocul străzii, lumea se oprea să ne privească. Cea care nu înțelege nimic ești tu, care te-ai purtat ca o imbecilă, tu, Lulti, iartă-mă că ți-o spun, fato, dar adevărul e că nu ai nici o fărâmă de sensibilitate...

Am sunat-o, am sunat-o eu înainte de a pleca de la lucru, am sunat-o pentru că e prietena mea, cea mai bună prietenă a mea, și pentru că o iubesc. Plângea încontinuu, cu sughițuri, trăgându-și mucii, și am consolat-o, i-am spus ceea ce voia să audă, că bineînțeles președintele tribunalului era un ticălos, că nu avea dreptul să-i schimbe data examenului și că eram sigură că de data asta avea să treacă examenul, deși nu era adevărat. Și eu mă simțeam singură în după-amiaza aceea, și nu voiam s-o țin tot așa, nu voiam să înfrunt riscul de a-l suna în cele din urmă pe Pablo, deoarece cândva avea să deconecteze robotul telefonic și scuza era mea proaspătă. De aceea, până la urmă, am pus la cale un plan clasic.

Dacă Patricia accepta să rămână să doarmă la mine -contra cost, bineînțeles, toate amănuntele erau puse la - ca să aibă grijă de Ines, noi am fi ieșit să mâncăm n oraș, sa mâncăm ca două grășane fericite! și apoi am fi băut pana am f, fost capabile să râdem, să râdem din nimic, ca două nebune fericite, și, dacă ne mai rămâneau for-țe^am fi încercat să agățăm într-un bar la modă, să agățăm la întâmplare, ca două curve fericite, iar mâine avea să fie o alta zi.

Mi-a spus că i se pare o idee foarte bună.

În seara aceea totul ne-a mers anapoda.

De mâncat, am mâncat o grămadă de lucruri otrăvitoare, sute de mii de calorii, și cu pâine, asta însă nu a reușit să ne binedispună. Și de băut, am băut, dar mai mult ne-am posomorât, o beție tristă și cenușie. Chelo nu știa ce avea să facă de-acum cu viața ei dacă se lăsa de examinări, după atâția ani. Eu îl părăsisem pe Pablo pentru a dispune de a mea, de propria mea viață, și acum nici eu nu știam ce să fac cu ea. Mă copleșea din toate părțile.

Beam în tăcere, fiecare cu gândurile ei, lui Chelo îi străluceau de-acum ochii. Eu începeam să-mi dau seama că și ai mei o luaseră pe același drum când m-am ridicat, lăsând paharul băut pe jumătate, și am anunțat că plecăm, că așa era mai bine. Nu-mi place să plâng în locuri publice.

Când am pornit, eram hotărâtă să mă întorc mai târziu, s-o las pe Chelo acasă și să mă întorc, între timp, se făcuse foarte târziu, dar era plin de lume pe stradă, oameni care se amuzau în grupulețe sau luau terasele la rând, privind în toate direcțiile în căutarea unei mese libere, oameni care ieșiseră la un pahar în stradă ca să vadă și să fie văzuți, oameni de rând care păreau să se distreze. Era foarte cald încă, părea că vara nu avea să se mai termine niciodată.

Chelo locuia în același cartier de când eram mici. Am luat-o pe o stradă foarte familiară pentru amândouă, largă, elegantă și aparent pustie, dar știam că ele erau prezente. Erau acolo, pe jumătate ascunse pe sub portaluri, înzorzionate și clătinându-se pe sandalele lor cu tocuri cui, unele strânse în minijupe din piele, altele în pantaloni foarte strâmți din material lucios sau feroce, cu imprimeu de leopard peste înșelătoarele lor burți netede, cu decolteuri generoase, cu țâțe perfecte, de invidiat, cu buze foarte roșii, cu gene îngroșate cu rimei colorat și cu pieptănături infantile. Probabil trecuse moda coamelor de leu și acum aproape toate purtau codițe cu elastice și cu fundițe colorate, căpșoarele lor fiind înșesate cu agrafe, fluturași și merișoare.

Nu m-am putut stăpâni. Am dat ascultare unui impuls de nestăpânit, am redus viteza și m-am apropiat de trotuar. Chelo a protestat, dar nu am luat-o în seamă. Atunci am văzut-o, era către capătul străzii, aproape de intersecția cu Almagro, îmbrăcată într-un soi de pijama portocalie, cu o curea neagră foarte iată împodobită cu lanțuri și cu monede aurii, în mijlocul unui grup, sărutându-le pe toate celelalte, cu coama de leu încă intactă, era o clasică.

M-am apropiat de ea, strigând-o pe geamul mașinii, și ea s-a întors numaidecât, deși i-a trebuit un oarecare timp ca să mă recunoască, fiindcă de obicei nu conduceam eu, înainte conducea Pablo.

— Lulu! M-a salutat în sfârșit, cu gesturi teatrale. Ce mă bucur să te văd!

În mașina parcată alături, un bărbat doar cu vreo doi-trei ani mai în vârstă ca mine, bine îmbrăcat și cu alură de cadru de conducere în ascensiune, posibil fericit tată de familie, negocia discret cu doi travestiți, unul înalt și corpulent, celălalt mărunțel, cu înfățișare de copil. M-am uitat la ei cu coada ochiului în timp ce Ely mă săruta sonor pe obraji, înainte de a o saluta și pe Chelo cu același entuziasm. Nu arăta prea grozav, era foarte îmbătrânită, mie

îmi fusese întotdeauna teamă pentru ea, lui Pablo nu, eu însă presimțeam că avea s-o sfârșească rău.

— Ce faci aici? (Ultima dată când o văzusem, cu aproape un an în urmă, îmi spusese că urma să plece și să se stabilească în sud.) Credeam că ești în Sevilla...

— Ah! Nu-mi mai aduce aminte. (Și-a dat părul pe spate cu o mână, avea unghiile vopsite în alb-sidefiu, niciodată nu i le văzusem așa, probabil credea că o întinereau.) Sevillienii sunt mult prea... Sevillieni pentru mine. M-am plictisit de ei foarte repede, îmi lipseau capitala, ambianța, nu știu. Pe lângă asta, m-am îndrăgostit iarăși, n-am ce-i face, în fine, știi și tu...

Coborâse tonul pentru a mi se destăinui, sunt îndrăgostită, ca și cum amănuntul ăsta ar fi fost de natură să explice mutarea ei, sunt îndrăgostită, a spus-o pe un ton blând și timid, aproape cu fervoare, ce mai vulpe îmi ești, m-am gândit, atunci când vorbea de amor uita că era în realitate bărbat și nu putea să nu se vadă ca pe o femeie.

Chelo a felicitat-o zgomotos, adăugând să aibă grijă, că bărbații sunt foarte răi. Ely i-a răspuns că mie-mi spui, dar că, oricum am lua-o, nu se putea trăi fără ei. Asta cam așa era, Chelo era de acord. Eu le ascultam, urmărind de fapt cu înfrigurare târgul care se încheia în stânga mea. M-am gândit că ar fi trebuit să-mi mișc din loc mașina ca să le fac loc să iasă, dar ei s-au instalat toți trei pe bancheta din spate, clientul la mijloc, și au început să se pipăie.

— Ascultă! (Puternicul accent de Extremadura al lui Ely m-a obligat să mă întorc spre ea.) L-am văzut pe băiatul tău la televizor, acum vreo două săptămâni, în Sevilla! Apare mereu în public în ultima vreme...

Am încuviințat din cap, zâmbind. Pablo avea deja patruzeci și doi de ani, dar pentru Ely el avea să fie mereu băiatul meu, tot așa cum pentru Milagros spălăcita aia era fata lui Pablo, după cât se părea. De altfel, nu mă miram. Ultima lui carte se bucurase de o primire la fel de bună și de cititori la fel de puțini ca și celelalte, dar el ajunsese deodată un autor la modă.

— Dar de ce se-apucă mereu să vorbească de preotul ăla?

— Care preot?

Nu înțelegeam, în ultima vreme mă ferisem să-l văd pe Pablo fie și la televizor, îmi plăcea tare mult, întotdeauna îmi plăcuse, și printre participanții la colocviu, la dezbatere, la program sau la ce era, exista de obicei câte unul atât de tâmpit, atât de greu de cap, atât de ușor de ridiculizat, încât aplombul bărbatului meu, erudiția și zâmbetul pe jumătate strâmb, răutăcios, mă obligau să recunosc că încă îmi plăcea, că îl iubeam încă, mult mai mult decât aș fi vrut, iar asta îmi trezea dorința insuportabilă de a mă întoarce, mă făcea să tânjesc după fundița roz și după blănița albă, moale, pufoasă, pe care le pur-tasem atâta vreme.

— Păi de preotul ăla, de ăla care e mort de atâția ani, acum nu-mi vine în minte cum îl cheamă, pentru Dumnezeu, precis știi despre cine e vorba, ăla care se încurcase cu călugărița, aia care mi-a plăcut, trebuie să fi fost o femeie pe cinste, călugărița, și foarte deșteaptă.

— Care călugăriță?

— Cum care? Cea cu mugurii, femeie, sfânta din Ívila...

— A! Sfântul Ioan...

— Ala, Sfântul Ioan al nu știu cui, mereu ajunge să vorbească despre același lucru, nu știu cum de nu se plictisește, bineînțeles că deunăzi a fost foarte bine, fiindcă un yankeu a zis că, în realitate, atunci când se făceau zob cu biciul era ca să aibă orgasm, că la sfârșit aveau orgasm, că erau masochiști, pricepi? (Am încuviințat din cap, știam care era imbecilul despre care îmi vorbea.) Mie mi s-a părut foarte simpatic, a spus chestii foarte haioase, însă băiatul tău s-a înfuriat rău de tot pe el, a fost chiar grosolan, eu eram încântată, tu știi că îmi place să-l văd pe Pablo furios, devine foarte frumos, și în plus părul cărunt îi adaugă ceva special, nu știu ce, dar îi vine foarte bine.

Vecinul meu era foarte ocupat, își strecurase mâinile pe sub rochiile celor doi însoțitori pentru a le scoate la iveală sexele, pe care le-a cântărit un moment în palme dând aprobator din cap în timp ce le contempla. Unul dintre ei – cel mărunțel cu înfățișare de copil – avea o puia impresionantă. Celălalt, înalt și provocator, cu look de vedetă de revistă – boa de pene și tot tacâmul – avea un penis mititel, amărât și sfios, care era fără doar și poate cel mai pricăjit dintre membrele lui. Viața e plină de surprize, asta trebuie să fi gândit și clientul său, care a scos un mic strigăt de uimire și de bucurie înainte de a începe să-i mângâie pe amândoi, fără părtinire, toți sunt făpturi ale bunului Dumnezeu, la urma urmei, pe fiecare cu o mână, în timp ce ei îi făceau același lucru, să-rutându-se pe gură tot timpul. Ely m-a întrebat ceva, dar nu am auzit-o. A repetat întrebarea, mai tare.

— Dar unde este Pablo?

— Nu știu. Nu mai locuim împreună.

Parcă i s-ar fi deschis pământul la picioare. A rămas tăcută, privindu-mă în ochi, neștiind ce să spună. Apoi, am înțeles că era ceva ce o depășea, s-a apropiat de mine, ca pentru a-mi împărtăși un secret.

— Nu cumva și-a schimbat gusturile, ce zici?

Am zâmbit, asta era Ely, gata mereu să facă teatru din orice, aproape că am simțit că-i făceam silă.

— Nu, îmi pare rău, dar cred că nu, s-a încurcat cu o roșcată.

— Mai tânără ca tine, desigur.

Eram cât pe ce s-o bag undeva, dar m-am abținut.

— Da, mai tânără decât mine.

— Așadar Pablo te-a lăsat pentru o roșcată...

— Nu – m-am străduit să vorbesc rar, cântărindu-mi cuvintele – eu l-am lăsat pe el și apoi el s-a încurcat cu o roșcată.

Mă înșelasem mai înainte. Acum mă privea mult mai surprinsă, cu capul înclinat, zâmbindu-mi cu ironie.

— Adică tu l-ai lăsat pe Pablo? Își cântărea și ea cuvintele: Și te aștepti să cred că tu l-ai lăsat pe Pablo? Haida, Lulu!

— Ia mai du-te s-o iei în cur!

Atât am fost în stare să-i răspund: ia mai du-te s-o iei în cur. Eram furioasă și nu voiam să mă vadă plângând, hai, lasă, Lulu! Îl bag în morții mă-

sii, ia mai du-te s-o iei în cur și vezi să nu ți-l rupă de data asta, Ely se uita la mine ca la o nebună, în alte împrejurări mi-ar fi răspuns mulțumesc frumos! Sau să te-audă Dumnezeu! Iar eu aș fi izbucnit în răs, însă de data aia și-a dat seama că era serioasă treaba, ia mai du-te s-o iei în cur, am răbufnit din senin, aproape să ne lovim de cel din spate, slavă Domnului că tocmai își luase marfa și mergea încă încet, în stânga mea începuse mișcarea, cadrul de conducere îmbrăcat în albastru se așezase peste mărunțul, avea să i-o pună dintr-un moment în altul, celălalt se masturba, îi purtam pică pentru asta, era să pierd partea cea mai interesantă. Chelo mă privea îngrozită.

— Ce-i cu tine? (Nu i-am răspuns.) De ce te-ai supărat așa? La urma urmei, Ely a fost tot timpul îndrăgostită de Pablo, nu? Cel puțin așa spune el. Te rog, Lulu, fii atentă! Vrei să murim...

Am căutat-o peste tot, în toate dulapurile, în toate sertarele, în ascunzătorile lui Pablo și în ale mele, dar nu am reușit să dau de bluza mea albă înainte de a pleca de acasă.

Într-o seară, cam la un an după ce o cunoscuserăm, Pablo a apărut acasă cu Ely. Dăduse autografe la târgul de carte, o obligație pe care o detesta, și o întâlnise, ea se prezentase cu una din cărțile lui în mână și rămăsese să-i țină de urât toată seara, întrucât ca de obicei nu s-a apropiat aproape nimeni de stand. Pablo, drept răspiată, a invitat-o la cină, și ea însăși a preparat cina. Purta o bluză de satin roz pal, cu bentițe foarte fine și cu dantele la decolteu, foarte frumoasă.

— E drăguță bluza ta.

— Ți-o dăruiesc – era foarte haioasă, cu unul din șorțurile mele, gătind ravioli – pe bune, Lulu, păstrează-o, am mai multe la fel, de culori diferite.

— Are să-mi fie mică, sunt mult mai pieptoasă decât tine...

— Aș, nici vorbă.

— Dar ai putea să-mi spui de unde ai cumpărat-o, îmi place tare mult.

Așa că a rămas să mergem la cumpărături, într-o du-pă-amiază. Mai întâi am fost să mâncăm clătite cu frișca, care îmi plac foarte mult, mărturisesc, și apoi m-a dus în patru locuri. Doar unul dintre ele era o prăvălie, cu ușă la stradă și cu reclamă luminoasă, cu dependențe și cu tot tacâmul. Celelalte erau trei apartamente, toate destul de aproape de Puerta del Sol1, iar ultimul era la etajul șase, fără ascensor.

Când am ajuns acolo nu am mai avut nici un chef să urc. Cumpărasem kilograme întregi de lenjerie intimă și mă amuzasem mult probând șorțulețe minuscule, din țesături strălucitoare, cu bonete asortate, corsete din acelea care se încheie la spate și chiloți înalți până în talie, dar complet deschiși în partea de jos. Ely mă ajuta și îmi dădea sfaturi, asta nu-ți sade bine, asta da, cumpără-ți ceva din piele neagră, dă rezultate foarte bune... Nu o băgăm în seamă, probabil că i se făcuse lehamite de mine, pentru că nu am ales nimic negru, nici roșu... Adevărul e că mi-ar fi plăcut să am un portjartier din acelea, atât de țipătoare, îmi ședeau bine și erau foarte clasice, însă știam că pe Pablo îl oripilau culorile alea, și m-am limitat la alb, aproape totul alb, ceva bej, roz, galben, inclusiv un soi de obiect de nedescris, un hibrid între cămașă de noapte

și halat de baie, verde-al-băstrui foarte palid, plin de bentițe și de orificii peste tot, extrem de incomod dar amuzant prin aspectul baroc. După asta, nu mai aveam deloc poftă să urc la etajul șase, însă am urcat găfâind pe treptele de lemn care miroseau a ieșie stătută, am urcat ca să nu o dezamăgesc pe Ely, fiindcă ea îmi spusese că locul acela, care nu avea nici măcar o reclamă pe balcon, nici o plăcuță de metal la intrare, chiar nimic, era cel mai bun și că de aceea îl lăsase la urmă.

L Piață din centrul Madridului. (N. Tr.) 84

Stăpâna casei arăta ca o fostă dansatoare de flamenco, cu părul vopsit în negru-albăstrui, pieptănat pe spate și strâns într-un coc mic la ceafă. Avea sprâncenele desenate cu gri-deschis și pleoapele vopsite în albastru strident, rujul de buze semăna foarte mult cu cel pe care de obicei îl folosea și Ely, roșu pasional sau ceva de genul ăsta, cu un fard asortat, foarte oacheșă, cu vreo doi dinți de aur, fața ei părea harta fizică a unui ținut foarte accidentat.

M-a întrebat dacă eram andaluză. Când i-am răspuns că nu, m-a privit nițel decepționată. Apoi a vrut să știe unde lucram. Nu am știut ce să-i răspund, încă mă luptam cu Marțial în perioada aceea, și am presupus că bătăliile mele nu erau de natură s-o intereseze din cale-afară. Ely m-a scos din încurcătură explicându-i că eram o femeie cumsecade, mă rog, mai mult sau mai puțin. Deși rezervată, dansatoarea s-a arătat satisfăcută, dar m-a privit cu oarecare neîncredere, ca și cum, dintr-un motiv oarecare, nu i-aș fi plăcut.

În pofida acestui lucru, dansatoarea grasă ca o focă, îmbrăcată cu un capot cu imprimeu, ne-a condus printr-un coridor nesfârșit până la ceea ce părea a fi unica încăpere din afara locuinței, o sală destul de mare mobiliată cu vitrine de sticlă în care, în afară de îmbrăcăminte, se puteau vedea tot felul de dispozitive. Efectul era foarte straniu, ca un sex-shop instalat în camera de zi a unei case obișnuite, iluminat natural, cu perdelele trase și cu Puerta del Sol drept fundal, dar nu am zăbovit mult pe această imagine pentru că am văzut-o de îndată, atârând pe un umerăș.

Era micuță, albă, aproape transparentă, batistul era atât de fin încât părea voal de mătase. Gulerul, închis în față, se termina în două revere minuscule, mărginite cu volane. Chiar sub acestea, doi fluturași susțineau o ghirlandă de floricele, brodate cu fir satinat și cu perle mărunte. De o parte și de alta a broderiei, patru pliuri mărunte. Atât. Avea mâneci scurte, bufante, cu o manșetă care se încheia cu un năsturaș de sidef. Bluza era și ea foarte scurtă, se încheia la spate, pe nasturi cu ape trandafirii, iar ultimul, cel din dreptul taliei, nu se vedea, butoniera era ascunsă de o fundiță prinsă pe tivul bordat cu același material ca manșetele. Era o cămășuță de nou-născut, făcută pe măsura unei fete de doi-sprezece-treisprezece ani.

Când m-am întors în spate, cu umerășul în mână, Ely mă privea cu uimire. Fosta dansatoare nu, trebuie că văzuse multe la viața ei.

— Vă place?

— Da, îmi place tare mult, dar nu o pot purta, e foarte mică. Nu aveți și măsurile mai mari?

— Nu, a fost o comandă pe care nu a mai venit nimeni s-o ia.

— Cine a comandat-o? Am întrebat cuprinsă de o bănuială stupidă.

— Nu-i știu numele. Un domn la vreo patruzeci și cinci de ani, cu accent catalan.

— A venit cu fetița?

Acum mă rodea curiozitate, doar atât. Dansatoarea de flamenco începea să se burzuluiască.

— Ce fetiță?

— Păi, ca mărime, bluza asta e pentru o fetiță, nu?

— El a adus măsurile notate pe o bucată de hârtie, eu nu pun niciodată întrebări, nu mă interesează pentru cine era bluza, știu doar că am rămas cu ea și că n-am s-o pot plasa câte zile voi avea... S-a oprit privind-mă cu o față fioroasă și s-a întors către Ely: Auzi... Asta n-o fi gabor, nu? Doar n-oi fi fiind chiar atât de căcănar să-mi aduci gaborii pe cap, nu-i așa?

Ely a dat din cap că nu, eu am intervenit.

— Nu, îmi pare rău, iertați-mă, era o simplă curiozitate.

— Sigur... A părut că se liniștește. Putem să v-o facem, dacă doriți.

Am încuviințat din cap și ea a ieșit, părând de-acum convinsă de bunele mele intenții și anunțând că se duce să caute un metru.

S-a apropiat, a luat bluza și a privit-o atent. _ Chiar îți place asta?

— Da, și sunt sigură că și lui Pablo o să-i placă mai mult decât tot ce am văzut azi.

— Asta? (Era perplexă.) Ești sigură? Nu mi-aș fi închipuit, cred că bărbatul tău e mai pervers decât pare...

Bătrâna, cu metrul în mână, asculta impasibilă din prag conversația noastră. I-am comandat trei bluze, identice, toate albe, și asta a cam surprins-o. După ce mi-a cerut un avans piperat, mi-a spus să vin să le iau după două săptămâni. Cum Ely își comandase un soi de chimono scurt, negru, cu draconi colorați, oribil, dar care ei i se părea foarte elegant, s-a oferit să ia atunci și bluzele mele. La plecare, când i-am întins mâna, stăpâna casei m-a apucat pe după umeri, m-a sărutat de două ori și a hotărât să mă tutuiască.

— Dacă vei fi vreodată nevoită să lucrezi iarăși, caută-mă. Ai putea să scoți ceva parale acum când brunetele sunt din nou la modă, mai ales pe timpul verii, străinii, știi? Nordici, belgieni, germani, francezi de asemenea, nici n-ai crede, deși sunt atât de aproape, se dau în vânt după tipele ca tine, francezilor va trebui să le spui că ești andaluză, dar în orice caz... (S-a oprit să-mi zâmbească, a crezut că interpretase corect expresia de pe chipul meu, se înșela însă, eu nu eram supărată, nici ofensată, nu aveam nici măcar rezerve față de chestia asta, deoarece nu-mi credeam urechilor.) Să nu-ți faci iluzii. Are să te lase curând, cu gusturile astea ale lui... Ești frumoasă, foarte frumoasă, ce mai, iar el probabil nu e încă bătrân, dar cu vârsta va dori mereu fete tot mai tinere, blonde și subțirele, și în cele din urmă, fetițe, ca acel catalan care se încurcase cu fie-sa, porcul, o fetiță scumpă, îți făcea rău s-o vezi... Adevărul e că nu înțeleg de ce te-a ales, cu toate că nu-l cunosc, nu înțeleg, sunt pe aici atâtea țipe coapte care par copile, iar tu, care trebuie să fii foarte tânără, arăți mai în vârstă, e curios...

— Acum îmi vorbea cu simpatie, ca o mătușă bătrână preocupată de viitorul meu

— În sfârșit, caută-mă dacă ai să fii nevoită să lucrezi iarăși.

Mă gândisem la asta de multe ori, dar niciodată nu-i dădusem importanță. Am comentat chestiunea cu Ely când am ieșit în stradă, la urma urmei Pablo mă cunoscuse încă din leagăn, era altceva, se jucase cu mine de multe ori de când eram mică și putea să mă considere mai departe un copil dacă voia, nu trebuia să facă un efort deosebit, eu nu credeam că fac nimic special pentru a-l ațâța, în realitate.

Ely mă privea fără a înțelege prea bine ce spuneam. Printre proteste furioase – dar câți ani crezi că am eu acum, nu că aș fi o bunicuță, dar mie nu-mi plac lucrurile astea – am tras-o după mine ca să bem o ceașcă de ceva fierbinte în timp ce mă gândeam că era incredibil de încuiată după atâția ani de când practica prostituția.

Mă gândisem la asta de multe ori, fără să-i dau prea mare atenție, dar în seara aceea, în timp ce conduceam ca o fiară, cuvintele bătrânei, precum și cele ale lui Ely – mult mai tânără ca tine, desigur – mi s-au înfipt în creier ca niște ace lungi și dureroase, pentru că bluza mea albă nu apăruse, era ultima pe care o mai aveam, celelalte se rupseseră cu timpul și nici asta nu mai avea mult, mă ținuse cinci ani și ceva, aproape șase, nu era rău. La început m-am gândit că era un semn bun, nu apăruse, Pablo o păstrase pentru el, doar nu aveam s-o îmbrac la nesfârșit, în realitate nu știam pentru ce aș fi îmbrăcat-o, asta era adevărul, dar probabil că ea purta chiar în clipa aceea cămășuța mea de nou-născută, cu siguranță îi ședea mai bine decât mie, era mai tânără.

Când am ajuns, Chelo m-a obligat să urc, nu poți să mergi în halul ăsta acasă, mi-a spus. Era chiar nițel supărată, întotdeauna am suspectat-o că mă crede nebună, un pic dezechilibrată, cum ar zice ea. Caseta video era pusă în cutia ei, deasupra televizorului, am văzut-o de îndată ce-am intrat. Chelo mi-a spus că o să facă un duș și m-a întrebat dacă nu voiam și eu să fac duș. I-am spus că nu, era ultimul lucru de care aveam nevoie în noaptea aceea, iar Chelo m-a făcut proastă. Acceptasem pentru ultima dată să cinăm în oraș împreună, și apoi am dat de belea, că nu mai scăpăm de ea.

_E caraghios, îmi spusese, îți lași din nou să-ți crească părul la pizdă, după atâta timp.

Mi-am turnat un păhărel, al nu știu câtelea, și am luat cutia. Pe copertă apăreau trei ființe splendide, bronzate și sănătoase, în stânga se vedea un bărbat foarte chipeș, în picioare, cu un prosop alb înfășurat peste mijloc și cu altul aruncat pe umăr. Era Lester, dar eu nu-l cunoșteam încă. Alături de el, alt tip, mai înalt și mai voinic, șaten și vesel, impunător, cu niște blugi vechi, decolorați, mi s-a părut bărbatul cel mai frumos pe care îl văzusem în viața mea. O blondă minionă, goală, cu o expresie fermecătoare, ședea într-un fotoliu, completând compoziția în partea dreaptă. Undeva deasupra capului ei apărea un simbol pe care nu-l mai văzusem niciodată, din trei cerculețe intersectate, primele două cu o mică săgeată ridicată, al treilea cu o cruciuliță ascendentă.

— Ce e asta, Chelito?

— Ce anume? (A traversat goală încăperea, venind spre mine.) A! E un film, l-a adus Sergio ieri, dar nu ne-am uitat la el, pentru că, mă rog, nu contează, nu știu despre ce e... în tonul ei se simțea o ușoară nuanță de dezvinovățire.

M-am uitat la ea. Avea o zgârietură lungă deasupra sânelui stâng. Cu toate că-și luase precauția de a se așeza cu lumina în spate, am observat și alte semne pe trupul ei. Erau proaspete. Atunci m-a privit în ochi și mi-a pus mâna pe umăr. Știa ce gândeam și mai știa că nu aveam să fac nici un comentariu. Era inutil, după atâția ani, m-ar fi asigurat că fusese ceva accidental și că nu avea să se mai întâmple, ca și-n alte dați.

Pablo nu mă bătuse niciodată.

_Știi ce, dacă n-ai nimic împotriva, beau paharul ăsta și plec. Sunt obosită și s-a făcut târziu...

— Da, sigur, cum vrei, m-a întrerupt ea înainte să termin ce-aveam de zis.

Era supărată pe mine, așa era ea, eu încă nu mă obișnuisem cu felul ei de a gândi, cu acel concept blând, ambiguu și lăcrimos al prieteniei. Noaptea trecută, barmanul de serviciu îi administrase o chelfăneală zdravănă, și acum simțea nevoia de alinare și de tandrețe, de ceva blând și delicat, de o bucurie deosebită, cum spunea ea. După toate aparențele, simularea neputinței și a duioșiei, alinarea cu lacrimi și suspine a pielii învinețite făceau parte din joc, erau gesturi menite să impresioneze vreo tinerică naivă, opusul animalului nobil care o atacase tăcut cu câteva ceasuri mai înainte, pentru că așa proceda ea, pusese cândva la punct toate amănuntele abordării, îi provoca și îi insulta, slăbea funia puțin câte puțin, până când ei cădeau în capcană, și cădeau întotdeauna, deoarece ea avea grijă să-i caute printre cei mai inocenți, întotdeauna îi alegea din aceeași categorie, barmani, motocicliști, boboci proaspăt descinși în Madrid, încă ingenui, așa cum ingenue trebuiau să fie și ele ca să înghită povestea cu violul și cu cicatricile dureroase, mie nici măcar nu-i trecea prin gând să-mi paseze vreunul, nici măcar atunci când calcula greșit și el se dovedea a fi mai greu de mânuit decât prevăzuse, că mai existau și dintr-ăș-tia, cu idei proprii. Pe urmă încerca să se răzbune pentru impasibilitatea mea absolută în fața trucurilor ei, reamin-tindu-mi că nu sunt o persoană sensibilă, dar asta nici nu mă mai atingea, după atâția ani.

Am auzit ușa închizându-se și zgomotul dușului. Aveam încă în mână caseta, intrigată de simbolul necunoscut, înlănțuirea de cercuri egale și diferite. M-am apropiat de ușa băii și am strigat:

— Te superi dacă o iau? Caseta cu filmul, vreau să zic.

Nu mi-a răspuns. Am mai insistat de două ori.

_ Fă ce vrei!

— Era supărată pe mine, de fapt.

Am pus caseta în geantă și am ieșit fără să fac zgomot, începeam deja să mă gândesc că poate nu mă purtam ca o bună prietenă, la urma urmei, iar ea era absolut în stare să lanseze pe neașteptate un ultim atac disperat.

Erau înduioșători, absolut înduioșători, dincolo de orice altceva, mai degrabă înduioșători decât frumoși, erau înduioșătoare carnea lor, s-o mănânci, nu alta, și pielea lor bronzată, pântecul ferm și neted, părul foarte scurt, frumusețe cucerită milimetru cu milimetru, cu multă sudoare, pentru a prelungi adolescența dincolo de douăzeci de ani, poate de treizeci, erau adolescenți, copii mari, o gașcă mică de tineri blazați, sunt atât de obișnuiți, m-am gândit, se plictisesc, bieții de ei, și se distrează în singurul mod pe care îl cunosc, cu enormele lor sexe întărite, singura jucărie la îndemâna lor, se masează, se sărută, niciodată pe gură, se mângâie, dar nu se îmbrățișează, se privesc, se plac, nu pot să nu se placă, i-am surprins o dată pipăindu-și mușchii, fre-cându-și brațele, comparându-se cu tovarășul de alături, privind-l cu coada ochiului în timpul jocurilor lor, erau delicioși, înduioșători, mi-ar fi plăcut să-i alint, să-i cuprind în brațe și să-i strâng tare, îmi inspirau un soi de elan matern, mă înduioșau nespus, păreau atât de tineri și erau atât de frumoși, desăvârșiți, deși cu siguranță m-ar fi respins, mi-ar fi refuzat îmbrățișările și afecțiunea, lasă-ne în pace, ar fi zis, suntem băieți mari, știm să ne distrăm și singuri, în legea noastră, ar fi fost egoiști și aroganți, ca toți tinerii, prostuți, și s-ar fi întors la jocurile lor, călărindu-se, era înduioșător să-i vezi jucându-se, o gașcă de eterni adolescenți, schimbând rolurile între ei, zâmbindu-și, provocându-se, chiar respingându-se uneori, ah, lasă-mă, serios, lasă-mă, nu vreau, nu-i bine, unul dintre ei era un actor înnăscut, își privea tovarășii înspăimântat, îngrozit, el nu voia, iar ei se lingeau în fața lui, erau încântători, atât de hαιοși, cei doi se mângâiau unul pe celălalt, erau foarte drăguți, stăteau în picioare, atât de ceremonioși, cu un braț atârând de-a lungul corpului, cu celălalt întins către trupul partenerului, cu degetele încurcate în părul lui, se atingeau, se stimulau cu mâna și îl avertizau pe ticălosul cel mic care rămânea speriat pe canapea, acoperindu-și ochii cu degetele răsfirate, privea prin deschizătură, ce pungaș, o să ți-o tragem, da, da, o să ți-o tragem, degeaba faci figuri, și râdeau în hohote, erau înduioșători, o fată blondă, blondă și minionă, bătea din palme de bucurie, era tânără și frumoasă și ea, dar nu o băgau în seamă, asta era atitudinea corectă, și imediat eu i-am aprobat, s-o ignore, ce căuta ea în acele jocuri de-ale băieților? Fac pipi, ce oroare! Cum putea să fie atât de vulgară fata aia, fac pipi, repeta, și ei o priveau cu atenție, desigur, e normal, m-am gândit, sunt atât de tineri totuși, simt curiozitate față de sexul opus, era vulgară, de o vulgaritate fără leac, actorul și-a luat mâna de pe față, o reacție încântătoare, înduioșătoare, voia și el să știe ce se petrece, și ea repeta fac pipi, ceilalți doi o priveau de asemenea, stând în picioare, unul din ei își rezemase capul pe umărul tovarășului său și îl mângâia pe spate cu mâna liberă, ce băiat tandru, celălalt făcea pe durul, era cocoșelul găștii, el a avut ideea, vino aici, așază-te în fața mea, ea i-a dat ascultare, ia te uită, avea stofă de lider, atât de tânăr și deja dădea dovadă de fermitate, era înduioșător, atât de sigur de sine, i-a zâmbit tovarășului său, lasă-mă acum un pic, apoi o să ne continuăm joaca, așteaptă și ai să vezi, mi-a venit o idee genială, ea se afla deja în fața lui, era subțirică și plâpândă, ce curios, m-am gândit, în țările anglo-saxone băieții se fac mari

înaintea fetelor, a ridicat-o fără efort, era ușoară ca un fulg, și-a petrecut mâinile pe sub genunchii și umerii ei, ce băiat rău, dar ce rău ești, acum înțeleg, fata era foarte înceată, eu am ghicit înaintea ei, deja înțeleg, vrei să faci pipi, aici, acum, mielușelul a încercat să scape, dar acolitul șefului l-a împiedicat, vezi bine, nu trebuia să faci nazuri, boule, ea a spus că avea să se mai țină un pic, plăcerea va fi mai mare așa, dar ce vedetă vrea să fie fata asta! În cele din urmă nu a fost în stare să-și ducă la îndeplinire amenințările, și-a apăsât o mână pe pântec și a făcut pipi, l-a udat din belșug pe nefericitul care o privise cu atâta interes mai înainte, își primea pedeapsa meritată pentru că făcuse pe interesantul, ceilalți râdeau, era doar o glumă, desigur, o glumă potrivită cu vârsta lor fragedă, ce se mai distrau, era minunat să-i vezi râzând, apoi s-au așezat din nou unul lângă altul, ea se freca de amândoi cu multă nerușinare, ei se frecau unul de altul, atunci mielușelul a încercat iarăși să fugă, ce naiv, liderul l-a înșfăcat de mijloc, nu, nu, ține minte, o să ți-o tragem, acum, chiar acum, trupșorul lui tremura, însă totul nu era decât teatru, se jucau de-a nevrutul, îi lăsa să-i mângâie pieptul, îi lăsa să-i mângâie sexul, simula resemnarea, era înduioșător în inocența lui, și șeful găștii l-a luat pe sus, l-a azvârlit pe canapea, complicele lui l-a felicitat, desigur, îl admira pe lider, era o reacție normală, în timp ce-și freca mâinile, și el urma să se distreze, firește, de aceea pariase pe învingător, rebelul avea totuși stofă, așa că a îngenuncheat pe podea, s-a așezat în patru labe, foarte bine, am pierdut, plătesc, era nobil, un băiat grozav și el, coco-șelul își dusesese mâna la bărbie, se gândea, prietenul său s-a așezat pe podea, a strâns pumnul, a întins mâna către per-dant, și l-a făcut să simtă nodurile degetelor peste orificiu, i le-a apăsât apoi peste fese, lăsându-i niște urme ușoare și a revenit la mijloc, obiectul acestor acțiuni scâncea și implora, nu, nu, asta nu, te rog, tot ce vrei, vorbesc serios, dar asta nu, șeful s-a uitat la prietenul său, care continua să stea pe podea, zâmbea, eu îmi dădeam seama că șmecheria cu pumnul nu era ceva serios, desigur, totul era doar o glumă, și de aceea supliciu s-a terminat rapid, întoarce-te, ce? Nu înțelegea, era pierit de frică, sărăcuțul, era înduioșător, întoarce-te, urcă-te pe canapea și desfă picioarele, acum îi dădea imediat ascultare, e mai bine așa, ori ne jucăm ca lumea ori nu ne mai jucăm, tu, i-a spus fetișcanei, care rămăsese acolo încurcându-i și cochetând cu ei, tu, a repetat și i-a făcut un semn din cap, ea s-a așezat pe podea, pe vine, și a început să facă niște manevre ciudate, degetele îi dispăreau înăuntrul vaginului, apoi reapăreau și se vârău în anusul tânărului înduioșător, care aștepta pe canapea, cu picioarele ridicate, pe care și le ținea în aer cu brațele, dar ce iscușiți sunt copiii ăștia, ce de lucruri știu, acum pielea mielului strălucea, era de ajuns, gata, mai-marele, acela care își asumase rolul de lider, a făcut câțiva pași, și-a îndoit genunchii și a încercat să străpungă trupul ghemuit pe canapea, iar și iar, însă părea imposibil, tinerele acela neascultător își contracta la întâmplare mușchii, sau poate nu era suficient de mare, bieții de ei, ce contratimp, dar nu, acum, gata, a putut, slavă Domnului, acum își poate chiar sprijini genunchii pe canapea, ce bine, o fi obosit, îngerașul, după atâta efort, intră și iese din prietenul său, ce grozav, dar ia te uită! Sal-teluța

de carne fragedă înalță capul ca să privească, ce nerușinare, acum surâde, face o față nătângă, îi place, chiar dacă uneori gura i se crispează de durere, bun, nimic nu e gratis în viață, băiatule, trebuie să suferi, și el suferă, dar închide ochii și saliva i se prelinge prin colțul gurii, ce înduioșător, îi place și lui, rezistența lui era doar teatru, acum este sincer, și-a întins mâna către sex, l-a apucat, al treilea tânăr contemplă scena, întinde degetul mare de la o mână către gura presupusei victime și aceasta îl sugerează, ce încântător, oare se va strădui acum să-i facă viața plăcută acestui sărman mielușel care a pățimit atâta sub amenințările lui? Nu, se așază în spatele șefului, îl împinge în față, azvârlindu-l peste trupul victimei lor comune, și își îndoiește și el genunchii, ce bine, se pregătește de vreo acrobație acum, dar nu, nu se poate, pur și simplu pare imposibil, și totuși, îi reușește din prima, îl penetrează cu precizie, o bună lecție de umilință pentru cocoșelul ăsta, m-am gândit, trebuie să fii pregătit să faci față la orice, băiete, oricine îți poate smulge sceptrul la un moment dat, chiar dacă în realitate el, liderul, este cel care și-a rezervat partea cea mai bună, el nici măcar nu se mișcă, vagonul din coadă o face pentru amândoi, și el e făcut în continuare sandwich între cei doi prieteni ai săi, sunt înduioșători, absolut înduioșători, atât de tineri, desăvârșiți, se distrează atât de bine ei între ei...

Atunci când încăperea a început să se lumineze de la anemica lumină lăptoasă care se strecura dinspre balcoane, m-am hotărât să încerc să dorm și eu nițel. Era frig.

M-am băgat în pat cu multă ceremonie, bătând pernele și întinzând bine cearșafurile, m-am prăbușit cu fața în sus, foarte țeapănă, am închis ochii strângând bine din pleoape și mi-am imaginat tot felul de bunătăți, înghețată cu nuga, lapte de pasăre, cremă de zahăr ars, tort de beza cu cremă de lămâie, aproape întotdeauna dădea rezultate, însă în noaptea aceea a fost în zadar. Când m-am săturat să mă răsucesc de pe o parte pe alta, m-am ridicat din pat resemnată că îmi voi prelungi starea de veghe, m-am înfășurat într-un pled și m-am dus la bucătărie, căutând ceva de mâncare, pentru că încercarea mea nereușită de a adormi îmi stărnise o foame de lup. În cămară am găsit o cutie cu prăjiturele de casă pe care Carmela mi le adusese din satul ei. Prăjiturelele pe care mi le dăruiește din când în când reprezintă singura însușire pozitivă pe care sunt în stare să i-o recunosc, îmi plac dulciurile simple, cele din aluat, din foietaj, cele făcute cu ulei, toate îmi plac. N-ar trebui, m-am gândit, dar e o ocazie specială, și am luat cutia cu mine la postul de observație din camera de zi.

Am mușcat din colțul unei prăjiturele cu nucă și alune, le mănânc întotdeauna foarte încet ca să dureze mai mult, și apoi am reluat filmul, de la distanță, erau acolo, dansând pentru mine, acum nu mai păreau în stare să mă surprindă, mă saturasem de ei mai înainte, și acum îi priveam cu un fel de răceală obiectivă, cu toate că sinceritatea lor, sinceritatea care le distorsiona chipurile și roind de sudoare, sinceritatea care le scăpa printre dinți, gâfâielile discrete și întretăiate, răgușite, încă reușeau să mă emoționeze. Aroganța lor nu mă impresiona, îmi inspirau o compasiune stranie, cu un strop de invidie și

de violență, un sentiment întunecat și dens. Si, dincolo de delirul meu inițial, persista certitudinea tinereții și a lipsei lor de experiență. Niște prostuți. Mă simțeam mult superioară lor, mai mare, nu-mi puteam scoate din cap că nu erau decât un grup de copii mari care se jucau, copii, dacă unul dintre ei mi-ar da un dos de labă m-ar lipi de perete fără să i se clinească vreun fir de păr din freză, m-am gândit, însă nici măcar asta n-ar fi putut schimba lucrurile. Aroganța lor nu mă impresiona. Câteva lovituri cu nuiua și o săptămână fără televizor le-ar fi scos din cap fumul pentru o vreme. Ca lui Ines.

Am auzit de undeva târâitul slab al deșteptătorului. Adormisem, mă uitam la ei prin vizorul unei uși groase de lemn, îi închisesem acolo și acum unul dintre ei, ales la întâmplare, le arăta celorlalți cicatricile, crupa lui brăzdată de șanțulețe albe pe pielea înroșită, și cu toții plângeau și-l mân-găiau, erau ca niște animale, nu erau în stare să se căiască și să-și îndrepte purtarea, ar trebui tratați cu mai multă severitate pe viitor, meditam asupra tuturor acestor lucruri când a sunat deșteptătorul, televizorul emitea o încâlceală de dungii albe și negre, trebuie s-o trezesc pe Ines, s-o spăl, s-o îmbrac, s-o oblig să mănânce și s-o duc la grădiniță, ritualul cotidian a avut câștig de cauză în cele din urmă și am reușit să mă scol, în momentul acela sângele a început să-mi fiarbă în vine, fața mi s-a umplut de hematoame imaginare, pielea obrazilor mi s-a întins, încordată și încinsă.

Mi-a fost rușine, dar și teamă, o senzație necunoscută și dezagreabilă, nelămurită, dar pe măsură ce mă trezeam toate păreau să revină la locul lor și sângele îmi părăsea chipul pentru a circula iarăși prin tot trupul.

Trebuie s-o trezesc pe Ines, m-am gândit. Păcat că mă certasem cu o seară înainte cu Ely, pentru că aveam un chef nemaipomenit să merg la o gală de box și cu siguranță că ea știa de unde se procură biletele pentru spectacolele de genul ăsta...

Să mă iau de travestiți fusese una dintre distracțiile mele favorite cu mult timp în urmă.

Știam că e absurd, o tâmpenie și un lucru chiar nedrept, plin de răutate, dar mă amăgeam ascunzându-mă în spatele solidarității mele, o solidaritate de gen cu prostituatele obișnuite, femei autentice cu țâțe imperfecte, atârând, și cu măsele lipsă, care acum o duceau tot mai greu, cu atâta concurență neloyală, sărmanele. Pablo mă lăsa să-mi fac damblaua, întotdeauna mi-a dat voie să fac orice, se apropia de trotuar, conducea foarte încet în timp ce eu mă ghemuiam pe locul meu ca să nu atrag prea mult atenția, ca să-l vadă numai pe el, și atunci ieșeau din ascunzătorile lor, le vedeam la lumina farurilor, se proțăpeau cu brațele în șolduri la câțiva metri în fața mașinii, Pablo aproape că oprea, ele își desfăceau rochia, își deschideau gura, își treceau limba peste dinți și, când se aflau la distanța potrivită, pac, acceleram, le înspăimântam de moarte, nu chiar de moarte, pentru că niciodată nu ne apropiam atât de mult încât să creadă că vor muri strivite, nu, noi, adică, de fapt, eu, care inventasem jocul și regulile lui, voiam doar să le văd cum sar și o iau la fugă cu toate zorzoanele, colierele, pălăriile cu boruri largi, șalurile care fâlfâiau în vânt, erau caraghioase, alunecau pe tocuri, cădeau în fund, greoaie și masive, nu erau

încă familiarizate cu hainele lor și alergau ridicându-și fustele, când purtau așa ceva, cu poșeta în mână, alergau cu degetele răsfirate, era haios, unele, cu fețe pline de ură, ne insultau ridicând pumnul, iar noi râdeam, râdeam de nu mai puteam, întotdeauna am râs mult cu el, întotdeauna, și cu el niciodată nu mă simțeam vinovată. Până când probabil ne-au reținut figurile, sau poate or fi ținut minte numărul mașinii și într-o seară, când tocmai începeam și rulam foarte încet pe lângă trotuar, a apărut una pe partea stângă și i-a tras lui Pablo un pumn pe care îl căutam de atâta vreme cu lumânarea.

Abia am apucat să-l văd, un pumn strâns, un pumn zdravăn, cu unghia de la degetul mare roșie, prin geamul portierei, și Pablo se și clătina, punea frână și își ridica mâinile la față.

Atunci mi-am ieșit din fire, nici acum nu înțeleg de ce, dar mi-am ieșit din fire. Am ieșit din mașină și am început să mă răstesc la făptura vapoasă care o luase degrabă în josul străzii. Bă, căcănarule, vino încoace, dacă ai curaj. Martorii scenei, colegi ai agresorului, se adunau în grupuri pe trotuare. Eu continuam să țip, te omor, porcule, te omor, lașule, poponarule, am să te omor... S-a oprit și s-a întors în loc foarte încet, ca și cum ar fi executat un pas de dans bine exersat, în timp ce în casele din jur începeau să se aprindă luminile, asta-i bună! Noapte de noapte același lucru! Pe vecini nu păreau să-i delecteze scenele pasionale, dar Pablo, cu mâna încă la falcă, râdea în hohote.

A început să urce în direcția mea. Spectatorii erau descumpăniți, eu furioasă, beată criță și furioasă. Bă, căcănarule, cum ai îndrăznit, bă, să-l lovești pe iubitul meu – nu puteam să-l numesc bărbatul meu, chiar dacă era, aveam deja aproape trei ani de căsnicie, dar nu-mi venea – o dată da-că-l mai atingi, îți scot ochii, îți scot ochii, jur, găozarule...

Acum era chiar în fața mea. Fața lui reflecta aceeași uimire care se citise mai înainte pe chipurile tovarășilor săi. Pablo îmi striga să mă întorc la mașină, s-o las naibii de treabă.

L-am studiat o clipă. Nu era foarte înalt pentru un bărbat, pentru o femeie însă da, era cam la fel de voinic ca mine. Era foarte tânăr, sau cel puțin așa părea, unul din travestirii cei mai tineri pe care îi văzusem vreodată, eu aveam atunci douăzeci și trei de ani, ea arăta cam de aceeași vârstă. Avea fața rotundă, față de plăcintă, nu exista nimic ascuțit pe fața aia, în ciuda stratului gros de fard prin care intenționase să creeze iluzia unor pomeți înalți. Era chipeșă, nu chipeș, înainte de a schimba tabăra trebuie să fi fost un bărbat urât, șocant, cu fața aia de fetiță la prima comuniune. Nu mi-era frică de ea.

Ne-am luat la păruială. Ne-am luat la păruială, era distractiv. Ea mirosea a Opium, eu nu miroseam a nimic, presupun, nu folosesc niciodată parfum. Ne-am opintit o vreme îmbrățișate. Prietenele îi strigau să mă omoare, le auzeam glasurile, țipetele pline de ură, violente, mă făceau în toate felurile, ea însă nu voia să-mi facă rău, mi-am dat seama că nu voia să mă lovească tare, și am renunțat la ideea de a-i trage un șut în boa-șe. Până la urmă, totul s-a terminat cu câteva scatoalce.

Pablo ne-a despărțit. Era serios. M-a înșfăcat de coate și m-a ținut strâns, ca să nu mă mai mișc. Am mai dat câteva secunde din picioare, din

inertie, și atunci adversara mea a spus ceva straniu, ultimul lucru la care m-aș fi așteptat de la ea, dar încă nu știam că avea boala de a colecționa fraze de ale lui John Wayne. O fascinau șerifii din filmele western.

— Ai grijă de ea, amice. Ești norocos, așa femeie nu găsești pe toate drumurile.

Cuvintele astea surprinzătoare m-au calmat. Pablo se descurca foarte bine în situații de felul ăsta, cu genul ăsta de personaje.

— Știu asta. (încerca să pară liniștit.) Iartă-ne, a fost doar vina noastră, dar nevastă-mea e ca un copil, îi place să joace jocuri crude.

— E vina voastră, bineînțeles, mai mult decât vină, e o ticăloșie ceea ce faceți, pe bune...

Ne privea curioasă, nu părea supărată, grupul începea să se destrame, dezamăgit.

— Mă numesc Ely, cu igrec.

A întins mâna. Pablo i-a strâns-o, zâmbind, îi plăcuse chestia cu „igrecul”, eram sigură.

— Eu sunt Pablo, ea e Lulu.

— Încântată! Mi-ar plăcea să am un iubit cu numele ăsta...

Atunci am zâmbit și eu, cu toate că nu era prima dată când auzeam așa ceva. Era o eroare destul de frecventă. Majoritatea celor care mă cunoscuseră cu Pablo credeau că Lulu era un nume recent, că el mă botezase așa, nimeni nu părea să creadă că era vorba de fapt de un diminutiv obișnuit, derivat din numele meu, care îmi fusese impus în copilărie fără a se ține seamă de părerea mea. În orice caz, nu era momentul de dat explicații, ci de cerut iertare. Ceea ce am și făcut, înainte de a-i strânge și eu mâna. Apoi Pablo i-a povestit că mergeam să luăm cina, în seara aceea ieșiserăm în oraș ca să sărbătorim una din rarele, dar generoasele donații ale socrului meu, și a invitat-o să vină cu noi. Totul era foarte amuzant. Ea a stat în cumpănă un moment, de fapt era în timpul lucrului, a zis, dar până la urmă a acceptat, și am petrecut foarte bine toți trei, ne-am distrat grozav.

Am fost la un restaurant scump și cu pretenții, unde toată lumea se uita la noi. Pablo îl alesese exact pentru asta și Ely era încântată, o încântă să scandalizeze. Purta o minijupă albastru electric din imitație de piele, niște sândăluțe foarte înalte legate cu șireturi și o bluză de voal cu desene albe, mov și albastre. La gât, o eșarfă din același material.

S-a așezat pe scaun foarte dreaptă, aproape bătoasă, și s-a apucat să fumeze cu porttigaretul în timp ce-și aranja fără încetare părul. Avea o coamă lungă și tapată, umfiată ca o vată de zahăr, cu vârfurile șuvițelor atât de întoarse de parcă se electrocutase cu doar câteva clipe în urmă. Avea meșe blonde, dar avea nevoie de o nouă vopsire, se vedeau clar rădăcinile închise la culoare.

Nu-rni puteam lua ochii de la ea. I se zăreau sfârcurile prin țesătura transparentă. Ea și-a dat seama.

_ Vrei să ți le arăt?

_ Ce anume?

— Țățele.

— Î, da!

Și-a tras bluza în față și mi-am vârât nasul în decolteul ei. Am văzut doi săni perfecți, mici și tari, ascuțiți. Probabil că erau încă în perioada de rodaj. Am vrut să-i ating, dar n-am îndrăznit.

— Impresionant, am spus. Ar vrea multe...

— Un moment. Tu vrei? A întrebat întorcându-se către Pablo.

El a negat din cap, râdea și se uita la mine.

Ely a început să ne povestească viața ei, deși nu a vrut să ne dezvăluie ce vârstă are și nici numele de botez. Ar fi preferat să se numească Vanessa, sau așa ceva, dar era deja foarte folosit și optase pentru un diminutiv, care își păstra distincția. Părea andaluză, dar era dintr-un sat din Badajoz, aproape de Medellin. Ținut al cuceritorilor, am spus, făcând cu ochiul.

Când a primit meniul, a întrerupt conversația ca să-l studieze pe îndelete. Apoi, cu un glas afectat, melodios și dulce, cu mult mai feminin decât voi reuși eu vreodată să am, s-a uitat la Pablo și l-a întrebat:

— Pot să comand anghilă?

Putea și a făcut-o. A mâncat ca un lup trei feluri și două deserturi, era moartă de foame, deși încerca să ascundă asta, susținea că de obicei nu mănâncă mult ca să-și mențină silueta și că se păstra pentru ocazii speciale, însă bărbații s-au schimbat mult, de aceea îi plăceau atât de mult filmele vechi, alb-negru, acum era altfel, tot mai puțini cavaleri dispuși să plătească o cină decentă unei fete, vorbea și mânca fără pauză, în timp ce pe obrazul lui Pablo începea să se contureze o pată rozalie care apoi avea să se învinețească, cu margini gălbui și cu reflexe verzui, îl pocnise ca lumea.

_Ce oroare, îmi pare foarte rău! (îi mângâia fața cu mâna.) Asta n-am reușit s-o pun la punct, cu hormonii, vreau să zic...

— Nu-i nimic.

Pablo se lăsa mângâiat și zâmbea, așa era întotdeauna cu făpturile pe care le culegea de pe stradă.

Atunci, Ely a sărit în sus și a spus hodoronc-tronc că pentru a sărbători am putea termina toți trei în pat, gratis, bineînțeles. Pablo i-a răspuns că nu. Ea a insistat și Pablo a refuzat-o din nou cu blândețe.

— Bun, atunci lasă-mă măcar să ți-o sug... Putem s-o facem chiar în mașină, nu e prea romantic, dar sunt obișnuită...

Eu râdeam în hohote. Pablo nu, se mulțumea să zâmbească, refuzând din cap. Ely zâmbea și ea.

— Băiatul ăsta e foarte decent, mi se adresă mie.

— Da, hai s-o facem...

— Am hotărât să trec de partea dușmanului -... Haide, Pablo, să mergem! Trebuie să încercăm totul în viață - m-am întors către inițiatoare - te previn că nu-i de glumit, are o bucățică bună de tot...

— Ah, pentru Dumnezeu!

S-a lăsat cu tot corpul pe spate, săltându-și coama cu mâna, își exagera toate gesturile, acum o făcea pe apucata și o făcea foarte bine, era foarte haioasă.

— Pentru Dumnezeu, încetează! (Simula disperarea, deși nici ea nu se putea abține să nu râdă.) De ce faci nazuri? O să mă pomenești, crede-mă, eu n-am în gură doar o limbă și mulți dinți, ca toată lumea. Haide, haide! Of, în ce țară trăim! Hai să mergem, am să-ți plătesc pentru cină și are să-ți placă, sunt foarte bună...

Răcneam cu toții, stârnind o larmă considerabilă. Ni s-a adus nota fără s-o fi cerut. Pablo a plătit și am ieșit în stradă.

Ely ne-a rugat s-o lăsăm de unde am luat-o. E devreme, a spus, pot încă să mai agăț pe cineva, dar tot timpul drumului ne-a bătut la cap. Băuse destul, și noi de asemenea.

Gy stăteam în cumpănă. Nu știam dacă avea să mi se permită s-o fac sau nu, nu voiam să depășesc limita. De fapt, nu știam unde era limita. Pe el părea să-l amuze tot ce făceam eu, dar trebuia să existe undeva o limită, o margine.

În cele din urmă, l-am rugat să oprească și am trecut pe locul din spate. Am preferat să nu-l privesc în față. Ely mi-a făcut loc. Era surprinsă. M-am aplecat peste ea și mi-am vârat mâinile în decolteu. Mi-am ridicat privirea pentru a întâlni ochii lui Pablo în oglinda retrovizoare. Mă privea, părea liniștit, am presupus, mi-am repetat mie însămi că asta însemna că limita se afla încă departe.

Carnea era atât de tare încât abia de se puteau simți cele două sfere pe care trebuie să le fi avut înăuntru, îi strângeam și îi frământam țâțele, trăgând-o de sfârcuri și regretând în-tr-un colțișor îndepărtat al minții că nu am unghiile lungi, pentru a le zgâria și a le însemna cu propriul ei sânge. Acea ființă hibridă, chirurgicală, îmi inspira o violență neobișnuită. M-a sărutat pe obraz, dar mi-am îndepărtat fața. Niciodată nu fusesem la fel de politicoasă ca Pablo și nu voiam ca ea să mă sărute. I-am pus mâna între picioare. Se excitase. Nu mi s-a părut logic. Pablo stătea în continuare nemișcat, privindu-ne în oglindă la lumina lăptoasă a farurilor. Am pipăit-o din nou. Se excitase. Atunci i-am ridicat bluza și i-am luat un sfârc în gură fără să-mi îndepărtez mâna. Era monstruos.

M-am agățat de țâța ei, o sărutam, o sugeam, o mușcam și îmi mișcăm mâna pe sexul ei, i-l frecam prin plasticul albastru, atât de ridicat peste pulpe încât tivul îmi rodea încheietura mâinii, și o simțeam cum crește. Ea mi-a luat mâna și a încercat s-o ducă sub fustă, dar nu i-am dat voie, nu aveam chef.

— Ești o femeie onorabilă, nu?

I-am ars o mușcătură de sfârc care a făcut-o să țipe. Parcă înnebunisem.

A început să-mi frământă sânii, mult mai mari decât ai ei, pe deasupra bluzei, și i-a spus lui Pablo să meargă înainte, să mergem să bem un ultim păhărel la un bar pe care-l cunoștea, și i-a indicat adresa.

Pablo a accelerat, iar Ely a continuat să se comporte ciudat. Purtam și eu fustă, o fustă lungă, albă, de vară. Ea m-a mângâiat mai întâi pe coapse și apoi mi-a vârat mâna pe dedesubt, și și-a vârat-o până la capăt, și i-am simțit

unghiile, două degete, apoi trei, înăuntru, insistând până la capăt, miș-cându-se înainte și înapoi, încet la început, apoi mai repede, tot mai repede, degetele ei îmi tăiau respirația, și o ascultam vorbind cu Pablo – tipa asta e o cățea – el râdea – ai să-ți distrugi sănătatea, dacă mai stai cu tipa asta – în timp ce eu rămâneam agățată de țâța ei și mă durea gâtul din cauza poziției, de atâta timp, dar rămâneam agățată, zbatându-mă sub mâna ei în timp ce ea își înfigea în mine degetele, unghiile, vorbind fără să-și schimbe tonul, ca și cum s-ar fi aflat la coafor – ar trebui să încerci cu una din noi, serios, noi ne mulțumim cu mult mai puțin – până ce am avut orgasm.

Trebuie să fi rămas ceva timp pe loc. Când am deschis ochii, am văzut privirea lui Pablo, care se întorsese să se uite la mine. Apoi am deschis portiera și am ieșit.

Am mers în șir indian, Pablo în față, Ely în spate și eu la mijloc. Ne aflam într-un cartier scump, modern și elegant, care noaptea era populat de curve scumpe, moderne și elegante. Prin urmare, era greu de imaginat că un travestit vagabond și-ar fi putut face de lucru pe acolo, ea însă s-a îndreptat hotărâtă spre un local ce părea închis și a bătut cu nodurile degetelor într-o ușă de lemn, în stil casti-han, împărțită în casete. S-a deschis o fereastră și a apărut fața unui tip. Au început o discuție. Nu am văzut ce se întâmpla deoarece Pablo mă cuprinsese în brațe și mă săruta în mijlocul trotuarului.

Ely l-a întrebat dacă mai avea bani, cina ne costase o avere, la cât mâncaserăm. Pablo a dat din cap, fără să-și scoată limba din gura mea, sigur că avea bani, întotdeauna în astfel de momente avea bani.

— A deschis ușa și am intrat. Nu era un bar propriu-zis, un soi de holișor, un mic băruleț, ca în unele restau-nte chinezești și o ușă cu un geam care dădea într-un co-tdor un coridor lung, acoperit cu o mochetă într-o nuanță dihnitoare de verde și cu uși pe ambele părți, un coridor care se termina brusc și nu ducea nicăieri. _ Ce bem?

Ely își mai aranjase ținuta, deși mai avea bluza descheiată, și ni se adresa acum pe un ton diferit, ca de amfitrion elegant.

— Gin.

_Vai, nu! Nu gin, ce oroare! Șampanie.

— Nu-mi place șampania. (Era adevărat, nu-i plăcea, și nici mie, mă obișnuisem să beau gin cu gheață, ca el.) Tu însă poți să-ți comanzi dacă vrei.

— Da, da, da, da – își mișca ochii și buzele în același timp – atunci două sticle, câte una din fiecare...

Pablo se baricadase în spatele meu. Mă îmbrățișa în felul ăsta de multe ori, mă cuprindea pe după mijloc cu brațul stâng, îmi mângâia sânii cu cealaltă mână și-și freca nasul de ceafa mea, în timp ce-mi repeta la ureche una din frazele favorite ale mamei mele, fraza fulminantă, definitivă, cu care își încheia ea toate certurile cu mine pe vremuri:

— Ai să sfârșești făcând trotuarul...

Bărbatul care vorbise cu Ely a așezat două sticle și trei pahare pe o tavă de metal și am pornit-o cu el în frunte. A deschis a treia ușă de pe dreapta, a lăsat băuturile pe o măsuță joasă, acoperită cu sticlă, și a dispărut.

Ne aflam într-o încăpere fără ferestre, destul de mică. Speteaza unei banchete foarte late, ce părea moale, tapița-tă cu catifea albastru-electric care se potrivea ca nuca-n perete cu verdele zugrăvelii, se întindea de-a lungul unei laturi a camerei, în jurul mesei, patru taburete tapițate cu același material completau mobilierul; mai era și un birou de lemn destul de urât, cu capac glisant, care stătea lipit într-un colț, un birou complet gol – am verificat cu conștiinciozitate toate sertarele – care nu avea ce să caute în locul acela. Nu exista nici un scaun.

Ne-am așezat pe banchetă, toți trei, Pablo la mijloc. Ely a devenit serioasă, tăcută, în fața noastră, o oglindă foarte mare reflecta o imagine aproape ridicolă. Ely privea în jos, Pablo fuma, privind volutele fumului, iar eu mă uitam la toți trei în oglindă, eram preocupată, nu știam cum avea să se termine toată povestea, până când am început să râd, să râd în hohote, să mă prăpădesc de răs. Pablo m-a întrebat ce mă apucase și cu mare greutate am reușit să articulez un răspuns.

— Parcă ne-am afla în sala de așteptare a unui dentist... Comentariul meu a risipit tensiunea și amândoi au râs împreună cu mine. Ely a început din nou să trâncănească și a destupat șampania cu multe oh!

— Uri și cu ostentație. Și-a turnat un pahar, l-a băut și a tăcut din nou. Pablo tăcea și el, mă privea amuzat, aproape zâmbind, dar fără să-și dezlipească buzele, ca și cum ar fi știut că eu bănuisem de la început că el avea să facă ceva. El era de obicei stăpân pe situație în cazuri ca ăsta, însă de data aceea nu părea dispus să miște un deget și după un timp am rămas din nou toți trei liniștiți și tăcuți, întocmai ca în sala de așteptare a unui dentist, eu tot mai nervoasă, Ely întreruptă din treburi și, presupun, supărată, probabil că se gândea că o aduseserăm, că eu o adusesem până aici degeaba, iar Pablo imperturbabil, ca și cum lucrurile nu-l priveau și pe el.

Când tăcerea a devenit insuportabilă, m-am apropiat de fața lui și i-am spus la ureche să facă ceva, orice. Mi-a răspuns cu un hohot de răs sonor:

— Nu, iubito, cea care trebuie să facă ceva ești tu, tu ești cea care a pus totul la cale. Eu doar am invitat-o pe amica ta la cină...

Ely s-a uitat la mine. Era perplexă. Eu nu. Înțelesesem. L-am privit o clipă. Nu părea supărat pe mine, poate puțin surprins, nimic foarte grav la urma urmelor.

Am îngenuncheat în fața lui, m-am așezat cu fundul pe călcâie și i-am deschiat cureaua. M-am uitat la el. Mi-a zâmbit, îmi dădea voie. Fără să mă opresc, m-am uitat la Ely, care se aplecase către mine, dar ea nu mă privea, era cu ochii țintă la mișcările mâinilor mele.

Între timp, eu căutam să analizez impasibilitatea subită a lui Pablo. Mai înainte, în timpul cinei, o refuzase pe Ely de mai multe ori la rând, o refuzase total, mă simțisem chiar un pic rușinată din cauza inflexibilității lui, a refuzurilor lui tranșante de catâr stând țeapăn pe un scaun, făcând nu din cap fără cuvinte, fără nuanțe, fără nici o vorbă de duh, nu, pur și simplu nu, un nu sec, un nu mut, nu vreau. Acum, în schimb, se lăsa în voia mea.

Adevărul este că eu eram cea care acționa, Ely nu se mișcase de pe locul ei, deși eram trei. Poate că nu era pentru prima oară. Se prea poate să se fi culcat o dată cu un bărbat. Eventual de multe ori. În cel mai rău caz cu fratele meu. Marcelo și Pablo într-un pat matrimonial, goi, sărutându-se pe gură... Era amuzant, presupun că ar fi trebuit să mi se pară oribil, însă mi se părea amuzant, am zâmbit în sinea mea și am hotărât să nu mă mai gândesc la alte tâmpenii. Ely nu s-a clintit nici când m-am uitat din nou la ea, acum cu puia lui Pablo în mână.

Mi-am tras umerii înapoi, m-am îndreptat cât am putut, mi-am ridicat capul și mi-am lăsat mâna stângă pe fusta mea albă, întinsă pe podea. Căutam să adopt o atitudine supusă și demnă totodată, privind-o pe Ely în ochi în timp ce țineam sexul lui Pablo în mână. Fantasmele se risipiseră, eram sigură că niciodată nu-i plăcuseră bărbații, îi plăceam eu, uită-te la mine, este al meu, face ce vreau eu, și îl iubesc, îi vorbeam în tăcere, însă ea refuza să mă privească. Pablo era absent, se întâmpla uneori, niciodată cu totul, un singur cuvânt de-al lui ar fi fost de-ajuns ca să răstoarne toate cuvintele mele, toate acțiunile mele, dar el era absent, iar eu priveam în continuare la Ely și repetam în tăcere, uită-te la mine, face ce vreau eu, și știam că nu era tocmai așa, nu era deloc adevărat, dar adevărul dispărea și el, iar eu continuam să gândesc același lucru și era plăcut, mă simțeam cineva, în siguranță, în momente ca acela, era curios, dobândeam conștiința adevăratei mele relații cu el atunci când mai era cineva de față, atunci el mă băga în seamă și eu înțelegeam că era îndrăgostit de mine și găseam că e drept, logic, nu se întâmpla aproape niciodată când eram singuri, cu toate că el se comporta la fel, pentru că eu eram mereu neîncrezătoare, mi se părea în continuare din cale-a-fară de frumos, prea matur și învățat, prea valoros pentru mine. Întotdeauna l-am iubit prea mult, presupun.

Mi-am vârât puia lui în gură și am început să-l dezbrac. Niciodată nu i-a plăcut să se reguleze îmbrăcat. I-am scos pantofii, câte unul cu fiecare mână, și șosetele, în timp ce-mi mișcăm buzele cu sârg, cu ochii închiși. I-am pus mâinile pe umeri și el s-a săltat exact cât trebuia ca să-i pot trage pantalonii. Apoi, cu mâinile iarăși libere, m-am prăbușit peste el, lăsând deoparte orice preocupare de a compune o figură grațioasă de tanagră adolescentă, un obiectiv care de altminteri depășea cu mult posibilitățile mele de gracilitate, care sunt de fapt nule, și m-am străduit să pretez un supt de excepție, țineam să fie de excepție fiindcă doream ca Ely să mă vadă.

Când am socotit că am reușit să-mi pun în lumină destule abilități pentru a inspira respect, când, după ce am supt-o, am mușcat-o, am sărutat-o și am freat-o de buze și de obraji, de toată fața, am înghițit-o cu totul și am rezistat cu ea înăuntru ceva timp, căci învățasem cu mari eforturi, învățasem s-o înghiț toată, s-o țin pe toată în gură, apăsând în cerul gurii, înghesuind-o peste limbă, când am scos-o apoi din nou la lumină, deja învinețită, tumefiată și unsuroasă, dură, și l-am auzit pe Pablo, sunetele lui adorabile, respirația întretăiată, și m-am uitat la Ely, și am văzut că în sfârșit îmi întorcea privirea și

mă privea în ochi cu gura întredeschisă, i-am făcut un semn cu capul și i-am sugerat să ia parte și ea la petrecere.

S-ar fi putut întinde peste Pablo fără să se ridice de la locul ei, dar a preferat să îngenuncheze lângă mine. Întotdeauna a fost o esteta.

Eu nu-i dădusem drumul, țineam puia lui Pablo bine strânsă în mâna dreaptă și nu i-am permis noii mele parteneri nici măcar s-o atingă. Eu aveam să decid dacă va fi cazul ca ea să intre în joc. Era a mea, și de aceea am parcurs-o din nou cu limba, de jos în sus, și mi-am răsucit capul, ca s-o fac să-mi alunece peste gingii, mișcându-mi buzele de fiecare dată mai repede, ca și cum m-aș fi spălat pe dinți cu ea, până când a început să mă doară gâtul și să mă ardă urechea, strivită de umăr, numai atunci am apropiat-o de gura lui Ely, care stătea alături de mine, am dirijat-o cu mâna până i-a ajuns deasupra buzelor, a sărutat-o, dar abia atin-gând-o, am ridicat-o, pentru a o apropia încă o dată și pentru a vedea cum o lingea cu toată limba, atunci mi-am scos și eu limba, ca s-o ling eu, și i-am pasat-o din nou, am stat așa o vreme, până când a apucat-o cu buzele și n-am îndrăznit să mai trag de ea, eram acum față-n față și am început s-o sugem amândouă, fiecare pe o parte, fiecare în ritmul ei, era imposibil să te pui de acord cu Ely, era o nebună până și în privința asta, una-două schimba ritmul, astfel încât am decis s-o iau în gură, s-o iau în gură singură, pentru o clipă, și apoi i-am oferit-o ei, eu continuam s-o țin zdravăn în mână, și ea sugea, îmi plăcea s-o văd, cu părul vopsit, cu linia groasă a buzelor, stacojie, întinsă pe toată fața, cu mărul lui Adam mișcându-i-se în centrul gâtului, mănâncă băiatule, hrănește-te, dar nu abuza, și mișcăm mâna în sus până ce o obligam să abandoneze, și o înghițeam din nou eu, o țineam o clipă înăuntru și i-o vâram iarăși în gură, nu o prelua ea, i-o vâram eu în gură, îmi plăcea s-o văd, să văd cum i se scobeau obrazii, cum sugea de la un bărbat așa cum fusese și ea.

M-am îndepărtat un moment, fără a slăbi totuși strân-soarea mâinii, pentru a o privi. M-am uitat și la Pablo, el însă nu putea să mă vadă, avea ochii ațintiți în tavan. Expresia de pe fața lui m-a făcut să cred că Ely își făcuse reclamă pe bună dreptate, părea foarte bun, foarte bună, așa cum spusese mai înainte. M-am hotărât să-i las loc să se desfășoare, la urma urmei. Mi-am descleștat mâna puțin câte puțin, până când mi-am desprins-o de tot, m-am așezat pe podea și m-am uitat în stânga mea. Ely se masturba. Pe sub fusta albastră, ținea în mâna stângă un penis mic, albicios și flasc. Tocmai mă întrebam dacă sânii ei aveau vreo legătură cu aspectul penibil pe care-l oferea acel soi de apendice bolnăvicios când coapsele lui Pablo avură o tresărire.

M-am ridicat la loc de îndată. Voiam să văd cum ejacula în gura ei. M-am așezat alături de ea, cu un genunchi proptit în banchetă, cu celălalt picior pe podea, mă vedeam în oglindă, din profil, îi vedeam capul încadrat între sânii mei și bărbie. I-am apucat chipul cu o mână și m-am aplecat spre el. L-am sărutat, îmi mișcăm limba în gura lui în timp ce savuram dinainte momentul când aveam să mă întorc spre Ely, ciucit acolo jos pe podea, și să încep să dau ordine, să țin, înghite tot, cățea, înghite-o, însă momentul acela nu avea să vină niciodată, aș fi pocnit-o dacă o singură picătură s-ar fi scurs afară, dar nu

aveam s-o fac niciodată, pentru că Pablo m-a înșfăcat prin surprindere, m-a apucat brusc de sub genunchiul stâng, m-a răsucit până am ajuns față-n față cu el, mi-a dat drumul un moment ca să-mi rupă chiloții, trăgând de elastic cu mâna, și m-a silit să-l încalec.

I-am înconjurat gâtul cu brațele și am început să urc și să cobor deasupra lui. Întotdeauna când o făceam în felul ăsta îmi aminteam de dățile când, cu multă vreme în urmă, pe la cinci, pe la șapte, pe la nouă ani, după ce mă rugam și mă țineam scai de el ceasuri întregi, mă așeza pe genunchii lui, mă prindea de încheieturile mâinilor și mă trăgea mai întâi către el, lăsându-mă să cad apoi, până ce atingeam podeaua cu capul, hârș și harș, tăiem avan lemnele lui sfân-tu' loan, regelui tăiem lemn moale și reginei dumisale... Ultima dată când am făcut-o eu aveam aproape paisprezece ani, și el douăzeci și cinci, nu era nimeni în camera lui Mar-celo, el ședea pe pat, m-am rugat de el și mi-a răspuns că nu, că eram deja prea mare pentru a mă mai juca în felul acela, iar eu am insistat, ultima oară, te rog, ultima oară, și a acceptat, ești cam grea, hârș și harș, și data aceea s-a lun-eit foarte mult, a durat mult timp, și când am terminat eu eram udă, iar el avea ceva tare, neobișnuit, sub blugi, aceea trebuia să fie ultima dată, însă a fost prima.

Îmi repeta încetșor, hârș și harș, tăiem avan lemnele lui sfântu' loan, la ureche, în timp ce mă mișcăm în sus și-n jos deasupra lui. Mi-a ridicat fusta pe la spate și mi-a acoperit capul cu ea, până ce tivul ei mi-a ajuns pe frunte. Apoi m-a apucat cu fermitate de mijloc și mi-a luat în gură sfârcurile prin bluza de bumbac, lăsând o pată umedă mare în jurul fiecărui sfârc.

Deodată, toate lucrurile au început să se clatine în jurul meu. Pablo mă lua în stăpânire, sexul lui devenea o parte a trupului meu, partea cea mai importantă, singura pe care eram în stare s-o apreciez, intrând în mine, de fiecare dată ceva mai adânc, deschizându-mă și închizându-mă în jurul lui în același timp, sfredelindu-mă, îi simțeam apăsarea până în ceafă, ca și cum viscerele mele se deschideau la trecerea lui, și tot restul dispărea, trupul meu, și al lui, și tot restul, de aceea mi-a trebuit atât de mult timp pentru a identifica sursa acelor mângâieri umede pe care din când în când le simțeam pe coapse parcă din întâmplare, contacte scurte și extrem de ușoare care, după câteva secunde de îndoială și după o clipă de stupeoare, mi-au dat de înțeles că Ely se afla încă acolo, jos, pironit în genunchi pe podea, lingând lichidul abundent care mi se prelingea dintre picioare, mân-gâindu-și pută aia micuță a lui, atât de albă și atât de flască, în timp ce eu mă regulam ca o apucată, fără să-mi pese de acel pitoresc animal al străzii care, în spate, se hrănea cu resturile banchetului meu particular, încât ajunsesem să uit cu totul de existența lui. Mi-ar fi plăcut să-l văd, ăsta a fost ultimul gând coerent pe care am fost în stare să-l concep înainte de a-mi da drumul, când am simțit efectele șocurilor mele cu Pablo, tot mai bruște, tot mai aproape de cap, și nu m-am mai putut controla, m-am lăsat în voia orgasmului pentru ca el, după încă trei-patru zbateri, agonice și brutale, ultimele, să-mi facă în sfârșit zob ceafa, să mi-o sfărâme în mii de fărâme moi, înainte de a se lăsa prins și el între pereții

elastici ai sexului meu, din-tr-odată autonom, care l-au strangulat pe al lui dincolo de propria mea voință.

După aceea, știind că nu pot face altceva decât să rămân acolo, liniștită, încercând să-mi recapăt stăpânirea de sine, am rămas nemișcată o vreme, ținându-l în brațe pe Pablo, agățată de el, făcându-mi-se dor de casă, dorind să fiu acasă, vrând să avem un pat la îndemână, dar era plăcut oricum, simțeam căldura, contactul cu pielea lui caldă încă. El își revenea înaintea mea, trupul său era mai ascultător decât al meu, și nu ne aflam acasă, așa că m-a sărutat pe buze, m-a ridicat o clipă pentru a-mi desprinde sexul de al lui și m-a împins cu blândețe într-o parte, pentru a mă lăsa întinsă pe banchetă. Am rămas acolo un timp, ghemuită, cu genunchii strânși la piept, cu ochii închiși, în timp ce el se îmbrăca, și din nou mi-am adus aminte de Ely, de care uitasem iarăși.

Au schimbat câteva cuvinte cu voce scăzută, o voce care nu era a lui Pablo a îngăimat o formulă de despărțire și am auzit zgomotul unei uși care se închidea.

M-am ridicat în capul oaselor. El stătea rezemat de perete, cu brațele încrucișate, și zâmbea. M-am sculat în picioare ca să mă îmbrac și mi-am dat seama că eram îmbrăcată. Chiloții mei, sfâșiati, erau pe jos. I-am luat, nu știu de ce, era indecent să pleci lăsând chiloți ruți pe acolo, și i-am u”gat în geantă. Trecând pe lângă masă mi-am dat seama x sticla de gin era tot acolo, intactă, nici măcar nu-i rupem sigiliul. Am luat-o și am pus-o de asemenea în gean-i Astea nu-s vremuri să pleci lăsând în urmă sticle pline i achitate. Pablo s-a pornit să râdă cu un răs limpede, fără ascunzișuri. Nu era supărat și asta m-a făcut să mă simt bine, așa că am răs și eu, și am ieșit împreună, râzând, în stradă. Când ne-am urcat în mașină, mi-am adus din nou aminte de Ely și am simțit o curiozitate. _ I-ai dat bani? _ Da.

— Și i-a primit?

A răspuns la întrebare cu un hohot de răs.

— Bineînțeles că i-a primit! (S-a uitat la mine ca și cum mi-ar fi spus ești proastă, și eu știam că exact asta voia să spună, dar la el asta nu era o insultă, ci mai degrabă contrariul, atâta timp cât continua să râdă de prostiile mele, de genul asta de prostii, totul avea să fie bine.) De ce să nu-i ia? Din asta trăiește, știi doar... Auzi, unde e o benzinărie?

— Pe aici?... E una lângă Jumbo, dar nu știu dacă o fi deschisă la ora asta.

Circulam pe străzi largi și pustii, flancate de edificii înalte cu schelet din oțel și beton, cu fațade de sticlă, toate asemănătoare, transparente, aproape igienice, parcă adineauri scoase din același pachet. Dintr-o mică insulă de verdeață, precedată de un gard viu bine tuns, pornea o alee de ciment care se termina în fața ușii cu geamuri a tipului de casă unde mama ar fi fost încântată să locuiască.

Spunea asta de fiecare dată când treceam prin fața unei astfel de case, cu o astfel de intrare, o casă despuiată de orice ornamente, dar enormă, din marmură de culoare neutră, mie nu-mi plac, întotdeauna mi s-a părut că seamănă foarte bine cu holurile noilor dispensare de stat, aceeași atmosferă

neutră și aseptică, identice, cu excepția marmurei și a gheretei portarului, din lemn lăcuit în culoare închisă.

După cât se pare, intrările sunt mai importante pentru doamnele madrilene în vârstă, mama nu putea suferi o intrare de locuință lungă, îngustă, austeră ca a unei mănăstiri și foarte întunecoasă. Eugenio, care era de treabă, avea șazeci de ani și urca buteliile de gaz sărind din două în doua trepte, nu avea gheretă, doar o chichineată de partea cealaltă a ușii, și pe deasupra umbla întotdeauna îmbrăcat în-tr-o salopetă albastră. Țin mult la Eugenio, când eram mică îmi dădea caramelle, iar când m-am măritat mi-a dăruit o casetă de bijuterii oribilă, lucrată de mână din cochilii de moluște vopsite în culori de anilină și cu o legendă, „Amintire de la El Grove”, scrisă cu litere cursive pe capac. Ne-vastă-sa, care e din Calicia, o comandase special pentru acea ocazie, și de atunci este unul din obiectele mele favorite. Bietul Eugenio, cel mereu atât de simpatic, atât de atent cu mama, urcându-i sacoșele cu cumpărături până la etajul trei, iar ea oripilându-se de salopeta lui albastră, însă păcatul se plătește, biata mama nu se va mai muta din Chamberi toată viața, pentru ea s-a dus vremea intrărilor de marmură, a portarului cu costum albastru și a gazului.

Circulam pe străzi largi și pustii, singurele lucruri care se mișcau la trecerea noastră erau drapelele ambasadelor, cârpușoare mici și ridicole în fața puterii uniformizatoare a marilor fațade de sticlă. Ele nu sunt Madridul – asta era o idee care mă bântuia de fiecare dată când treceam pe acolo – nu fac parte din acest oraș-neoras, haotic și hibrid, dezastru teoretic și practic, dezastru urbanistic, dezastru stradal, dezastru de trafic, dezastru educativ, dezastru politic, dezastru sanitar, dezastru ecleziastic – nu există catedrală – dezastru pornografic – nu există nici măcar cartier chinezesc – într-un cuvânt, un dezastru autentic, unicul loc unde se poate trăi după placul inimii, în mijlocul dezastrului, unde nimeni nu întreabă nimic pentru că toată lumea este nimeni, unde poți ieși să cumperi pâine în papuci de casă și-n capot de poplin și să nu se uite nimeni la tine, unde primești cadou două hamsii marinate la fiecare pahar de băutură în baruri pline de larmă cu nodeaua plină de șervețele de hârtie mototolite, unde miroase tot timpul a mâncare de năut în curțile caselor, unde vecinele cântă întinzând rufele, Ay Campanera, aunque IA gente no quiera..., în curțile caselor din Madrid, nu în astea, care sunt case de țară, dintr-un sat fantomatic de portari iscoditori, dar dumneata la ce etaj mergi, dar pe dumneata ce aia mă-tii te interesează, un sat de provincie, anost și cu pretenții în mijlocul unui oraș, al unui oraș enorm despre care toți spun că nu e decât un sat mare.

La vreo două străzi mai încolo era Tetuán, Tetuán de las Victorias, frumos nume, Bravo Murillo, haosul, cre-veți prăjiți și prăvălii cu un afiș deja îngălbenit de timp, lichidare în vederea schimbării profilului, niciodată nu se schimbă profilul, dar întotdeauna se găsește câte un naiv care cade în plasa reclamei cu rabaturi perpetue, inexistente, noi ne-am continuat drumul pe partea cealaltă, am traversat La Castellana, am trecut pe lângă Bernabeu, Pablo a scos mâna pe geam, cu degetul arătător și cu cel mic în sus, a pus coarne

stadionului dușmanului, era un fel de ritual, nu uita niciodată, și am mers mai departe, erau curve și pe stânga și pe dreapta, și atunci mi-am adus din nou aminte de Ely, care cu siguranță ținea cu Madridul, ca toți nou-veniții. Ar fi oare cu puțință ca un bărbat spaniol să-și reprime pasiunea pentru fotbal atunci când se hotărăște să se transforme în femeie? Dar poponariilor în general nu le plăcea fotbalul, sau le plăcea? L-am întrebat pe Pablo, auzi, poponariilor le place fotbalul? De unde să știu eu, °u știa nici el, aveam unii prieteni cărora nu le plăcea fotbalul, dar eu îi suspectam că declarau asta doar ca să pozeze, o atitudine demodată de om progresist, pentru că am rost progresiști vreme îndelungată, progresiști ca la car-te> și făceam multe lucruri doar din cauza asta, pentru că așa cerea progresul...

Idea își făcuse loc acolo, într-un ungher al minții, și acUrtl concurs la televizor. Telefonul, isteria mamei, planșete, stri-mi se zbătea sub tâmple. M-am gândit s-o iau mai pe ocoâte> pași, l-au arestat pe Marcelo din nou, Pablo era cu el, lite, dar până la urmă mi-a scăpat direct și pe nepregătite; j_au arestat și pe Pablo, și mai era o grămadă de lume. Ares-

— Spune-mi un lucru, Pablo, tu te-ai culcat vreodată cu ^ judecați și condamnați, patru ani, patru, pentru fieca-un bărbat? Re. Nu era prima oară, dar data trecută acuzațiile fuseseră râsete, și apoi iarăși râsete, mai consistente, și în cele din ne semnificative, posesie de propagandă subversivă, mai mult urmă hohote, hohote de răs prelungi și sonore. Eu nu răsall mai puțin, și tata intervenise, apelase la toți vechii prie-deam. Tema aceea nu-mi făcea nici o plăcere. Teni ai tatălui său, și obținuse multe promisiuni și o celulă

— Așa se întâmplă cu ucenicii vrăjitori, până la urmă sar individuală. Opt luni. Nici la Pablo nu era prima oară. Și peste cal... el executase opt luni, tot opt luni, înainte de Marcelo. Acum, Atât și nimic mai mult. Eu însă nici nu mă gândeam să barem, îi puseseră la popreală împreună, mă declar mulțumită cu atât. De data aceea, în primăvara lui '69, eu aveam unspre-

— Nu mi-ai răspuns. Zece ani și tata a refuzat să mai intervină în ciuda rugămin-M-a privit cu o expresie mucalită, mă ia peste picior, ților mamei, care în cazuri extreme se situa întotdeauna de m-am gândit, și nu mi-a plăcut, fiindcă era în stare să se joaparte corectă, ca toate mamele. Am simțit că se prăbușeș-ce cu mine săptămâni întregi înainte de a-mi răspunde. Dar te casa peste mine. Marcelo la închisoare, patru ani. Asta mă înșelam, în noaptea aceea avea chef de vorbă. Însemna singurătatea absolută, ceva mai rău decât singu-

— Vrei să știi dacă am dorit vreodată un bărbat destul rătatea, rămâneam orfană, o condiție crudă și neașteptată de mult pentru a intra în pat cu el? Răspunsul este nu, niciântr-o casă plină de lume. Dar tata a fost tranșant, acolo odată. Niciodată nu mi-au plăcut bărbații. Avea să ajungă, la închisoare, ticălosul ăsta, care așa îl răs-

— Și totuși. Plătea pentru toate eforturile pe care le făcea ca să-i dea o Ajunsesem să detectez cele mai mărunte oscilații ale voeducație, o carieră, o... Aici discursul lui se oprea, rămâcii lui, cel puțin atunci când spunea adevărul, și mi-am dat nea în aer, nu se mai întâmpla nimic. Si, în plus, nici un seama

că rămânea ceva ascuns în spatele cuvintelor lui. Bănuț, nici un bănuț, repeta, la Carabanchel nu va avea ne-

— Chiar vrei să știi totul? Nu ți-e teamă că ai putea afla voie de bani, acolo avea să fie hrănit și îmbrăcat, nu mai ceva care să nu-ți placă? Avea nevoie de nimic.

Da, mi-era teamă un pic, dar voiam să știu. Pablo capă Pablo m-a atins pe umăr. Ajunseserăm la benzinărie și tase o expresie serioasă, asta însă nu însemna nimic, întotdeauna coadă, era cinci și douăzeci dimineața și aveam trei ma-deauna fusese un mincinos redutabil, în ciuda acestui lucru, sini în față. Eu eram surprinsă. El nu vorbea niciodată de-am dat din cap că nu. Brusc am simțit nevoia să aflu adespre închisoare, în ciuda faptului că se aleseseră cu treizeci vărul. „e luni> doi ani și jumătate până la urmă, le-au redus con-

— Unde s-a întâmplat? Damnarea pentru nu știu ce și au fost eliberați condiționat

— La pârnaie, cu mulți ani în urmă. După treizeci de luni, li se răpiseră treizeci de luni, treizeci închisoarea, îmi aminteam foarte bine, era într-o duminică opt de luni în total amândurora. Marcelo s-a întors acasă pe la șapte seara, pâine prăjită și ciocoiată caldă și ursă, niciodată nu am înțeles de ce locuia acasă dacă tot plătea chirie pentru un apartament pe care-l folosea pentru regulat și pentru nu se mai știe ce, ani de zile după aceea am aflat că era cu un scop politic, chestia cu locuitul acasă. Pablo m-a scuturat, hei, ce-i cu tine? Nu era nimic cu mine, și i-am spus că nu era nimic.

— Păi tu ai avut destul de mult de-a face cu asta... Era bine dispus, zâmbea.

— Eu?

— Da, tu. Ne scriai în fiecare săptămână, mai întâi numai lui Marcelo, apoi câte o carte poștală pentru fiecare, în cele din urmă o singură scrisoare, foarte lungă, pentru amândoi... Nu-ți mai amintești?

Ba da, îmi aminteam, îmi aminteam și de îngrijorarea de atunci, și de ce povesteau oamenii, eu credeam totul, bătăi, torturi, violuri, mi-i închipuiam pe frate-meu, care îmi ținea loc de tată și de mamă în același timp, și pe iubitul meu, pentru că îmi plăcea să cred că era iubitul meu, aflați acolo, în închisoare, la cheremul acelei bande de nemernici, cu sângele curgându-le pe nas, pe gură, zvârcolindu-se sub loviturile date cu un prosop ud, îmi aminteam, eu le scriam și le povesteam tot ce mi se întâmpla, ca să se mai și amuze un pic, ca să-și amintească de mine. Îmi răspundeau din când în când.

— Când ai împlinit doisprezece ani, ai trimis o carte poștală în care anunțai sosirea unui mandat. Păraai tot timpul foarte preocupată de bani...

— Bineînțeles, tata spunea la toată lumea că nu-i trimitea nici un bănuț lui Marcelo.

— Dar nu era adevărat.

— Asta aveam s-o aflu mai târziu...

— Aveam bani, dar tu aveai să ne trimiți tot ce reușiseși să aduni pentru aniversarea ta ca să mâncăm bine, îți făcea mare plăcere să te joci cu noi de-a mămica.

Mi-a mângâiat fața, dar nu m-am uitat la el, mi-era cart rușine să-mi amintesc de episodul acela, îi spusese mamei că aveam să particip la o acțiune de caritate anul acela, am cerut bani de la toată lumea în locul cadourilor, i-am spus că măicuțele de la școală ne propuseseră să facem coșulețe pentru nou-născuți și să le ducem într-un cartier de cocioabe dincolo de Vallecás, mama a fost surprinsă, coșulețe la începutul lui martie, asta se obișnuia să se facă de Crăciun, dar era o acțiune de caritate la urma urmei, și nu puteam să refuz, am mințit convingător și am fost crezută, am adunat 1575 de pesetas, o avere în 1969, și le-am trimis la Ca-rabanchel ca să mănânce bine, era adevărat.

_îți jur că la început am rămas împietriți, ne-a emoționat, serios, lui Marcelo aproape că i-au dat lacrimile, dar apoi a avut o sclipire de geniu, una din țicnelile alea care-l apucă pe frate-tău din când în când, m-a tras într-un colț și mi-a spus banii de la Lulu îi cheltuim cu portughezul, ce zici? Eu râdeam, dar el vorbea serios, și m-am gândit că, la urma urmei, am putea să încercăm, eram deja acolo de unsprezece luni, începeam să fac bătăături în palmă...

Mașina din față s-a mișcat.

— Cine era portughezul?

— Un pederast, nu știu, se afla acolo pentru că-și înjunghiasse iubitul, dintr-o ceartă, din gelozie, cred, nu-l omorâse, iar celălalt venea să-l vadă când putea, îl iertase, portughezul repeta că fusese din dragoste.

— Dar voi erați politici...

— Și ce? Homosexualii erau pe culoarul nostru și îi vedeam și pe ceilalți, pe toți, în curte, în sala de mese, adevărul e că erau cu mult mai interesanți decât deținuții comuniști. Acolo l-am întâlnit pe Gus, și pe mai mulți alții pe care-i cunoști.

— Gus? Începuse deja?

— Nu, spârgea mașini, bietul de el, era un borfaș mărunț, un copil. A început să se strice acolo, la Carabanchel.

— Și ce s-a întâmplat?

Nu mai eram îngrijorată, dar încă mă rodea curiozitatea.

— Nimic, portughezul era iubita închisorii, inclusiv a unora dintre angajați. Era foarte versatil. Practica masturbarea, suptul, era și activ și pasiv, după cât erai dispus să plătești. Scotea lovele bune, agonisea ca să-i cumpere un apartament iubitelui lui, drept reparație, presupun. Nu era singurul, erau mai mulți ca el, dar el era tânăr, destul de chipeș, și avea gura sănătoasă. Avea o ditamai puia, după cum umbla vorba pe-acolo, și avea mare succes.

Pablo mă privea zâmbind, ca și cum ar fi fost în vacanță la închisoare pentru o scurtă perioadă.

— Și mi-ați cheltuit banii cu portughezul...

Nu era o întrebare, repetam asta doar ca să pot crede o dată pentru totdeauna.

— Da, aproape pe toți, în cinstea ta, cum zicea Marcelo. Discutaserăm destul de mult despre cum vom proceda. O masturbare era prea puțin, așa că

am optat pentru o partidă franțuzească, franțuzește cu un portughez, ieșea ceva foarte internațional, dar eu am fost pe punctul de a strica totul, fiindcă atunci când ne-am dus la infirmerie, ca să perfectăm contractul, să zicem așa...

— De ce la infirmerie?

— El lucra acolo, era unul din locurile cele mai comode, întotdeauna obținea ce era mai bun, fiindcă avea mulți iubitori peste tot, ei bine, l-am întrebat dacă ne făcea vreun rabat ca să ne-o sugă la amândoi deodată, și atunci i-a sărit muștarul.

Brusc a devenit serios. A tăcut un moment, m-a privit.

— Nu știi cum era acolo, nu știi.

Am ajuns la pompă, am făcut plinul și am luat-o spre casă. Pablo a rămas tăcut tot drumul. Apoi, când eu mă vâ-râsem deja în pat, s-a lungit lângă mine.

— Vrei să știi ce s-a întâmplat pe urmă?

N-am îndrăznit să recunosc că da, dar el mi-a povestit oricum.

Banii mei au fost dați pentru zece supturi, nici mai mult nici mai puțin, cu 150 de pesetas bucata, câte cinci pentru fiecare, îi plăcuse, și lui Marcelle i-a plăcut, astfel că au continuat să plătească ei înșiși, din banii lor proprii, rașionali-zându-și plăcerea pentru a nu deveni vicioși, le era frică să nu se pervertească, și mergeau la infirmerie o dată sau de două ori pe lună, fiecare separat, până când într-o zi portughezul i-a propus fratelui meu să spună că are gripă sau ceva de genul ăsta, că avea să-i facă rost de un pat, că avea să-l îngrijească bine și că nu avea să-i ceară bani. După cum se vedea, îi căzuse cu tronc Marcelo, dar acesta a spus că nu-l tenta povestea, că îl speria, și a încetat să-l mai vadă. Pablo nu, el a continuat până la sfârșit, a ajuns să se gândească să-l și reguleze, mi-a spus asta fără să clipească, a chibzuit un timp asupra posibilității de a i-o trage-n cur, ce s-ar fi întâmplat, nu putea să fie o senzație prea diferită de cea când i-o tragi în cur unei femei, iar asta era plăcută, până când într-o zi, când aproape că se hotărâse, a avut o clipă de luciditate, așa a numit-o, o clipă de luciditate, văzându-l gol de la brâu în sus, cu pieptul plin de păr, cochetând cu doi țipi de vreo cincizeci de ani în curte, și atunci și-a zis că el se afla în închisoare pentru că era comunist, ca și cum comunismul ar fi o garanție de virtute, iar acest lucru l-a ajutat să reziste, și s-a retras.

— În orice caz, știam de-acum că nu aveam să ispășim pedeapsa întreagă, că aveam să ieșim curând. Dacă aș fi știut că mai aveam de stat zece ani, sau douăzeci, așa cum aveau unii, cu siguranță că aș fi făcut-o, și presupun că mi-ar fi plăcut. Tot ce faci, ce spui sau ce gândești afară nu are valoare în închisoare, acolo e o lume diferită.

A tăcut o clipă. Apoi a continuat să vorbească, lăsa impresia că voia să deșerte tot ce avea pe suflet, să povestească totul, după ani de zile în care nu a menționat niciodată acea perioadă, nu-i plăcea, ar fi putut să se dea martir, cu ani în urmă, când toți își dădeau aere că și ei fuseseră deținuți cândva și li se arătase și lor Puertă del Sol, chiar dacă era o minciună. Lui nu i-a plăcut niciodată să pozeze, niciodată nu se plânsese, ar fi putut s-o facă dar nu a făcut-o, și niciodată nu-mi vorbise despre asta până atunci.

— Promite-mi că n-ai să-i spui niciodată lui Marcelo că știi. Când i-am povestit că m-am încurcat cu tine, a fost primul lucru pe care mi l-a cerut.

I-am făcut semn din cap că da. Eram înduioșată de toată povestea aceea. Nu îi iubeam mai puțin, ba poate chiar mai mult ca mai înainte, și nu mai avea importanță pe ce îmi cheltuiseră banii.

— Cred că acolo am început să mă îndrăgostesc de tine.

— De mine? Dar nu eram decât un copil.

— Aveai unsprezece ani, și apoi doisprezece, și apoi treisprezece, când am ieșit împliniseși deja treisprezece, dar scri-ai scrisori de persoană adultă, foarte îngrijorată, erau cele mai sincere pe care le-am primit acolo, și abia de aveau câte o ștersătură, asta era o mângâiere, cele de la Mercedes și de la ceilalți erau aproape ininteligibile, ale tale nu, și, pe deasupra, aveau mirosul tău.

— Ce miros?

— Să nu-mi spui că tot n-ai aflat până la urmă! Mi-a zis surprins, zâmbind.

— Ce anume trebuia să aflu?

— Marcelo și cu mine îl numeam episodul suprarealist... (S-a rezemat mai bine de tăblia patului și și-a aprins o țigară. Mi-a întins-o, am luat-o și și-a aprins alta pentru el, povestea urma să fie lungă.) Într-o bună zi, avocatul lui frate-tău, care era și avocatul meu și al altor zece, doisprezece de acolo, l-a anunțat despre vizita niaică-tii pentru săptămâna următoare. Voia să se consulte cu el într-o problemă de familie. Avocatul nu știa despre ce era vorba, era ceva privat, a spus. Marcelo era îngrijorat. Maică-ta nu se dusesese să-l vadă din prima săptămână, taică-tău îi interzisese. De obicei venea Lola, și Isabel uneori, tu nu ai venit niciodată.

— Nu-mi dădeau voie.

— Nu are importanță, noi te-am iertat. S-a întors o clipă ca să mă privească, m-a sărutat ușor, pe obraz, și pe urmă și-a pironit din nou ochii în tavan și a vorbit mai departe: A venit maică-ta și vizita a fost foarte scurtă. Eu eram în celulă, nu venise nimeni să mă vadă în ziua aia, și Marcelo s-a întors după foarte puțin timp prăpădindu-se de râs, îi curgeau lacrimile de râs. Problema familială gravă și privată consta în faptul că te surprinsese într-o dimineață în pielea goală, șezând pe pat, cu cămașa de noapte la nas, repetând tot timpul, mi s-a schimbat mirosul, și i-ai pus cămașa bieteii maică-tii, sub nas, ia miroase, mi s-a schimbat mirosul – râdea în hohote, și râdeam și eu, era o poveste haioasă – nu-ți amintești de chestia asta?

Ba da, îmi aminteam, deși de multă vreme nu mă mai gândisem la asta, fusese tare demult, într-o bună zi, cam la vreo trei săptămâni înainte de prima menstră, am observat că mi se schimbase mirosul, era o senzație ciudată, mi se schimbase mirosul cu totul, m-am simțit o altă persoană și mi-am concentrat toate forțele în investigarea fenomenului. Nu am mirosit doar cămașa de noapte, mi-am mirosit și transpirația, rochia, cearșafurile mele, pe cele ale surorilor mele... Lucrurile Patriciei nu miroseau a nimic, cele ale Ameliei aveau un miros asemănător cu al meu, dar distinct, de atunci mă străduiesc să

stochez în memorie mirosurile persoanelor, pe cel al lui Pablo mai ales, el știa deja, eram în stare să-i recunosc mirosul aproape în orice împrejurare.

— Da, îmi amintesc, am confirmat, însă nu înțeleg de ce s-a dus mama să-l vadă pe Marcelo pentru asta, mie nu mi-a spus nimic, a refuzat să-mi miroasă cămașa de noapte, mi-a spus să nu mă mai țin de tâmpenii, și a ieșit din camera mea, și atâta tot.

— Păi era foarte îngrijorată, după cum s-a văzut – Pablo își presăra discursul cu scurte accese de răs, hohote potolite care mă împiedicau să aud bine ce spunea – ar fi vrut ca Marcele să-ți scrie și să te sfătuiască să nu mai faci așa ceva, niciodată, pentru că era periculos sau ceva de genul ăsta.

— Dar pentru ce? Tot nu reușeam să înțeleg.

— Tu încă nu împliniseși doisprezece ani, și ea se gândea că episodul acela era în legătură cu vreun conflict sexual tulbure, nu a fost capabilă să precizeze, nu avea suficientă imaginație pentru a formula o ipoteză concretă, dar era îngrozită. După câte spunea frate-tău, îi era teama ca lucrul acela să nu degenereze într-un viciu, nu cumva să ajungi o perversă, și apoi, în orice caz, nu era bine. (Hohot de răs, nu mai putea, am așteptat câteva clipe ca să-și revină, zâmbind și eu.) Carmela te surprinsese adulmecând patul părinților tăi, patul ei...

— Da, adevărul e că până la urmă s-a dovedit ceva mai puțin interesant decât lucrul la care mă așteptam eu...

— Tonul meu obiectiv, aproape științific, l-a făcut să râdă – și Marcelo a refuzat, nu?

— Bineînțeles că a refuzat, refuza tot ce-i cerea maică-ta, din principiu, și apoi toată povestea aceea era atât de ridicolă... Expresia lui s-a îndulcit puțin câte puțin, râsul i s-a preschimbat într-un zâmbet melancolic: El la pușcărie, cu moralul la pământ, ispășind o condamnare absurdă, într-o țară absurdă, și maică-ta îngrijorată că de ce miroseai tu tot ce-ți ieșea în cale... I s-a schimbat mirosul, i-a spus, bun și ce-i cu asta, la toată lumea i se schimbă, odată și odată, și pe deasupra, mirosurile ei sunt ale ei, poate să facă ce vrea cu ele, s-a răsucit foarte demn și a plecat, înecându-se de răs. (A rămas tăcut câteva secunde. Eu n-am îndrăznit să spun nimic.) Am răs împreună cu el, la început, dar am sfârșit gândind întocmai ca maică-ta, am presimțit că erai o perversă mică, potențial pierdută. Imaginea mi-a rămas gravată în minte, tu, goală pușcă, mirosind cămașa de noapte și repetând în șoaptă, mi s-a schimbat mirosul, în noaptea aia m-am masturbat cu asta în gând, îmi construiam o fantezie solidă, smintită, în jurul acestei imagini, rămâneam agățat de imaginea aceea noapte de noapte, tu ascunzându-te prin cotloane, alungându-i pe toți frații și surorile tale ca să te dezbraci și să te miroși, frecându-ți nasul de patul părinților tăi ca să te pipăi după aceea. Erai încântătoare, bineînțeles că te imaginam mai mare. Când am ieșit și te-am revăzut, am fost uimit că erai atât de mică încă, dar hotă-râsem deja că merita osteneala să aștept ca să contribui și eu la coruperea ta și am așteptat...

A făcut o pauză și m-a privit. Eu îl priveam cu gura căscată. Nu știam ce să spun, pentru că îmi venea să râd și să plâng în același timp.

— Acum știi, a spus el atunci, cum a început cu adevărat povestea asta. Îmi dispăruseră durerile.

Nu știam dacă trebuia să mă bucur ori să mă întristez, am simțit câte un pic din amândouă, presupun, atunci când în sfârșit am reușit să mă așez pe un scaun fără obișnuita senzație de înțepătură, singura consecință obiectivă a nopții de la Moreto, niciodată până atunci nu-mi ținusem picioarele atât de desfăcute, pentru atât de mult timp. Dar îmi dispăruseră durerile, trecuseră șaisprezece zile, mi-aduc perfect de bine aminte pentru că le număraseram până în după-amiaza aceea, după-amiaza aceea era a șaptesprezecea.

Când m-am întors de la școală, am găsit-o pe Ame-lia aproape ieșinată, sleită de plâns, în brațele fleșcăite ale mamei. Eram atât de obișnuită cu asemenea scene patetice, încât m-am dus la bucătărie fără să pun vreo întrebare, și mi-am făcut un sandviș cu roșii și rondele de ceapă cu ulei de măsline și sare, gustarea mea favorită. Apoi m-am întors în camera mea ca să mă apuc să învăț la filosofie, aveam lucrare a doua zi. Ele nu se mișcaseră. Mama a fost cea care a deschis vorba, cu tonul rece și aseptice pe care-l adopta de obicei pentru a comunica veștile neașteptate:

— Presupun că te interesează și pe tine, Marisa, fato, la urma urmei, el zice mereu că tu ești fetița lui favorită...

Hohotele de plâns ale Ameliei m-au împiedicat să aud sfârșitul frazei.

— Ce anume?

Ockham era bunicel, nu atât de amuzant ca sofistii, dar mult mai suportabil decât Sfântul Augustin, fără discuție, aveam să încep cu Ockham.

— Pablo pleacă, se duce să stea în străinătate.

— Care Pablo?

— Păi câți Pablo știi?

— S-a uitat mama la mine, perplexă. Pablo Martfnez Castro, prietenul lui Marcelo, nu știu ce-i cu tine în ultima vreme, Marisa, parcă te-ai prostit, fata mea...

Nu am răspuns, nici nu m-am mișcat. Nu voiam să-mi arăt fața nimănui și de aceea mi-am vârât nasul în carte în timp ce-mi făceam curaj să reacționez rapid. Paris, m-am gândit, sigur că merge la Paris, nu prea mai e la modă, dar nici misticii nu prea mai au căutare, nu era cazul să rămână definitiv pe-afară, acum când bătrânul e cu un picior în groapă și în curând dă în primire... La Paris se poate ajunge cu trenul, cu Puerta del Sol, știu asta, nu trebuie să coste foarte scump un bilet la clasa a treia, sau la ce-o fi, la ultima clasă, nu poate fi foarte scump, e aproape Parisul...

— Merge la o universitate americană, nu știu cum îi zice, în Philadelphia sau lângă Philadelphia, nu știu unde a spus frate-tău...

Undeva se spărsese un obiect de sticlă. Am auzit un sunet ca de clopoțel și zornăitul cioburilor pe podea. Nu aveam putere să mă întreb cât costa un bilet de avion până la Philadelphia.

Mi-am ridicat fața din carte și am hotărât să-mi păstrez calmul. Nimeni nu avusese cum să-și dea seama de ceva, și cu atât mai puțin ele două. Mi-a scăpat fără voie un soi de reproș universal, totuși:

— Nu se poate, n-are nici treizeci de ani...

— Aiurea! (Vorbele mele îi stârniseră curiozitatea so-ră-mii, care până atunci păstrase o tăcere îndurerată care se potrivea cel mai bine rolului ei.) și ce legătură are asta?

— Păi mai toți se duc la o universitate americană, dar la o vârstă mai înaintată...

— De unde știi tu?

— Nu ai decât să citești ziarele.

Mi-am repetat încă o dată, toți pleacă, și el la fel. De ce n-ar pleca și el? Piese se potriveau, amănuntele întregiau o poveste credibilă, posibilă, certă. Era adevărat. Pablo pleca. La Philadelphia, la celălalt capăt al lumii.

— Profesor de literatură spaniolă, nu? Mama a încuviințat din cap.

— Secolul de Aur, probabil.

— Câtă originalitate!

Plânsul Ameliei s-a întezit, mama s-a întors spre ea, eu stăteam în picioare, în mijlocul camerei, cu mintea golită, încă țineam cartea în mână, sandvișul din care mușcasem îmi făcea greață, dar încă nu-mi dădeam seama de nimic, nu înțelegeam ce anume se abătuse asupra mea.

— Marcelo e acasă, mamă?

— Nu, de două zile nu s-a arătat la față, asta e altă poveste, frate-tău crede că aici e hotel, îmi aruncă rufele murdare și o întinde iarăși, mă omoară cu zile...

— Bun, atunci mă duc în camera lui să învăț. Măine dăm lucrare la filosofie.

Pe când ieșeam pe ușă, le-am auzit șușotind. Amelia o ruga insistent pe mama – spune-i, mamă, spune-i – ea o liniștea, n-ai nici o grijă.

— Ascultă, Marisa... Sper că nu te deranjează dacă Amelia se îmbracă diseară cu rochia ta galbenă, cea pe care ți-a dăruit-o bunica?

— Ba mă deranjează, eu nici n-am apucat s-o port.

— Dar, femeia lui Dumnezeu, dacă nu ieșiți niciodată împreună, nici nu aveți aceleași prietene, cu ce te afectează?

În oricare altă zi m-aș fi certat, aș fi protestat, aș fi țipat și amenințat, aș fi plâns, și nu mi-ar fi slujit la nimic, în ziua aceea am cedat de la început. Singurul lucru de care aveam chef era să rămân singură, să mă închid în camera lui Marcelo ca să fiu singură, singură, dar nu au trecut nici zece minute când am văzut-o intrând pe ușă fără a se mai osteni să bată mai întâi.

— Marisa, fata mea, trebuie să stau de vorbă cu tine. Am recunoscut pe loc tonul de pe-lângă-faptul-că-țisunt-mamă-îți-sunt-și-cea-mai-bună-prietenă pe care-l dobândise în momentele ei înțelepte de părinte al unei familii numeroase și care se dorea împăciuitor.

— Nu acum, mamă, nu am chef să stau de vorbă – clipeam foarte des ca să-mi alung lacrimile din ochi trebuie să învăț, și în afară de asta nu mă deranjează ca Amelia să se îmbrace cu rochia mea, dacă asta te preocupă, îți jur că nu...

— Nu jura, Marisa.

— Iartă-mă, mamă, vreau să spun că nu mă deranjează, serios, numai să nu mi-o strice.

— Da, Amelia e mai grasă ca tine și e și mult mai urâtă... (Vorbea aproape în șoaptă.) Uită-te la mine, fato, lasă cartea aia.

M-am uitat la ea. Mă intrigaseră foarte tare ultimele ei cuvinte. A observat ochii mei înroșiți. Ședea pe patul lui Marcelo, tocmai împlinise cincizeci de ani, dar părea să aibă cu cincisprezece mai mult. Purta o rochie șemizetă din lână cu imprimeuri bleumarin și negre, și ciorapi groși, de culoarea pielii bronzate, din cei care se vând în farmacii pentru varice. Avea picioarele umflate, sângele forma o rețea încâlcită de smârcuri roșietice și vineții pe sub pielea ei albicioasă, transparentă. Nouă copii și unsprezece sarcini, unsprezece, în șaptesprezece ani. Nu mai avea trup, doar un sac încovoiat, plin cu măruntaie istovite, fără vlagă, umflate. Și totuși plângea după copiii pe care nu-i avusese, cel care se născuse mort între Vicente și Amelia și cele două avorturi, în doar patru ani, două avorturi, de când m-am născut eu și până au venit pe lume gemenii, îmi părea rău, dar de asemenea, în unele rare momente de luciditate, momente ca acela, dacă mă uitam la ea cu atenție simțeam ceva ce aducea a scârbă. Cu ani în urmă, am crezut că ajunseseam s-o urăsc. Acum nu, acum îmi dădeam seama că niciodată nu încetasem s-o iubesc, însă nu o suportam.

— Bineînțeles că te-a supărat povestea cu rochia – mi-a adresat un zâmbet compătimitor – ai cincisprezece ani, e normal să te supere... Mă gândesc mult la tine, chiar dacă n-ai crede, te iubesc mult, Marisa, vino aici lângă mine.

— Nu, dacă nu ai nimic împotriva, aș prefera să rămân aici. (Trecuseră vreo cinci luni, m-am gândit, de la ultima ei pornire maternă.) Am de învățat și...

— Tu ai multe lucruri pentru care ar trebui să-i mulțumești lui Dumnezeu, fata mea. Ești frumoasă, ești deșteaptă, îți place cartea, obții note bune, ai caracter și tărie sufletească, știi să faci față problemelor, necazurilor... Nu-mi fac griji pentru tine, deși asta nu înseamnă că nu te iubesc.

A rămas tăcută un moment. Atunci am intervenit, am încercat să-i grăbesc spovedania:

— Înțeleg...

Era evident că nu-și făcea griji pentru mine.

— Vreau să spun că tu nu ai nevoie de mine, tu vei răzbate fără ajutorul nimănui, vei merge la facultate, îți vei termina studiile cu note bune și vei reuși în viață, te vei mărita cu un băiat chipeș și bogat, în sfârșit, vei avea o grămadă de copii sănătoși și nu te vei îngrășă, îmi vei fi sprijin la bătrânețe...

— Mi-a zâmbit, dar eu nu i-am întors zâmbetul, mi se părea că ar fi culmea necuviinței – Amelia, în schimb, e atât de complexată, ea are nevoie de mine, are încă nevoie de ajutorul meu, ca și Vicente, care nu prea are tărie de caracter, e atât de slab, și ca Jose, atât de impulsiv, și cei mici, bineînțeles... Marcelo nu, Marcelo este ca tine, puternic și inteligent, chiar dacă ne-a făcut pocinogul și a ajuns un roșu, încă nu înțeleg de ce, nu știu ce a văzut rău în

casa asta -aici a fost cât pe-aci să izbucnească în plâns – și un derbedeu, un noctambul și o haimana... Tot ce ține de politică mă îngrijorează. Isabel, care era atât de cumișnică, se vâră tot mai mult în scandaluri... În sfârșit, Dumnezeu mi-a dat nouă copii, și nu e zi în care să nu-i mulțumesc pentru asta, însă nu mă pot ocupa de voi toți în același timp, iar tu ești atât de inteligentă, atât de responsabilă și atât de dură totodată, nu vreau să spun că nu ai fi sensibilă, dar ești atât de sigură pe tine însăși, nimic nu te afectează, crezi atât de puține probleme... Marisa, fata mea, înțelegi ce vreau să-ți spun?

Am dat afirmativ din cap. Mi-ar fi plăcut să-i răspund, să-i strig că aspectul meu fizic și notele mele bune nu însemnau că nu aveam nevoie de o mamă, s-o scutur și să țip la ea că nu puteam să continui așa toată viața, cu un frate drept unică familie. Mi-ar fi plăcut s-o îmbrățișez, să mă refugiez în brațele ei și să plâng, așa cum o văzusem plângând pe Amelia mai înainte. Mi-ar fi plăcut să-i spun că o iubeam, că aveam nevoie de ea, că aveam nevoie ca ea să mă iubească, să știu că mă iubește, dar m-am mărginit să dau afirmativ din cap pentru că acum era zadarnic, era mult prea târziu pentru toate astea.

S-a apropiat de mine, m-a sărutat și mi-a spus că trebuia să mergă la bucătărie, să curețe fasolea verde, înainte să iasă pe ușă, am întrebat-o ce anume provocase criza Ame-liei, dar ea nu a vrut să-mi răspundă imediat. S-a uitat o vreme la mine, șovăind.

— Îmi promiți că n-ai să râzi niciodată de ea?

— Da, mamă.

— Amelia e îndrăgostită de Pablo de ani de zile. El nu a băgat-o niciodată în seamă, dar biata de ea nu și-l poate scoate din cap.

Splendid, m-am gândit, în casa asta nici măcar să plângi singură nu poți.

Directoarea internatului a suferit diferite transformări înainte de a ajunge o femeie de vreo treizeci și cinci de ani, drăguță, cu ochelari, nordică, tipul de bibliotecară nimfomană pe care-l văzusem cândva prin revistele lui Marcelo, eu îi scotoceam sistematic prin rafturi pe atunci, devoram toate cărțile cu coperte îmbrăcate, el își dădea seama, presupun, însă nu mi-a spus niciodată nimic.

Cu părul lins, adunat într-un coc înalt, cu o bluză albă și cu o fustă închisă la culoare, cu înfățișare severă, șezând foarte țeapănă pe scaun în spatele unei mese uriașe, ticsită cu hârtii, directoarea era întotdeauna cea care vorbea prima.

— Îmi pare foarte rău, dar trebuie să vă gândiți ce o să faceți cu ea, nu o mai putem ține aici multă vreme.

Pablo se uita la ea. Nu era supărat, povestea i se părea amuzantă și asta o irita și mai mult pe directoarea internatului. El avea patruzeci de ani, dar își păstra înfățișarea de la douăzeci și șapte de ani. Și personajul său se schimbase destul de mult. La început, era tutorele meu, executorul testamentar al părinților mei, sau așa ceva. Apoi s-a dovedit că îmi cumpărase un loc și își cheltuia banii dându-mă la studii dintr-un motiv necunoscut, în cele din urmă a ajuns tatăl meu, pur și simplu, și și-a păstrat acest rol pe parcursul celei mai mari părți din adolescența mea.

— Nu ați vrea să-mi povestiți din nou totul cu mai multe amănunte? Nu prea mi-am dat seama ce problemă vă preocupă atât de mult. Sunt ani buni de când nu am mai văzut-o pe fiica mea...

— Ei bine, Lulu... Este o fetiță foarte perversă. (Directoarea s-a aplecat în față și s-a uitat la tata pe deasupra ochelarilor. Era foarte excitată, întotdeauna se excita atunci când vorbea despre mine.) Înțelegeți ce vreau să spun?

— Nu.

Pablo zâmbea.

— Păi... E foarte precoce, e obsedată de sex, nu poartă nimic pe sub fustă, zice că țesătura o jenează, și se așază mereu cu picioarele foarte desfăcute, se pipăie în timpul orelor, le obligă și pe celelalte s-o pipăie, își atâță colegile, în sfârșit, mi-e rușine să recunosc, dar s-a încurcat cu profesoara de matematică, eu însămi le-am surprins, și nu o să mă credeți, dar Lulu era cea care dădea tonul...

— Ați stat și v-ați uitat, atunci? A întrerupt-o Pablo.

Pe buzele lui se schița un zâmbet pervers.

— Da, eu... Trebuia să fiu sigură înainte de a lua o decizie, și le-am văzut, fiica dumneavoastră era dezbrăcată, culcată pe pat, se ciupea cu degetele de sfârcuri, poartă unghiile lungi și vopsite cu roșu, e interzis, dar nu am cum s-o fac să respecte regulile pe fiica dumneavoastră, iar Pilar, profesoara, își ținea capul ascuns între coapsele ei, o lingea, până când s-a oprit, și-a ridicat fața și a spus ceva cum ar fi nu mai pot, iubita mea, pe bune, mă doare limba, și ai juisat deja de trei ori. Atunci Lulu s-a ridicat în capul oaselor și i-a tras o palmă, iar eu am intervenit.

Ajungând la scena asta, directoarea tăcea. Era foarte încinsă și se freca pe sub fustă cu mâna. Aici aveam o variantă. În versiunea clasică nu se întâmpla nimic. În versiunea rapidă, când îmi dădeam seama că eram pe cale de a juisa inevitabil înainte de a-mi veni rândul să intru în scenă, Pablo glumea pe seama ultimei fraze a directoarei, care includea verbul a interveni – asta înseamnă că ați intrat și dumneavoastră în pat cu ele?

— Iar ea dădea afirmativ din cap, brusc foarte rușinată, și îi povestea episodul în timp ce își ridica încet fusta, pentru ca tata să vadă groaznicele vânătăi pe care i le lăsasem pe coapse. Dar asta nu se întâmpla aproape niciodată.

Directoarea dădea un telefon și, de îndată, eu apăream pe ușă. Pablo se întorcea să mă privească. Figura mea a trecut și ea prin modificări considerabile, îndeosebi în privința vârstei. La început eu eram foarte mare, cincisprezece ani, câți aveam în realitate. Asta nu se prea potrivea cu unele aspecte ale poveștii, așa că mi-am scăzut un an, paisprezece. Mi-era teamă să scad în continuare până ce într-o zi m-am gândit, ce stupizenie, totul e o născocire, și am decis să mă opresc la doisprezece ani, păstrând totuși un trup cam prea dezvoltat pentru o fetiță de vârsta aceea. Purtam o uniformă foarte diferită de a mea, de uniforma mea adevărată, o fustă plisată foarte scurtă, bleumarin, cu bretele și plătea în față. Pablo mă privea cu mare interes.

— Ce mult ai crescut, Lulu!

Eu mă apropiam de el, îl sărutam pe obraz și mă așezam pe brațul fotoliului său. El își strecura discret o mână prin spate, sub fusta mea, ca să verifice dacă într-adevăr nu aveam nimic pe dedesubt. După aceea, directoarea îl întreba ce avea de gând să facă.

— M-am gândit să te iau acasă cu mine pentru un timp. (Era minunat.) Am trăit despărțiți prea mult timp... Tu ce părere ai?

Eu îi răspundeam, vreau să merg cu tine, acasă la tine, ne luam rămas-bun de la directoare și ne urcam într-o mașină enormă, închisă la culoare, pe care o conducea un șofer uneori negru, uneori blond, întotdeauna foarte chipeș.

— Prin urmare pizduța aia a ta nu-ți dă deloc pace, așa e?

Atunci eu înțelegeam că el mă dorea, cu toate că era tatăl meu, și eu îl doream pe el, mai mult decât orice pe lumea asta, și pe deasupra nu mai voiam să învăț, nu voiam să mă mai întorc la nici un internat, eram tare depravată și aveam tot timpul chef, îi explicam asta cu vocișoara mea inocentă, răsucind între degete un colț al fustei, desfăcându-mi cureaua în față și ridicând stofa puțin câte puțin pentru ca el să-mi poată zări pântecul dezgolit.

— Nu am nici o vină, tată, ele erau mereu cu ideea, nu mă lăsau o clipă, și directoarea, asta era una din cele mai rele, mă lovea cu o nuia când refuzam s-o ling, e o curvă, dar îmi plăcea atât de mult când era în toane bune, și nu mă pot abține, fiindcă mă mănâncă tare, aici – îi luam mâna și i-o întindeam până ce îmi atinge sexul, alegeam unul din degetele lui și mă frecam cu el – acum sunt mare, am nevoie de asta, tată.

— Văd și eu.

Pablo mă privea cu ochii strălucind, se apleca peste mine și mă săruta, glumea cu șoferul – cum ți se pare fie-mea?

— Îmi descheiase bluza și îmi mângâia sânii, prinși sub bucata de pânză care unea cele două bretele – e scumpă, domnule, va fi minunat s-o avem între noi, ne va face foarte fericiți – atunci treceam de un grilaj foarte înalt, negru, cu ornamente aurii, ajungeam la o casă uriașă, el mă lua în brațe și mi-o arăta. Era goală, numai încăperi goale, nu exista aproape deloc mobilier, totul era foarte spațios, și eu locuiam acolo, nu aveam nici frați, nici surori, numai pe Pablo, și servitori, mulți servitori, și aveam mereu scoici la cină, și puteam să mănânc singură o tavă întreagă fără să-mi facă observație cineva.

Toți știau că mă culcam cu tata și asta li se părea firesc. El mă scotea în oraș, din când în când și îmi cumpăra îmbrăcăminte, multă îmbrăcăminte care îmi plăcea, și ciocoiată, mă răsfața, și eu eram foarte obraznică, pe el îl distra asta, îi plăcea să mă răsfețe, eu eram fericită, umblam prin casă aproape dezbrăcată, îmi plăcea tare mult, și mă regulam cu el tot timpul. Ajungând la acest punct, aproape întotdeauna în pragul orgasmului, se întindeau în fața ochilor nenumărate variante.

Eram așezați la o masă de gală, trei sau patru domni mai în vârstă, el și cu mine, eu cu o rochie albă și vaporosă, uneori îmi ridicam fusta și mă așezam pe vine pe scaun, cu picioarele foarte depărtate, pentru ca el să-și poată înmuia fiecare îmbucătură în sexul meu înainte de a o duce la gură,

alteori el mă așeza pe genunchii lui, îmi ridica fusta, mă arăta prietenilor săi, cu toții erau de aceeași părere, e o scumpete fie-ta, el mă săruta pe obraz, n-aș putea trăi fără ea, eu mă mângâiam încet cu degetelul, ca să mă vadă toți domnii aceia, Pablo mă sălta până ajungeam cu fundul pe masă, îndepărta cu o mișcare a mâinii pahare, farfurii și vase cu flori, mă răsturna pe spate și mă penetra chiar acolo, de față cu toată lumea, eu aveam orgasm, și când termina și el îi invita pe prietenii săi, puteți continua voi, dacă doriți, nu sunt gelos, și ei veneau, mă penetrau toți, unul după altul, dar niciunul nu-mi producea atâta plăcere ca el.

Alteori era supărat. Eu făcusem ceva rău, nu conta ce, și el mă pedepsea, mă așeza pe genunchii lui, îmi ridica fusta și mă pocnea peste cur, loviturile lui erau umilitoare, mă lovea tare, eu plângeam și mă zbăteam, îi promiteam că n-am să mai fac niciodată, dar el se dovedea de obicei nemilos, mă lega și pleca, mă lăsa singură ceasuri întregi, chiar zile întregi, uneori venea o fătucă sau un băiețandru, îmi aduceau de mâncare, dar eu nu puteam mânca fiindcă aveam mâinile legate, uneori mă loveau și ei, alteori mă obligau să le fac tot felul de chestii sau mi le făceau ei mie, și apoi Pa-blo se întorcea, se întorcea întotdeauna, îmi vâra puia în gură, eu i-o înghițeam fără să crâcnesc, până când se înduioșa, mă dezlega și mă regula pe o pardoseală de piatră, împăcărilor astea erau minunate.

Ne trezeam împreună, într-un pat foarte mare, el mă mângâia un timp, apoi mă dezvelea, continuă singură, îmi place să te văd, coboram la micul dejun pe o scară enormă, am o surpriză pentru tine, ți-am cumpărat o jucărie, ai s-o vezi imediat, dar termină-ți mai întâi micul dejun, și mă lua de mână, mă ducea în bibliotecă, acolo ne aștepta un tinerel îmbrăcat într-o salopetă albastră, este al tău, poți să faci ce vrei cu el, mă apropiam de ucenicul grădinarului, îi desfăceam fermoarul, avea o sculă frumoasă, eu eram goală, el mă lua în brațe cu stângăcie, părea un urs, îmi sugea sfârcurile și mă mușca, nu știa cum să procedeze, mă durea, ne întindeam pe podea, se mișca pe mine ca un animal, era hămesit, la început era amuzant, dar mai apoi devenea plicticos, lasă-mă, Pablo ședea în fotoliul său, ne privea, nu-mi place, tată, nu-mi place, îi apucam sexul cu mâna și mă așezam deasupra, primeam o plăcere instantanee de la el, știa să se miște atât de încet, ești minunată, Lulu, îmi vorbea în șoaptă, minunată, te iubesc nespus...

Profesorul meu de greacă mă cerceta cu o expresie ironică, rezemat de una din coloanele groase din hol.

— Unde te duci în halul ăsta?

I-am zâmbit în timp ce căutam o scuză pentru a justifica înfățișarea mea, dar nu am găsit niciuna. Am observat că-mi tremurau mâinile și mi le-am vârat în buzunare, îmi tremurau și buzele, așa că m-am hotărât să vorbesc.

— Haide, Felix, invită-mă la un păhărel...

— Te înșeli foarte tare dacă-ți închipui că am să-mi compromit solida reputație pe care mi-am dobândit-o în instituția asta lăsându-mă văzut cu o fată îmbrăcată așa.

— Despre ce reputație vorbești? Hai, invită-mă la o cafea. L-am luat de braț și am pornit-o în direcția barului de la subsol.

Felix era un excelent profesor de greacă, un bărbat foarte inteligent și un vechi prieten. Cu vreo doi ani înainte, după o cină dată la terminarea semestrului și terminată cu beție, am ajuns cu el în pat și mi-a plăcut. Avea însă un defect. Era foarte bârfitor și, de aceea, era ultima persoană pe care aș fi dorit s-o întâlnesc în după-amiaza aia, acolo, în timp ce lucrurile refuzau să-mi iasă ca lumea.

Îmi făcusem atâția nervi singură, așteptând în casă, că în cele din urmă m-am hotărât să ies cu o jumătate de oră înainte de timpul fixat. Cum calculele mele includeau și timpul necesar pentru a ajunge la facultate cu jumătate de oră mai devreme pentru a putea să ocup un loc la mijlocul primului rând, în momentul întâlnirii mele cu Felix dispuneam de aproape o oră liberă, timp prea de ajuns ca să dau târcoale prin fața ușilor de intrare în sală, bine încuiate. Nu-mi trecuse prin minte că ușile ar putea fi încuiate, nu-mi trecuse prin minte să verific, deși treceam prin fața lor în fiecare dimineață. În cele din urmă, mi-am spus că ar fi mai bine să cobor la bar, să mă așez la o masă mai depărtată și să-mi anesteziez nervii cu alcool, cu orice remediu puternic, contondent. Aveam atâta nevoie să înregistrez orice semne de bun augur, încât am ajuns să cred că, în definitiv, întâlnirea mea cu Felix îmi purta noroc.

— Porți ceva pe sub pardesiu? M-a întrebat cercetându-mă cu un incontestabil interes.

— Păi bineînțeles! Îmbrăcăminte. Umblu complet îmbrăcată. Am încercat să par ofensată: într-adevăr, nu pot ghici de ce te-ar interesa ținuta mea, nici dacă aș fi deghizată în...

— Ești deghizată. Din păcate nu știu în ce, dar evident că ești deghizată.

Nu eram în stare să-l păcălesc, așa că am preferat să schimb discuția.

Când m-am apropiat de bar ca să cer băuturile, ocupanții uneia din mesele din față, un grup de studenți din anul întâi, nu s-au putut stăpâni să nu izbucnească în râs la trecerea mea, în timp ce-și dădeau coate, și m-am întrebat dacă nu cumva oi fi exagerat cu fardurile.

Pardesiul nu mă preocupa din cale-afară, era foarte bătător la ochi, pardesiele de lână sunt întotdeauna de efect, îl cerusem cu împrumut special pentru asta, deoarece aveam nevoie să atrag atenția. Mai bizare s-au dovedit a fi șosetele, într-o nuanță de bej nedefinit și școlăresc, care mi se încrețiseră la glezne. Nu fuseseră ușor de procurat. Elasticele opuseseră o rezistență încâpățânată, însă până la urmă, după ce le-am fiert de trei ori și le-am tras forțat peste fundul câte unei sticle de șampanie timp de câteva zile, am constatat că alunecau pe picior cu autentică naturalețe, în ciuda faptului că abia le cumpărasem și că le puneam pentru prima oară. Totuși poate că ciorapii nu erau atât de ridicoli în sine, ci lucrul cel mai rău era ansamblul pe care îl formau cu pantofii. Mi-am adus aminte de angajații adunați ciopor în magazinul de încălțăminte când, după ce le cerusem să-mi aducă numărul 39 din modelul cu cel mai mare toc pe care-l găseau pe maro, am scos un ciorap din geantă, mi l-am încrețit la gleznă și am probat o grămadă de pantofi,

studiind efectul în oglinjoarele rezemate de coloane, înainte de a mă decide pentru un model foarte simplu, care mă înălța cu vreo nouă centimetri. Dar în ziua cu magazinul de încălțăminte purtam ciorapi de nailon, normali. În după-amiaza aceea nu-mi pusesem nimic, eram cu picioarele dezgolite, în ianuarie, iar pardesiul, în schimb, era încheiat până la ultimul nasture.

Poate că mă fardasem prea strident, dar nu mai aveam încotro, așa că m-am așezat lângă Felix și am așteptat. Un portar mă informase că ușile sălii se deschideau de obicei cu vreo zece minute înainte de ora trecută pe anunțuri. Cu cinci minute înainte de cele zece minute, am șters-o spunând că mă duc la toaletă, m-am străduit să urc încet scările, am ajuns în hol și m-am strecurat pe ușile deschise ca să mă așez la mijlocul rândului întâi. O vreme am fost singura persoană din tot amfiteatrul.

Aflasem din pură întâmplare. Facultatea de Filologie Hispanică organiza câte două-trei acțiuni de felul ăsta și niciodată nu acordasem prea multă atenție pliantelor și anunțurilor care apăreau pe panoul de afișaj. Dar căutam mereu să dau lecții particulare, aveam nevoie de bani, eram hotărâtă să merg în vara aceea în Sicilia indiferent cum, și mi se semnalaseră câteva anunțuri nou apărute, două vite care obținuseră bacalaureatul și se poticniseră, după toate probabilitățile, în folosirea dativului.

Atunci i-am văzut numele, cu litere mititele, între multe alte nume.

Teamă, panică în fața realității, în fața unei posibile dezamăgiri definitive, pentru că de-acum nu-l mai puteam recupera, nu-l mai puteam întoarce în casa mare și goală în care ne iubeam, teama de a-l pierde pentru totdeauna.

Trecuse multă vreme.

Pentru mine fusese foarte ușor să-l păstrez în minte, fiindcă eu duceam o viață grea și monotună, eram singură, mai ales după ce Marcelo plecase de acasă, zilele mele erau toate la fel, la fel de cenușii, veșnica luptă pentru cucerirea unui spațiu de locuit într-o casă aglomerată, veșnica singurătate în mijlocul atâtor oameni, veșnica discuție – nu am de gând să fac Dreptul, tată, oricât te-ai supăra – veșnicul interogatoriu despre forța credinței mele religioase, despre caracterul ideilor mele politice – mă înscrisesem în Partidul Comunist, din motive mai degrabă sentimentale decât de altă natură, deși ei amândoi plecaseră deja – veșnica invitație de a-i aduce pe iubiții mei la cină într-o seară – mama se încapățâna să creadă că toți tipii cu care m-am culcat în decursul acelor ani erau iubiții mei – veșnicul exercițiu solitar al unei iubiri triste și sterpe, zilnic același lucru.

Poate că aș fi putut să fiu fericită dacă el nu ar fi apărut în viața mea, dar o făcuse, mă marcaseră cu douăzeci și trei de zile înainte de a pleca la Philadelphia, și tot timpul scurs de atunci nu conta pentru mine, nu era decât un intermezzo, o întâmplare lipsită de importanță, un succedaneu al timpului adevărat, al vieții care avea să înceapă după întoarcerea iul. Și se întorsese. I-am văzut numele pe panou, cu litere mititele, și de atunci trupul meu nu mai era decât un gol.

Mă zvârcoleam de dorință pe dinăuntru, și ambiția obiectivelor mele scădea cu o viteză alarmantă de la o zi la alta, în timp ce pregăteam punerea în

scenă. I-am făcut o vizită lui Chelo ca să-i cer geanta de plastic pe care mi-o păstrase în dulapul ei în ultimii trei ani, din acea seară în care mama mi-a explicat că rochia galbenă pe care o purta Patricia era cea pe care o inaugurase Amelia, cea pe care mi-o dăruise bunica, cât a crescut copila asta, e aproape la fel de înaltă ca tine. Nu am așteptat să mi-o mai ceară, am luat-o din casă cu vreo două luni mai înainte, și după aceea am umblat toată vara cu o față de halucinantă, repetând că dispariția uniformei era un mister.

Am comis greșeala de a o întreba pe Chelo dacă era dispusă să-mi facă o mare favoare, sigur că da, știi doar, rade-mă la pizdă, ce? Mi-e cam teamă s-o fac eu singură, ce? Să mă razi, cu tine mi-ar fi mai ușor... A refuzat, bineînțeles că a refuzat, mă și așteptam la asta, pentru că îi spusese despre Pablo, știa că era pentru el și a jignit-o foarte tare propunerea mea, niciodată, niciodată nu avea să-i ierte neglijența contraceptivă, pe care ea o considera dublă. În perioada aceea Chelo nu descoperise încă deliciile cărnii torturate, și îi plăceau doar băieții foarte, foarte luminați, prețuia coitus inter-ruptus ca pe o combinație de atitudine manierată și declarație de principii privind egalitatea șanselor, și până la urmă a trebuit s-o fac singură, pe furiș, în baia de acasă, și pe la trei dimineața, singura oră la care puteam să fiu sigură că nimeni nu avea să vină să zgâlțâie de ușă. Am desprins oglinda din perete fără să fac zgomot și am zăbovit aproape două ore deoarece mă mișcăm foarte încet, fiind tare neîndemânatică, dar în cele din urmă am obținut un rezultat destul de acceptabil, îmi simțeam din nou pielea dezgolită și netedă, în timp ce stăteam în așteptare acolo, așezată la mijlocul rândului întâi, rugându-mă de toți adoratorii mei zei din Olimp să pună o vorbă bună pe lângă el ca să mă accepte, să nu mă respingă, atât mai îndrăzneam să cer, să nu mă respingă, să mă ia cu el măcar o dată înainte de a pleca din nou.

Încetul cu încetul, sala s-a umplut de lume. Un domn mărunțel, chel și cu ochelari, a fost primul care a luat loc pe estradă. Pablo, care a sosit vorbind cu un bărbos cu înfățișare vetustă, după ce acesta l-a îmbrățișat înainte de a urca cele câteva trepte, a ocupat un loc la margine, pe ultimul scaun.

Trecuseră cinci ani, două luni și trei zile de când îl văzusem ultima dată. Chipul său, cu nasul prea mare, cu bărbia prea pătrată, nu se schimbasese mai deloc. Firele cărunte nici ele nu se întinseseră prea mult, părul lui părea încă negru. Era, în schimb, destul de slab, asta m-a surprins. Mar-celo zicea mereu că la Philadelphia se mânca destul de bine, dar el slăbise și asta îl făcea să pară și mai înalt și mai cio-lănos, asta era unul din lucrurile care îmi plăceau cel mai mult la el, faptul că dădea tot timpul impresia că stă să se disloce, având oase prea mari pentru atât de puțină carne. Vârsta îi ședea bine.

În timp ce insul cu ochelari îi prezenta pe cei de față cu o încetineală exasperantă, el și-a aprins o țigară și a aruncat o privire în sală. Se uita în toate direcțiile numai spre mine nu, iar eu simțeam că golul mă înghițea. Mi-era foarte cald și foarte frică. Nu am îndrăznit să-l privesc direct, însă am detectat că se liniștise, și atunci, în sfârșit, ochii mei au îndrăznit să-l caute. Mă privea fix, cu pleoapele întredeschise și cu o expresie stranie. Apoi mi-a

zâmbit și numai după aceea și-a mișcat buzele în tăcere, două silabe, ca și cum mi-ar fi rostit numele. Mă recunoștea.

Am acționat conform planului și mi-am deschis pardesiul foarte încet pentru a lăsa la vedere oribila mea uniformă maronie de școală, încercam să par sigură de mine, dar mă simțeam ca un jongleur bătrân și prost, care păstrează cu chiu cu vai aparențele în timp ce se așteaptă ca toate cele opt bile pe care le menține în mișcare în aer să i se prăbușească, deodată, în cap. Pablo și-a acoperit fața cu o mână, a rămas așa câteva clipe, și apoi a privit din nou spre mine. Continua să zâmbească.

A vorbit foarte puțin în după-amiaza aceea și a vorbit foarte prost, s-a întrerupt de vreo două ori, se bâlbâia, dădea impresia că trebuia să facă eforturi pentru a construi fraze de mai mult de trei cuvinte, nu-și lua ochii de la mine, vecinii mă priveau curioși.

Când bătrânul cu ochelari a anunțat că următoarea întrebare va fi ultima, m-am ridicat de pe scaun. Spre surprinderea mea, picioarele încă mă ascultau și au parcurs culoarul fără nici o poticneală scoțându-mă afară din sală. Am străbătut holul fără să privesc înapoi, am trecut de ușile de sticlă de la intrare și abia de am avut timp să fac opt-nouă pași înainte ca el să mă oprească. Brațul lui s-a așezat pe al meu, m-a apucat de un cot, m-a obligat să mă răsucesc pe loc și, după ce m-a cercetat cu privirea preț de câteva clipe, m-a atins cu bagheta magică:

— Ce bine, Lulu! Nu ai crescut deloc...

A acceptat toate atențiile mele cu eleganță. A interpretat toate semnele fără să le comenteze. A vorbit puțin, exact cât trebuia. Și-a vârât capul din proprie voință în fiecare capcană pe care i-am întins-o. M-a lăsat să aflu tot ce doream să știu. A plătit cina și apoi m-a dus acasă la el. Locuia singur într-un apartament semimansardat foarte mare și ticsit de cărți, în centru.

— Ce s-a întâmplat cu Moreto?

— Mama l-a vândut acum vreo doi ani. (Părea să-i pară rău după el.) Și-a cumpărat o vilă foarte topească, într-un cartier nou de învârtiți, la Majadahonda.

Ne-am așezat pe o canapea și o vreme am rămas amândoi tăcuți, liniștiți, aveam atitudinea unora care tocmai au intrat într-o casă într-o vizită protocolară, el privindu-mă și zâmbind, iar eu neștiind prea bine ce să fac, din nou împreună, după atâția ani. Ochii lui mă cercetau în tăcere, din creștet până-n tălpi, și m-am gândit că se uita la mine ca la o necunoscută. S-a apropiat însă de mine, m-a apucat de brațe și mi le-a ridicat deasupra capului. Mi le-am ținut în poziția asta în timp ce el îmi trăgea puloverul în sus, până m-a dezbrăcat de el. Mi-a deschis bluza, mi-a scos-o și m-a privit în față, zâmbind, fiindcă în după-amiaza aia nu purtam sutien și el își amintea încă totul. Apoi, s-a aplecat în față, m-a înșfăcat de glezne, și mi le-a ridicat brusc trăgându-mă de picioare către el, până mi le-a așezat peste ale lui. Am rămas culcată, de-a curmezișul canapelei, în timp ce el îmi desfăcea copcile de la fustă, înainte de a mi-o scoate, mi-a luat o mână, și-a apropiat-o de față și a privit-o cu atenție, zăbovind asupra vârfurilor degetelor mele, rotunde și

boante. Eu uitasem de amănuntul ăsta. Deși știam că nu trebuia să fac asta, am rupt tăcerea.

— Ți plac unghiile lungi și vopsite în roșu?

Încă ținându-mi degetele între ale lui, mi-a adresat un zâmbet ironic.

— Chiar are importanță?

Nu puteam să-i răspund că da, că avea într-adevăr importanță, așa că am făcut un vag gest de indiferență din umeri.

— Nu, nu-mi plac, a recunoscut în cele din urmă. Slavă Domnului, m-am gândit.

M-a dezbrăcat de tot, fără grabă. M-a descălțat, mi-a scos ciorapii și mi-a pus din nou pantofii în picioare. M-a privit un moment, fără să facă nimic. Apoi și-a întins o mână cu palma deschisă și și-a trecut-o cu blândețe peste trupul meu, de la degetele picioarelor până la gât, de câteva ori. Părea atât de liniștit, gesturile lui erau atât de molcome, atât de ușoare, încât pentru o clipă am crezut că de fapt nu mă dorea, că acțiunile lui erau doar reflexul unei dorințe vechi, dispărute ireversibil. Poate că, în definitiv, crescusem prea mult.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile și ar fi vrut să mi le dezmință, mi-a trecut un braț pe sub subsuori și m-a ridicat în capul oaselor până m-a așezat pe genunchii lui. Atunci m-a cuprins în brațe și m-a sărutat. Simplul contact cu limba lui a repercutat în tot trupul meu, un fior mi-a străbătut spinarea, iar creierul meu a resimțit o emoție și mai violentă. El este rațiunea mea de a fi, am gândit în clipa aceea. Părea o stupizenie, dar în momentul acela a fost un gând grav, solemn, chiar mai mult, pentru că în seara aceea, în timp ce Pablo mă săruta și mă legăna, chiar ăsta era adevărul, adevărul gol-goluț, el era unica rațiune a vieții mele. De aceea i-am luat o mână, mi-am ridicat-o la față și mi-am acoperit chipul cu ea. Ani ținut-o nemișcată o clipă până ce i-am simțit căldura, apăsarea din vârful degetelor, și am depus un sărut lung și umed în palmă înainte de a-i îndoi degetele unul câte unul, pentru a ascunde degetul mare sub celelalte patru. După aceea i-am cuprins pumnul cu mâinile mele și mi-am lipit obrazii, buzele de încheieturile degetelor lui. Încercam să-i explic că-l iubeam.

— Am ceva pentru tine...

M-a îndepărtat cu mare atenție, s-a ridicat și a străbătut încăperea. Când s-a întors, ținea în mâini o cutie lungă și îngustă pe care o scosese dintr-un sertar al biroului.

— Ți l-am cumpărat acum vreo trei ani, într-un moment de slăbiciune...

Mi-a spus zâmbind. Să nu povestești asta nimănui, cred că acum chiar mi-e rușine, dar câteodată mă apuca, mai ales când eram singur, luam mașina și mă repe-zeam până la New York, la intersecția Fourteenth Street cu Eighth Avenue, un loc foarte nostim, cum să-ți explic ca să înțelegi?... (A tăcut, gânditor, un moment. După aceea fața i s-a luminat.) Da, Fourteenth Street este un fel de Bravo Murillo mai grosolan, plină de lume, de baruri și de prăvălii, și eu pierdeam două ore și ceva la dus și tot pe atâta la întors ca să mănânc plăcintă cu pește și să cânt Asturia, patrie dragă într-un bar al unui tip din Langreo, beam până cădeam sub masă și apoi mă simțeam mai bine.

Într-una din aceste porniri nostalgice, ți-am cumpărat ăsta. (S-a așezat lângă mine și mi-a întins cutia.) Deși e o grosolanie că-ți spun, a costat mult și atunci nu aveam bani, dar ți l-am cumpărat oricum, pentru că ți-l datoram. Nu știu dacă ai să mă crezi, dar adevărul este că m-am simțit responsabil pentru tine în toți anii ăștia. Totuși, deși m-am gândit de multe ori să ți-l trimit, n-am îndrăznit niciodată s-o fac. Mă temeam că te voi regăsi deja femeie în toată firea, iar femeile nu știu întotdeauna să aprecieze jucăriile...

Cutia, învelită într-o hârtie roz, strălucitoare, legată cu o fundiță colorată, și dedesubt într-un celofan transparent, conținea o duzină de obiecte din plastic albe, bej și roșii, un vibrator electric cu suprafața striată înconjurat de o grămadă de mulaje și de accesorii adaptabile. Mai erau și două baterii mici, puse într-o punguță, precum și un mic tub de plastic alb având aspectul unei mostre de cremă sau de unguent, din cele care se dau gratuit în farmacii. Când l-am văzut, am zâmbit, am râs, am zâmbit iar. Nu mi-a fost deloc greu să mă arăt satisfăcută. Eram foarte mulțumită, și nu numai pentru că el își adusese aminte de mine.

— Mulțumesc frumos, îmi place foarte mult. Dar ar fi trebuit să mi-l trimiți, mi-ar fi prins foarte bine. Presupun că e măsura mea... (Mă privea și râdea.) Dacă ai chef, pot să-l probez... Acum.

N-am așteptat să-mi răspundă. Am sfâșiat celofanul și am studiat conținutul cutiei cu multă atenție. Am descoperit imediat locașul pentru baterii și am încărcat vibratorul. Am răsucit o rotiță aflată la bază și a început să tremure, apoi am mărit puterea până ce l-am făcut să joace în palmă. Era haios, întocmai ca în dimineața de Bobotează, din copilărie, când, după ce le puneam Regilor Magi două baterii în spate, o păpușă normală și obișnuită, inertă, începea să vorbească sau să-și miște capul. Mi-am dat seama că zâmbeam. M-am uitat la Pablo, zâmbea și el. Am golit cutia, am întins celofanul pe jos, și am așezat deasupra toate accesoriiile cu excepția tubului de lubrifiant, pe care l-am dat deoparte cu un dispreț afișat, lucru pe care eram sigură că mi-l puteam permite.

— Din ăsta am din belșug, i-am spus, ca să-și facă o idee de ceea ce îl aștepta.

— Nu se știe niciodată, a răspuns el, și l-a pus într-un buzunar. Am trecut peste comentariul acela și am pornit un atac masiv, necondiționat.

— Care crezi că ar fi cel mai bun dintre toate?

Modul lui de a-mi răspunde a fost să se ridice de pe canapea și să se ducă să se așeze în fața mea, într-un fotoliu lipit de peretele opus, la vreo trei metri și jumătate distanță.

Acum ai să vezi, mă gândeam, acum ai să vezi dacă am crescut sau nu, mă simțeam bine, sigură, presimțeam că aceea era șansa mea unică, mă gândisem mult la ea de-a lungul ultimilor ani și nu fusesem capabilă să elaborez un plan definitiv, o tactică amănunțită, dar el făcuse ca totul să fie mult mai ușor, îi plăceam, încă își amintea de mine, și îi plăceau fetițele perverse, ei bine, eu aveam să-i demonstrez că puteam să fiu perversă, foarte

perversă, mi-am amintit de cuvintele directoarei internatului și m-am îmbărbătat, unicul lucru care mă îngrijora era că evoluția mea avea să pară prea teatrală, neverosimilă, fiind pur isterică. Restul nu mă interesa. Pudoarea mă deranjează prea puțin când mă distrez, și în seara aceea mă distram cu adevărat.

M-am așezat pe podea, cu spatele rezemat de canapea, mi-am desfăcut picioarele și mi-am trecut un deget să alunece de-a lungul sexului, doar o dată, înainte de a începe să vorbesc.

— Cred că am să încep cu asta. (Am scos din cutie un soi de carcasă din plastic de culoarea pielii care reproducea destul de fidel originalul, cu vene și cu tot tacâmul.) Știi ceva? Nu-mi mai place să fiu atât de înaltă, înainte eram foarte mândră că am peste un metru șaptezeci, acum însă cred că aș fi fost mai câștigată dacă m-aș fi oprit cu vreo douăzeci de centimetri mai jos, ca Susana, îți amintești de Susana?

— Cea cu flautul?

Expresia lui, înțeleaptă și mucalită totodată, era exact aceea pe care eu mă străduisem s-o păstrez în minte de-a lungul tuturor acelor ani.

— Exact, cea cu flautul, ai memorie bună... (îl priveam în ochi tot timpul, încercam să dau impresia de calcul rece prin care se disting femeile lascive și experte, dar sexul meu, încă gol pe dinăuntru, creștea neîncetat, și senzația asta nu a fost niciodată prea compatibilă la mine cu impasibilitatea.) Gata, dar acum e enormă!... Presupun că nu te deranjează dacă îl folosesc aici, nu-i așa?

A negat din cap. Eu m-am frecat de câteva ori cu noua jucărie înainte de a o introduce în mine cu o încetineală ceremonioasă. Deși era vorba de scopul principal al spectacolului, m-am zăpăcit și n-am putut să-i observ reacția. Era prima oară când foloseam un asemenea instrument și reacțiile mele m-au absorbit cu totul.

— Îți place?

Întrebarea lui m-a făcut să-mi pierd concentrarea.

— Da, îmi place...

— Am tăcut o clipă și l-am privit, înainte de a vorbi din nou – dar nu prea e ca un bărbat, așa cum credeam eu, pentru că nu e caldă, în primul rând, și în plus trebuie s-o mișc eu, așa că nu mai poți avea nici o surpriză, înțelegi? Nu există schimbări de ritm, nici opriri, nici accelerări bruște, astea îmi plac cel mai mult, accelerările...

— De când ne-am văzut ultima oară, te-ai regulat pe săturate, nu?

— Bun, să zicem că m-am înfrânat... (Acum îmi mișcăm mâna mai repede, loveam cu putere acel simulacru de bărbăție de pereții vaginului și-mi plăcea din ce în ce mai mult, începea să-mi placă prea mult, de aceea m-am oprit imediat și am hotărât să schimb mulajul, nu voiam să precipit lucrurile.) Asta cu ghimpi e făcută ca să rănească?

— Nu știu, nu cred.

— Bun, o să vedem, dar îți povesteam ceva... A, da! Despre Susana, căreia, deoarece nu are decât un metru jumate, toți tipii i se par uriași, e genial, întotdeauna când o întreb îmi răspunde același lucru, o avea atâta – mi-

am depărtat în mod exagerat palmele – și foarte groasă, dar văitându-se, nu pricep asta, mereu se vaită, eu aș fi încântată, dar cum sunt atât de mare niciodată nu mi se umple complet, cred că e un dezavantaj să fii atât de înaltă, ai toate alea prea mari.

— Sigur...

Râdea în hohote și mă privea, îi plăcea toată chestia, eram sigură că-i plăcea, de aceea am îndrăznit să leg povestea aceea de alta de proveniență total diferită, niciodată nu m-aș fi crezut în stare s-o povestesc, dar atunci nu mi s-a părut că ar mai avea vreo importanță.

— Auzi, știi că ghimpii ăștia nu fac nici un rău? Acum am să pun asta deasupra, să vedem ce se întâmplă. (Am luat un fel de capișon scurt, de culoare roșie, acoperit cu mici umflături, și l-am fixat pe capăt.) Desigur, o chestie haioa-să, că veni vorba de Susana, acum vreo două luni am visat într-o noapte că eram cu tine, și vibratorul are legătură cu visul. (M-am oprit o clipă, voiam să-i cercetez chipul, dar n-am reușit să detectez nimic neliniștitor pe el.) Chestia este că Susana a devenit foarte sobră în privința asta, de mică era cea mai fâșneată, știi doar, însă de vreo doi ani și-a găsit un iubit sobru, foarte sobru, un tip superpuriu, de douăzeci și nouă de ani...

— Eu am treizeci și doi.

La început m-a privit cu același zâmbet pe care mi-l adresa de obicei mama când mă prindea cotrobăind prin cămară, apoi a scos o serie de hohote de râs sincere și sonore.

— Da, dar tu nu ești puriu.

— De ce?

— Fiindcă nu ești, ca și Marcelo, nici el nu este puriu, chiar dacă e deja căsătorit și are un copil și așa mai departe... Bineînțeles că s-a însurat cu iubita ta.

— Mă rog, Mercedes fusese iubita lui înainte de a fi a mea.

— Și, în definitiv, tu nu încetai să-i pui coarne...

— Da – a zâmbit – și tu ai memorie bună. Dar la urma urmei, ea continua să se culce cu Marcelo...

— Vezi de ce voi nu sunteți purii?

— Îți atrag atenția că amorul liber se demodează rapid.

— Sigur, dar nu e vorba de asta. Fapt e... mă rog, nu știu, că iubitul Susanei nu seamănă în nici un fel cu voi. Are mulți bani, asta da, o agenție de servicii editoriale și nici un pic de simț al umorului. În sfârșit, acum câteva zile am ieșit să cinăm, ei doi, Chelo, care a adus un tip destul de amuzant, și cu mine, care nu aveam pe nimeni cu care să ies. (S-a uitat la mine ridicând din sprâncene, ca și cum nu putea să creadă așa ceva.) Serios, uitate, dacă aș fi avut pe cineva, probabil nu mi-ar fi permis să-mi pun asta. (Mi-am scos vibratorul și l-am despuiat de tot ce avea atașat, pentru că mi-era foarte greu să vorbesc și să acționez în același timp, și am presupus că dezgolit s-ar fi dovedit mai puțin eficient.) Fapt e că ne-am îmbătat, inclusiv Susana, și am ajuns să povestim tărașenia cu flautul. Prietenul lui Chelo a râs mult, i-a plăcut chestia, dar iubitul Susanei s-a supărat rău de tot, a spus că nu avea nici un haz și că pe

el, bineînțeles, nu îl excitau tâmpeniile de soiul ăsta. Aoleu, ce babalâc! Am zis eu, și am adăugat că eram uimită, fiindcă tu, care ești profesor universitar, și poet, și așa mai departe, te încinseseși atunci când ai aflat, așa e?

— Da.

— Mi-ai adus și un flaut de la New York?

— Nu.

— Ce păcat!

Aici nu m-am putut abține să nu râd, dar după câteva clipe mi-am revenit și am continuat:

— Bun, chestia e că în noaptea aia am visat că mergeam amândoi într-o mașină foarte mare și foarte scumpă, condusă de un șofer negru foarte chipeș, care ți se adresa cu „domnule” și care o avea foarte mare, nu știu de ce dar știam c-o avea foarte mare. (Expresia zâmbetului său, vizibilă acum, m-a făcut să mă tem că bănuia din ce categorie făcea de fapt parte visul meu, așa că am început să îndrug verzi și uscate, ca să dau reiatării mele ceva din verosimilitatea paradoxală a întâmplărilor din vis.) Eu purtam o rochie lungă, gris-perle, ca în secolul al XVI-lea, cu decolteu enorm, cu guler alb și cu fusta cu crinolină, cu o turnură din tul peste fund și cu o grămadă de giuvaieruri peste tot, dar tu erai îmbrăcat cu niște pantaloni și cu un pulover roșu, normale și banale, și ne opream în strada Fuencarral, care era la Berlin, deși toate inscripțiile erau în spaniolă, exact ca acum, totul era ca în realitate, și intram într-un magazin de încălțăminte cu rafturile pline de pantofi, bineînțeles... Auzi, nu te superi dacă am să continui cu degetul, doar un pic? Simt nevoia să mă mai odihnesc.

— Te rog.

— Mulțumesc, ești foarte amabil, în sfârșit, unde rămăsesem?... A, da! În magazinul de încălțăminte era un angajat îmbrăcat în paj, în paj de pe vremuri, dar hainele lui nu prea semănau cu ale mele, purta un costum cu aspect franțuzesc, ca Ludovic al XIV-lea, cu multă dantelărie, și perucă pudrată, știi genul, și atunci eu m-am așezat foarte cuviincioasă pe o bancă, tu ai rămas în picioare lângă mine și angajatul s-a apropiat și ți-a zis, spuneți, vă rog, nici nu-ți poți imagina ce relație exista între tine și mine, nici nu-ți trece prin cap...

— Tată și fiică? A sugerat el.

— Da... Am bâiguit. Cum de-ai ghicit?

— Ei, am spus primul lucru care mi-a trecut prin cap.

— Și nu ți se pare de necrezut?

Stupoarea, o stufoare amestecată cu un pic de rușine, rușine autentică, în ciuda proverbialei mele lipse de pudoare, amenința să mă paralizeze dintr-un moment în altul.

— Nu. Îmi place mult, mi-a risipit el toate îndoielile. Și ce se întâmpla? Presupun că nu te echipam pentru școală.

— Nu, da' de unde, am răs eu, senzația aceea neplăcută dispăruse cu totul, și mă simțeam din ce în ce mai bine, mai convingătoare, am început să mă mângâi din nou pentru ca el să mă vadă, mișcându-mă lent pe covor, înfierbântându-l de la distanță, asta mă excita mult, dar în același timp mă

sufoca dorința de a merge la el, de a-l atinge. Tu i-ai spus vânzătorului că urma să pleci la Philadelphia pentru câteva săptămâni, pentru a ține un curs scurt despre Sfântul Ioan al Crucii acelor bieți sălbatici, indienilor, vreau să spun, și că ți-era teamă să mă lași singură așa, pur și simplu, pentru că eram rea de muscă și eram capabilă să fac orice, și că de aceea te gândiseși să-mi introduci o proteză care să mă consoleze și care să-mi țină de urât cât timp aveai să lipsești. Vânzătorul ți-a dat dreptate, fetițele astea din ziua de azi, se știe, a spus, atitudinea dumneavoastră mi se pare foarte prudentă. Atunci individul ăla s-a dus în fundul prăvăliei și s-a întors cu două cuiere, bine, nu erau exact asta, dar nu știu cum să le zic, doi drugi de metal care aveau la capăt un cerc, și le-a pus în fața mea, unul într-o parte, altul în cealaltă, atunci eu, care știam ce aveam de făcut, mi-am ridicat poalele, mi-am desfăcut picioarele și mi-am proptit fiecare din tocurile alea imense în scobiturile din partea de sus a cuierelor, și am rămas ca la o consultație ginecologică. Purtam niște pantaloni de gimnastică albi, lungi până la genunchi, însă decupați între picioare, având un orificiu brodat cu floricele, și angajatul mi-a vârât un deget, s-a uitat la tine și a spus, așa nu pot să vă probez nimic, e absolut uscată, dacă dumneavoastră credeți de cuviință, pot încerca să rezolv acest lucru, și tu ai încuviințat, atunci el a îngenuncheat în fața mea și a început să-mi lingă pizda, și o făcea foarte bine, îmi plăcea foarte mult, însă atunci când am început să simt că aveam să juissez i-ai spus că era de ajuns, și el s-a oprit...

— Foarte neplăcută atitudinea asta a mea! Zise zâmbind, bătând darabana cu degetele pe prohabul pantalonilor.

— Bineînțeles, i-am răspuns, ai fost foarte grosolan. Bun, atunci tipul a început să încerce pe mine vibratoare aurii, mari, tot mai mari, și cum eu eram deja înfierbântată, am avut orgasm în toiul probei. Ție ți-a plăcut, dar angajatului nu i-a făcut impresie bună, chiar dacă nu a îndrăznit să zică nimic, și la sfârșit mi-a vârât unul oribil, m-a durut foarte tare. Tu erai încântat și ai spus ăsta, ăsta, atunci el a mai împins un pic și mi-a rămas înăuntru cu totul și nu putea să mi-l mai scoată, am plâns și am țipat, nu-l vreau pe ăsta, ți-am spus-o foarte clar, dar tu te-ai dus la casă, ai plătit, m-ai ajutat să mă ridic și m-ai scos afară, spunând că ai să pierzi avionul, fiindcă te duceai la Philadelphia cu avionul, de la Paris, uf! Vreau să zic de la Berlin, și eu nu puteam să merg, nu puteam, trebuia să-mi țin picioarele desfăcute, și simțeam înăuntru namila aia. Când ne-am suit în mașină, șoferul a întrebat ce-i cu mine și tu mi-ai ridicat fusta ca să mi-l vadă, el mi-a băgat vârful degetului și a exclamat, mărimea 56, minunat, asta e cea mai bună, și eu ți-am spus smiorcăindu-mă, dar cum o să ne luăm ră-mas-bun și eu să rămân cu ăsta înăuntru, și tu mi-ai zis, nu-ți face griji Lulu, trupul tău este mult mai complex decât crezi tu. Atunci m-ai obligat să îngenunchez pe bancheta din spate, mi-ai ridicat fusta la spate, ți-ai desfăcut fermoarul, și tocmai atunci, când să începă ce era mai bun, am tresărit brusc și m-am trezit...

— Am făcut o pauză dramatică, încercând să fac o față uimită, cu sprâncenele ridicate, cu gura deschisă – și nu mai știu ce s-o fi întâmplat după

aceea... (Atunci a izbucnit în râs, și eu am râs împreună cu el, și mă uitam la el, l-am privit mult timp înainte de a vorbi din nou.) Ți-a plăcut visul?

— Mult. Aș fi foarte fericit dacă aș avea așa o fică.

— Ascultă, Pablo... (Cuvintele lui, și privirea lui, m-au convins de faptul că reușisem. Acum știa, știa cât de perversă puteam fi, și desigur mai știa și alte lucruri, dar încă nu era de ajuns, trebuia să meargă până la capăt.) Începe să-mi lipsească ceva. Nu că nu mi-ar fi plăcut cadoul tău, dar, mă rog...

Și-a desfăcut fermoarul, și-a scos sexul cu mâna dreaptă și a început să și-l mângâie.

— Te aștept.

Am parcurs în genunchi distanța care ne despărțea, m-am aplecat spre puia lui și mi-am vârât-o în gură. Asta începea să semene într-adevăr cu o revedere.

— Lulu...

— Hmmm.

Nu aveam chef de vorbă.

— Mi-ar plăcea să te sodomizez.

Nici măcar nu am deschis ochii, nu voiam să aflu ce anume spunea, dar cuvintele sale au continuat să-mi joace în cap preț de câteva secunde.

— Mi-ar plăcea să te sodomizez, a repetat. Pot s-o fac? Mi-am eliberat buzele ocupate; îmi mișcăm mâna în jurul sexului lui.

— Ei bine, nu trebuie să faci atâta caz de asta... (încercam să-l impresionez, m-am gândit, desigur, voiam să-l impresionez, dar nu așa tare.) Credința în vise nu e rațională și, pe lângă asta, ți-am spus deja că m-am obișnuit să nu fiu umplută complet, nu e nevoie să te deranjezi atâta...

— Nu e nici un deranj. (M-a privit râzând, mă prinsese, mă prinsese pe bune. Am simțit că nu aveam să ajung niciodată o femeie fatală, o femeie fatală în toată regula. Strategia se întorsese împotriva mea, și acum nu avea să-mi mai treacă prin minte nici o altă perversiune, nu mai aveam nimic de spus.) Pe deasupra, după câte am putut să văd și mai ales să aud, presupun că nici măcar nu ar fi prima oară.

— Păi, să vezi, ba da... Am răspuns, și apoi am tăcut, m-am uitat la el o clipă, ochii îi străluceau, și îi străluceau și dinții, care mușcau un colț din buza de sus, atunci mi-am zis că lucrul cel mai bun ar fi restabilirea ordinii dinainte, așa că mi-am lipit din nou buzele pe sexul său și am recurs la întreaga gamă a abilităților mele, foarte rapid, gândin-du-mă că astfel i-ar fi putut trece cheful, dar după numai câteva minute mâna lui m-a obligat să mă opresc.

— Ei bine? A insistat pe un ton curtenitor.

— Nu știu, Pablo, chestia e...

— Încercam să-i trezesc compasiunea privindu-l cu niște ochi de miel înjunghiat, nu trebuia să mă străduiesc prea tare, eram confuză, pentru că nu puteam să-i spun nu, lui nu-i puteam spune asta, dar nu voiam, asta mi-era foarte clar, că nu voiam -... De ce mă întrebi așa ceva?

— Ai fi preferat să nu te întreb?

— Nu, nu e vorba de asta, nu vreau să spun că-mi pare rău că m-ai întrebat, doar că eu, nu știu, eu...

— Mi-e totuna, n-are importanță, era doar o idee. Brațele lui mi s-au strecurat pe sub subsuori, pentru a mă îndemna să mă ridic. Când am ajuns în picioare, în fața lui, și-a vârât limba în buricul meu o clipă, și pe urmă s-a ridicat în picioare, m-a îmbrățișat și m-a sărutat pe gură îndelung. Măinile lui au urcat încet de la mijocul meu, de-a lungul spinării, până au încremenit pe umerii mei. Atunci, când mă așteptam mai puțin, m-a răsucit, mi-a pus picică cu piciorul drept, m-a trântit pe covor și s-a aruncat peste mine. Mi-a prins coapsele între genunchii lui pentru a-mi bloca picioarele și s-a lăsat cu toată greutatea pe mâna stângă, cu care mă apăsa între omoplați, ținându-mă de podea. Am simțit ceva moale și rece, pe care la început nu l-am putut identifica. Apoi mi-am adus aminte de acel tub la care renunțasem într-o impecabilă demonstrație de aroganță, crezusem eu, și câteva clipe m-am insultat singură, vai, dar isteată mai ești, Lulu, fătuco, vezi bine, tâmpită dar topită după el, ce să mai vorbim!... Între timp, unul dintre degetele lui, alarmant de perceptibil chiar și de unul singur, îmi intra și-mi ieșea din trup. Apoi au fost două, mișcându-se odată, întinzând excedentul de lubrifiant de jur împrejurul intrării, ceea ce m-a făcut să-mi dau drumul la gură.

— Ce javră mi-ești!

El a țâțâit dezaprobat.

— Haide, Lulii, știi doar că nu-mi place să vorbești urât.

Am azvârlit din picioare, și am reușit să-l lovesc în spate de câteva ori. Încercam să fac același lucru și cu brațele când i-am simțit capul sexului, căutându-și calea.

— Stai liniștită, Lulu, nu-ți slujește la nimic, serios... Tot ce-o să reușești, dacă mai faci pe proasta, este să iei vreo două labe. (Nu era supărat pe mine, îmi vorbea pe un ton cald, chiar liniștitor, în ciuda amenințărilor.) Fii cuminte, nu durează decât o clipă, și nici nu ai de ce...

— M-a deschis cu mâna dreaptă, simțeam apăsarea degetului mare, întinzând pielea, silind carnea să iasă în afară – și în plus, tu porți toată vina, de fapt tu începi totul, stai și mă privești cu ochii ăia lacomi, iei decizii, o nimerești, te înșeli... În seara asta te descurcai foarte bine, știi? Dar spre final ai comis o eroare foarte gravă. N-ar fi trebuit să-mi spui niciodată că nu ai mai făcut asta în viața ta. Asta mă depășește, nu pot suporta, nu suport chestia asta. Știu că n-ar trebui s-o spun și cu atât mai puțin s-o gândesc, că nu dă bine, că nu e în ton cu progresul, dar îmi place să fac cu tine ceva în premieră... Adevărul e că nu e nimic pe lume care să-mi placă mai mult...

Mâna lui dreaptă, pe care mi-o imaginam strânsă în jurul pulei, a început să apese pe ceea ce eu, în pofida acțiunii degetelor lui, continuam să percep ca fiind un orificiu fragil și mititel...

— Ești o javră, o javră...

Apoi nu am mai putut să vorbesc. Durerea m-a amuțit, m-a orbit, m-a încremenit, m-a paralizat cu totul. Niciodată în viața mea nu am mai trăit un chin asemănător. Am scos un zbieret, am zberat ca un animal la abator,

lăsând să-mi scape urlete ascuțite și puternice, până ce plânsul m-a înecat și m-a lipsit până și de consolarea strigătului și n-am mai putut decât să scot niște hohote de plâns slabe și întretăiate care mă umileau și mai mult, deoarece îmi dezvăluiau slăbiciunea, neputința mea în fața acelei bestii care se zvârcolea peste mine, care îmi gâfâia și-mi ofta în ceafă, pradă unei plăceri pline de cruzime, insultătoare, folosin-du-se de mine, întocmai așa cum eu mă folosisem de acea jucărie de plastic alb, mă folosea, obținea de la mine o plăcere de care nu puteam avea parte.

Deși n-am crezut că era posibil, durerea s-a intensificat brusc. Asalturile lui au devenit din ce în ce mai violente, se lăsa să cadă peste mine, penetrându-mă cu toată forța, și apoi se depărta, iar eu simțeam că jumătate din măruntaiele mele ieșeau odată cu el. A început să mi se învârtă capul, credeam că o să ieșin, nemaiputând suporta tortura aceea nici o clipă în plus, când el a început să geamă. Am ghicit că era pe cale să ejaculeze, dar eu nu puteam simți nimic. Durerea mă insensibilizase într-atât, încât nu mai eram în stare să percep nimic altceva.

După aceea, a rămas nemișcat, peste mine, încă înăuntrul meu. M-a mușcat de vârful urechii și mi-a rostit numele. Nu i-am răspuns. Am simțit că mă părăsea, dar că a rămas acolo în mine în același timp, ca și cum golul pe care îl deschisese refuza să se închidă. M-a răsucit, mișcându-mă cu blândețe. Nu l-am ajutat absolut deloc, trupul meu era o masă inertă, nu mă mișcăm, rămâneam în continuare liniștită, cu ochii închiși, nu voiam să-l privesc, nu voiam să mă vadă că-l privesc, nu eram sigură de ce putea să se întâmple dacă-l priveam, dacă vedeam cum îmi ștergea ochii de lacrimi, cum îmi mângâia fața cu vârfurile degetelor. S-a aplecat peste mine și m-a sărutat pe buze. Nu i-am întors sărutul, el însă m-a sărutat încă o dată.

— Te iubesc.

Asta nu mi-o mai spusese până atunci, nici un bărbat nu mi-o spusese niciodată.

Buzele lui mi-au parcurs bărbia, mi-au coborât peste gât, s-au închis în jurul sfârcurilor mele, iar apoi limba lui și-a continuat mișcarea în jos, mi-a alunecat de-a lungul trupului, a trecut peste buric și mi-a traversat pântecul. Când nu a mai putut merge mai departe, mâinile lui mi-au îndoit picioarele de la genunchi și le-au depărtat, și atunci am simțit căldura, culoarea unei rușini necunoscute, o îm-bujorare intimă și profundă, teribilă și publică, pentru că niciodată n-aș fi putut s-o păstrez doar pentru mine. Rămâneam mai departe tăcută, nemișcată, cu ochii închiși și cu brațele întinse de-a lungul trupului, el însă descoperea că, în pofida tuturor celor petrecute, a cruzimii lui, a indignării mele, a durerii care le confirma clipă de clipă, mă udasem.

Degetele lui mi s-au așezat peste labii și le-au strivit una de alta. Au slăbit o clipă apăsarea pentru a se apropia din nou, inițiind o mișcare de clește care s-a deplasat încet-în-cet tot mai sus, producând un sunet surd, ca un clipocit. Când a ajuns la capăt, mâna lui mi-a întins labiile pentru a-mi dezgoli complet sexul, lăsând la vedere pielea trandafirie, întinsă, care mă ustura ca o rană închisă doar pe jumătate.

A oblojit-o cu limba, parcurgând-o încet, de sus în jos, și apoi s-a concentrat asupra micuțului mugure de carne la care se reducea deja tot trupul meu, alunecând pe el, apă-sându-l, mângâindu-l, îi simțeam vârful limbii, dur, fre-cându-se de el, și carnea mea care se umfla, se umfla într-un ritm scandalos, și palpita, atunci l-a apucat între buzele sale și l-a supt, l-a apucat din nou și l-a sorbit înăuntru, l-a ținut în gură și a continuat să-l lingă, și asta m-a și silit să mă mișc, să mă arcuiesc, să-mi îndrept trupul nerăbdător către el, oferindu-mă în cele din urmă pentru a nu rata nici o nuanță a plăcerii. Și-a introdus două degete în sexul meu și a început să și le agite în ritmul mișcărilor mele sub limba lui. Imediat după aceea, și-a strecurat încă un deget ceva mai jos, de-a lungul canalului pe care el însuși îl deschisese mai înainte. Nu mai puteam gândi, nu puteam hotărî, simțeam însă, și amintirea violenței i-a adăugat o notă irezistibilă plăcerii, descătușând un final minunat și cumplit.

Limba lui a fost prezentă tot timpul acolo, fermă, până ce au încetat și cele din urmă mici zvâcniri ale mele. Degetele lui încă mă penetrau când și-a sprijinit capul deasupra buricului meu, și doar atunci am îndrăznit să reflectez, să calculez consecințele a ceea ce se petrecuse în a doua noapte importantă din viața mea. Posibilitatea de a interpreta acea bătălie ca fiind o remiză pașnică m-a reconfortat o clipă. Făcusem meci nul, am vrut să cred, am schimbat între noi plăceri individuale, mi-a dat înapoi ceea ce mai înainte îmi luase cu japca. Era un punct de vedere, poate discutabil, dar era totuși un punct de vedere. Presupun că în momentul acela nu mi-am dat seama că eram de-acum în stare să-mi elaborez propriile lecții teoretice, dar era lucru cert că nu trebuia să mă străduiesc din cale-afară pentru a o convinge pe unica mea elevă, adică pe mine însămi.

— Te iubesc.

Atunci mi-am amintit că-mi mai spusese asta mai înainte, te iubesc, cu același ton solemn, grav, pe care mă avertizase cândva că iubirea și sexul nu au nici o legătură între ele, și m-am întrebat până unde vor fi ajuns, ce semnificație vor fi având în realitate cele două faimoase cuvinte, în timp ce el se întindea lângă mine, mă săruta și se întorcea cu fața în jos. Nu voiam să-l pierd atât de repede, așa că m-am urcat cu oarecare dificultate pe trupul său, mi-am așezat picioarele peste ale lui, i-am acoperit brațele cu ale mele și mi-am lăsat capul pe curbura spatelui său. El m-a primit cu un mormăit de desfătare.

— Știi ceva, Pablo? Te transformi într-un individ periculos. (Am zâmbit în sinea mea.) În ultima vreme, de fiecare dată când te văd, o săptămână nu mai pot să mă așez pe scaun.

Tot trupul i s-a mișcat sub mine. Era plăcut, încă mai râdea, când m-a chemat pe nume:

— Lulu...

I-am răspuns prin ceva ce trebuia să semene cu un sunet. Eram extrem de absorbită de senzațiile mele. Nu mai făcusem asta niciodată, să mă întind peste un bărbat în felul acela, dar mi-a plăcut enorm, pielea lui era rece și relieful trupului său sub al meu, atât de diferit față de cel obișnuit, îmi dădea o senzație uluitoare.

— Lulu...

Am înțeles că acum vorbea serios. Nu m-a surprins, chiar mă așteptam la asta. În ciuda demonstrației mele de mai înainte, eram pregătită să fac față unei noi despărțiri, era inevitabil, dar cu toate astea mi-am apropiat gura de urechea lui. Nu eram sigură că glasul nu avea să mă trădeze.

— Da?

— Vrei să te măriți cu mine?

Când eram mică, m-a învățat tabinet și m-a făcut partenera lui în după-amiezile de vară. Câștigasem multe partide împreună, deoarece era cel mai mare trișor pe care l-am cunoscut vreodată. Eram sigură, aproape sigură că-mi vinde gogoși, dar i-am răspuns că da.

Am găsit loc de parcare imediat, un noroc nemaipomenit în serile de vineri. Pe când încuiam portiera mașinii, unul dintre ei a dat peste mine.

— Pardon.

Tonul vocii sale, dulce și afectat, mi s-a părut atât de lipsit de echivoc, încât m-am apucat să-i studiez în timp ce coborau panta.

Erau doi. Cel care își ceruse scuze avea părul castaniu, foarte scurt, ras deasupra urechilor. Un breton lung și lins, vopsit blond, îi acoperea jumătate din față. Celălalt, căruia nu-i puteam vedea chipul, era brunet, își strânsese părul ondulat într-o codiță la ceafă. Mergeau împreună pe mijlocul străzii pietruite. Cel mic își dădea cu mâna bretonul de pe ochi la fiecare pas. Purta o scurtă imprimată, care făcea ape, și niște pantaloni închiși la culoare foarte mulați. Prietenul său, care mi s-a părut foarte interesant, cel puțin din spate, era atât de oacheș de parcă tocmai se întorsese de la plajă. Un fular portocaliu, legat în jurul taliei, dădea o notă stridentă îmbrăcăminții lui sobre: un maiou negru, decoltat, niște pantaloni foarte largi, tot negri, și o jachetă de piele de aceeași culoare.

I-am urmărit de la distanță. Aveam timp berechet.

La două străzi mai încolo, un tip sprijinit de o mașină, sub un felinar, i-a salutat ridicând mâna. Țista era îmbrăcat în alb, totul era alb, de la pantofii sport până la bandana din păr. Era foarte chipeș și atât de tânăr, încât avea încă aerul fragil al adolescenților.

M-am oprit în fața unei vitrine și i-am privit reflectați în geam. Cel scund a ajuns primul și a depus un sărut ușor pe buzele tânărului. El s-a ridicat și s-a îndreptat spre cel îmbrăcat în negru, care stătea cu brațele încrucișate în mijlocul trotuarului. S-a atârnat de gâtul lui și l-a sărutat pe gură. Am putut vedea cum li se atingeau limbile în timp ce se îmbrățișau cu o patimă care părea sinceră. Apoi au pornit mai departe pe stradă, toți trei, cel cu breton singur, mai la o parte, ceilalți doi ținându-se pe după mijloc, brunetul mângâindu-l pe fund pe cel îmbrăcat în alb și lovindu-l ușor cu palma din când în când. Eu îi urmăream fără un scop anume, bucuroasă că-i întâlnisem. După ce o lăsasem pe Chelo să mi-l ceară insistent vreo două săptămâni, nu mai avusesem încotro și îi înapoiasem filmul pe care-l luasem de la ea, și acum, deodată, mă trezeam față-n față cu o versiune în carne și oase doar pentru mine. Asta înseamnă să ai baftă.

Au cotit-o pe o străduță. Am pândit de la colțul străzii și i-am văzut intrând într-un bar pe care-l frecventasem și eu destul de des în timpul facultății. Mi-a făcut plăcere, nu-mi închipuiam acel cuib de comuniști transformat într-un local gay, și de fapt, trecând prin fața ușii, nu i-am văzut, în schimb, la bar am întâlnit câteva țipe ca la vreo patruzeci de ani cu înfățișare de funcționare dezghețate, cărora pe vremuri li s-ar fi spus celibatare moderne, și un cuplu tânăr, băiat și fată, care cochetau fără ostentație. Asta m-a făcut să intru să dau un telefon. Am aruncat un ochi în local și i-am văzut în picioare, într-un colț, dar acolo era amestecătură, lume de tot soiul, așa că am hotărât să rămân. Am luat loc la bar și am comandat ceva de băut.

— Da? Se auzi glasul lui frate-meu la celălalt capăt al firului.

— Marcelo? Auzi, eu sunt, uite, îmi pare tare rău, dar n-am să pot veni la cină – am încercat să vorbesc cu gura încheiată – am stat toată după-amiaza și am băut cu o prietenă proaspăt despărțită și mă simt destul de rău, știi? Aș prefera să mă duc acasă și să mă culc, spune-i lui Mercedes că-mi pare tare rău și că săptămâna viitoare...

— Rățușco, te simți bine?

Părea îngrijorat. Știam că are să mă întrebe.

— Sigur că da, sunt beată, dar în regulă.

De când îl părăsisem pe Pablo, Marcelo părea obsedat de starea mea sufletească.

— Sigur? Întrebă el îngrijorat.

— Sigur, Marcelo, sunt bine, am cam întrecut măsura cu băutul, atâta tot.

— Vrei să vin să te iau?

— Hai, omule, am deja treizeci de ani, pot să mă întorc și singură acasă, cred, ce naiba...

— E adevărat, uit mereu, iartă-mă. (Nu încetase niciodată să mă trateze ca pe o fetiță, în asta semăna cu Pablo, pe mine mă cam deranja, deși l-am adorat întotdeauna pe fratele meu.) Sună-mă mâine, bine?

— Bine.

În timp ce începeam să beau din pahar, mă întrebam pentru ce intrasem acolo, pentru ce renunșasem să merg la cină la Marcelo acasă, ce așteptam de la toată povestea aia? Imediat mi-am răspuns că nu așteptam nimic. Intrasem acolo pentru a-i privi, și asta am și făcut.

Stăteau încă în picioare, la celălalt capăt al barului. De la postul meu de observație, pe jumătate ascuns de cabina telefonică, în capătul barului, puteam să-i observ în voie fără să mă vadă. Tinerelul și cel în negru erau îndrăgostiți, eram aproape sigură de asta. Formau un cuplu foarte reușit. Aproape de aceeași statură, amândoi de peste un metru optzeci, aveau în comun o anumită înfățișare sănătoasă și relaxată. Brunetul avea un corp magnific, athletic, cu umeri enormi, tors masiv, picioare și brațe lungi și puternice, nici un dram de grăsime, mușchii exact cât trebuia. Și-i lucrează conștiincios, m-am gândit, așa cum fac și copiii mei californieni. Avea fața prelungă și ascuțită, ochii întunecați, foarte mari, nu era urât, bineînțeles, dar în ansamblu chipul său

părea prea dur, nu se prea potrivea cu codița și nici cu condiția de homosexual. Ce mai încolo și-ncoa-ce, avea față de macho mediteraneean, din aceia care o ațâță pe femeie cu cureaua, și asta nu se va putea rezolva prin nici o școală.

Iubitul lui era adorabil și mult mai ambiguu. Foarte suplu, trupul său era ușor molatic, evocând farmecul efebilor clasici, cu toate că era cam prea înalt, prea legat, într-un cuvânt, prea masculin pentru a fi asociat cu modelul tradițional. Asta era ce-mi plăcea cel mai mult la el, nu suport efebii cu înfățișare de copii, efeminați, nu-mi spun nimic. Avea un cur perfect, tare și rotund, liniile lui se desenau cu precizie sub țesătura ușoară a pantalonului umflat, identic cu cel al partenerului. Ovalul chipului său era și el desăvârșit. Avea pomeții ieșiți în afară, genele lungi și întoarse peste doi ochi căprui, migdalați, exprimând blândețe, buzele, bineînțeles, subțiri și pline de cruzime, nasul mic, gâtul subțire, interminabil, cu siguranță că-i înnebunește, m-am gândit.

Vorbeau între ei, privindu-se, la început își zâmbeau complice, apoi însă conversația a luat alt curs. Cel cu bretonul vopsit, care nu-mi plăcea defel, prea semăna cu poponarii înveterați în pofida absenței unor semne convenționale, s-a așezat la mijloc. Tinerelul a adoptat atunci o atitudine foarte binevoitoare. Ii mângâia brațele prietenului său, îi pipăia mușchii, își rezema capul pe umărul său, îl săruta pe gât, părea să-i spună că-l iubește, îl iubea fără nici o îndoială, dar brunetul o făcea pe durul. Gesturile lui erau distante, apoi chiar bruște. Adolescentul era gata de orice pentru a-i câștiga dragostea, îi cerea iertare cu chipul, cu mâinile, prin toate gesturile sale, era însă zadarnic, a venit un moment în care a fost respins, atletul i-a dat un brânci, cel cu breton a făcut un gest de bucurie, era mulțumit, dar i-a venit și lui rândul, brunetul a țipat la el și l-a zgâlțâit fără menajamente. Părea că se săturase de amândoi. Tinerelul s-a întors cu spatele la el, s-a rezemat de o etajeră și și-a ascuns fața în mâini, într-un gest de disperare. Asta l-a mai îmbunat pe partenerul său, care în cele din urmă s-a apropiat și l-a îmbrățișat, mângâindu-i părul, blond natural. Tinerelul s-a lăsat rugat un timp, dar în cele din urmă când s-a întors cu fața, cei doi s-au sărutat cu atâta patimă de parcă ar fi fost la prima întâlnire, și după câteva clipe, se purtau ca și cum nu se întâmplase nimic. Mă distram grozav, și am mai cerut un pahar fără să-i scap din ochi. Atunci am auzit o observație ciudată:

— Homosexualii pur și simplu sunt persoane umane ca oricare.

M-am întors foarte surprinsă, nu atât datorită sintaxei ciudate a frazei, cât datorită misterioasei identități a interlocutorului meu. În spatele barului, un tinerel aducând la înfățișare cu cel cu breton îmi arunca o privire furioasă.

— Fără îndoială, i-am răspuns, în timp ce mă întorceam către el.

— Păi atunci nu știu de ce te tot uiți după Jimmy. El era foarte urât, sârmanul.

— Nu știu cine e Jimmy.

— Serios?

Atunci a început să mă privească altfel, ca și cum răspunsul meu l-ar fi descumpănit.

— Serios, am confirmat eu.

— E ăla în negru, dar nu pricep, dacă nu-l cunoști... De ce te uiți atâta la el?

— Fiindcă îmi place.

— Ce-ți place? A izbucnit el în râs. Păi să-ți fie clar, femeie, este gay de când se știe, blonduțul de colo e tipul lui.

— De asta mi-am dat deja seama. L-am privit seriosă și am făcut o pauză: Sunt femeie, dar nu sunt tâmpită, e limpede? Nu i-am lăsat timp să-mi dea dreptate: și în plus, îmi place pentru că e gay, doar pentru asta, pricepi?

— Nu. Nedumerirea lui m-a făcut să zâmbesc.

— Păi... Chestia e că n-am cum să-ți explic altfel, îmi plac homosexualii, mă excită grozav.

— Sexual... Vrei să spui?

— Da. (A rămas încremenit, cu paharul în mână, ca trăsnet de vorbele mele.) Nu cred că e ceva așa de neobișnuit, bărbaților, vreau să spun bărbaților heterosexuali, le plac lesbienele, lesbienele drăguțe cel puțin, și tuturor li se pare ceva firesc.

— Zău că e prima oară în viața mea când aud asta...

— Poate ai trăit prea puțin. Deși nu aveam date în privința asta, refuzam să cred că dorința mea era inedită: Dorințe inedite nu există.

— E prima oară... A repetat buimăcit, clătinând din cap, în timp ce-mi umplea paharul.

M-a lăsat singură și a rămas un timp dus pe gânduri, rezemat de perete, dar după vreo două minute a revenit asupra temei.

— Lartă-mă, dar... Nu știu dacă te-am înțeles bine. Vrei să spui că ți-ar plăcea să te culci cu ei... Chiar dacă nu ți-ar face nimic, adică, să stai și să te uiți la ei, de pildă?

Fața lui nu-și recăpătase expresia normală, mă privea ca pe o lighioană ciudată, încă înspăimântat.

— Da, i-am răspuns, mi-ar plăcea enorm.

— Vrei să vorbesc cu ei?

L-am studiat pe furiș. Părea serviabil, dar fără scopuri mercantile, cel puțin în momentul acela.

— Te rog, i-am răspuns, și doar atunci mi-am dat seama de încurcătura în care tocmai mă vârașem de una singură.

A dispărut pe o ușă deschisă din spatele barului. L-am văzut din nou după câteva secunde, vorbind cu Jimmy și cu iubitul acestuia, sau ce i-o fi fost el. Le povestea scena de parcă era un banc și râdea în hohote tot timpul. Blonduțul a găsit și el că avea haz. Jimmy nu. Era singurul care se uita la mine. I-am înfruntat privirea întrebându-mă ce aveam să fac dacă îmi cereau bani. Era rușinos să plătești ca să te culci cu un bărbat, mult mai rușinos decât să primești bani, desigur, dar, pe de altă parte, ei nu erau bărbați, adică nu puteau fi socotiți ca atare.

Au deliberat un timp, mijlocitorul rămânând deoparte. Apoi Jimmy l-a chemat pe individul cu breton și acesta s-a alăturat discuției, privind la mine

tot timpul cu ochii cât cepele. Le-a luat mult timp până să se pună de acord. Apoi, blondul a schimbat câteva cuvinte cu barmanul și s-au îndreptat amândoi spre mine. Iubitul lui Jimmy s-a apropiat și m-a sărutat pe obraji.

— Salut, mă cheamă Pablo.

— A! Ești dat în mă-ta...

— De ce spui asta?

Observația mea, prea puțin amabilă, desigur, îl jignise.

— Fără nici un motiv, e un tic, serios... N-are importanță. Nu i s-a clintit nici un mușchi al feței, așa că i-am spus: Să vezi, vorba e că pe bărbatu-meu îl cheamă tot Pablo, și tocmai l-am părăsit...

— Aha, mi-a zâmbit. Ca să vezi, ce coincidență!

— Da...

Nu mai știam ce să spun.

— Poți să te ridici în picioare? M-a întrebat. Prietenul meu vrea să te vadă.

La asta chiar că nu mă așteptam, dar m-am ridicat și am făcut o întoarcere completă, răsucindu-mă pe călcâie. Apoi m-am așezat la loc și am privit spre Jimmy. Și iubitul lui îl privea. El și-a ridicat o mână cu degetul mare îndreptat în sus. Tipul cu breton stătea în continuare lângă el.

— Bun, a spus blondul privind-mă. Lovele ai?

— S-ar putea să am...

Cred că niciodată în viață nu am rostit o frază cu mai puțină convingere.

— Treizeci de miare pentru fiecare.

— I-auzi! Și mai ce?

Eram conștientă de lipsa mea de experiență și puteam să-mi dau seama că aveau să profite de ocazie pentru a mă jefui, dar nici în halul ăsta:

— Douăzeci, și să vă văd la treabă.

— Douăzeci și cinci...

— Douăzeci, i-am spus privind-l, dar nu i-am putut citi nimic pe chip. Douăzeci de miare. E ultima mea ofertă. La urma urmei, doar o să privesc...

— De acord, a acceptat de îndată.

Părea atât de mulțumit încât m-am felicitat singură, bravo, Lulu, iar ne-am lăsat fraierite.

— Câte douăzeci pentru fiecare, a repetat, și am fost deja sigură că ar fi acceptat cincisprezece, chiar douăsprezece.

— Patruzeci... Am repetat de vreo două-trei ori cu un aer gânditor, ca și cum aș fi fost în stare să evaluez cifra.

Mi se părea foarte scump, un purcoi de bani, dar îmi puteam permite capriciul ăsta, nu foarte des, desigur, dar, mă rog, o dată în viață... În realitate, habar nu aveam nici măcar cât costa o curvă, și ăștia trebuiau să fie mai scumpi, sau poate că nu, dar clienta fiind o femeie erau mai scumpi, sau nu erau, cum puteam să aflui? Pablo cu siguranță ar fi știut ce să facă, dar nici măcar n-a vrut să-mi spună cât îi dăduse lui Ely în noaptea aia. Ely era un travestit, dar ăștia nici măcar nu păreau profesioniști, mă vârașem într-o încurcătură.

— Nu. Șaizeci.

Surprinzătoarea afirmație a blondului a pus brusc capăt elucubrațiilor mele.

— Cum adică șaizeci? L-am privit eu plină de indignare. Am rămas la douăzeci pentru fiecare. Douăzeci și cu douăzeci fac patruzeci.

— Păi suntem trei.

— Și cine e al treilea?

— Mărio, cel care e cu Jimmy...

— Cel cu breton? (A dat afirmativ din cap.) Nici pomeneală, ăla nici nu intră în discuție, nu-mi place deloc.

— Chestia e...

— Mă privea rugător, ca și cum ar fi fost prins în cursă ori ar fi fost pe cale să se nenorocească – chestia e că, dacă nu vine el, Jimmy n-o să accepte.

— De ce?

— Mă rog, de fapt...

— Începea să roșească – Mărio e tipul lui.

— Dar Jimmy nu e cu tine?

— Ba da... A încuviințat, dar e și cu Mărio.

— Sunteți un trio?

Era o posibilitate, dar el a negat din cap în mare grabă. Brusc am înțeles, discuția de mai înainte mi-a oferit cheia.

— Sunteți două perechi cu un membru interșanjabil, și nici că se putea zice mai bine... (L-am privit cu atenție, doar ca să mă conving că de aproape era și mai frumos.) Dar nu înțeleg... Nu înțeleg de ce ești atât de tâmpit. Tu n-ai de ce să împărți un tip, sub nici o formă, trebuie să fie cu sutele cei care abia așteaptă...

— Asta nu e treaba ta.

— E adevărat, am recunoscut eu. Bun, pe cel cu bretonul nu-l vreau, dacă ține să vină și el, să vină, dar eu am să vă dau patruzeci de mii, niciuna în plus, pe urmă, vă înțelegeți voi, eu nu vreau să știu nimic.

M-a privit un moment, în tăcere. Apoi s-a răsucit pe călcâie și s-a dus să informeze comitetul, cu capul plecat. Ceilalți doi au discutat cu el, trebuie că învoiala nu li se părea prea grozavă, blonduțul ridica din umeri, în cele din urmă s-au pus de acord și el s-a întors.

— Bun, de acord, dar le-am spus că dai patruzeci și cinci, câte cincisprezece de fiecare. M-a privit parcă cerându-și scuze. Nu puteam altfel, pe bune... Ai să-mi dai după aceea mie banii, eu îmi opresc doar zece, și asta este.

— Ești un fraier, băiete!

Eram într-adevăr indignată, mi se părea că partea aceluia băiat erau bani aruncați aiurea.

A încremenit, fără să mai spună nimic. Eu însă mai aveam de verificat unele lucruri.

— Unde o s-o facem?

— La tine... M-a privit el surprins. Sau nu?

A trebuit să mă gândesc un moment. Ines stătea la sfârșit de săptămână cu Pablo, așa că asta nu era o problemă, dar nu eram foarte sigură că voiam să-i duc acasă. Bineînțeles că dacă am fi mers la un hotel onorabil m-ar fi costat mai mult, ar fi trebuit să plătesc eu, și cu cele patruzeci de mii cât urma să mă coste gluma era deja cam mult. Nici nu puteam să-i las pe ei să hotărască, mă puteam duce într-un hogoac mizer. Așa că, până la urmă, m-am gândit că era mai bine să mergem la mine acasă.

— Hai, i-am spus. Nu aveți mașină, nu-i așa?

— Nu, dar Jimmy are motocicletă. Poate să meargă să și-o ia. Eu am să merg cu tine, dacă nu te deranjează, dar să nu mă mai insulti, te rog.

I-am notat adresa pe un șervețel și a dus-o prietenului său. L-a sărutat îndelung la despărțire pe gură. Mi-au făcut greață, Jimmy mi-a făcut greață, deodată. Eram pe punctul de a mă răzgândi și de a da bir cu fugiții, când blondului s-a întors și m-a luat de braț. Am ieșit în stradă și ne-am îndreptat spre mașina mea fără să scoatem o vorbă. Dar tăcerea era apăsătoare, așa că am abordat o temă de conversație comună, farmecul Madridului vechi, sau cam așa ceva, și el s-a însuflețit. Am flecărit tot drumul și mi-a povestit viața lui, așa cum fac toți.

— Sunt un tip foarte ciudat, să știi, mi s-a destăinuit. Nu o iubesc pe a bătrână, de pildă.

— Nici eu nu o iubesc pe mama, i-am răspuns. Așa că, vezi, deja avem ceva în comun.

Mi-a spus că are douăzeci și patru de ani, dar nu l-am crezut, probabil nu împlinise nici douăzeci. Era foarte îndrăgostit de Jimmy, era primul lui bărbat, mi-a spus întreaga poveste și relatarea lui mi-a confirmat impresia că iubitul lui nu era decât un pește nenorocit.

— Uneori aș da orice ca să-mi placă femeile, pe bune, orice.

Era doar un copil, un copil neajutorat și încântător. De aceea am oprit la o bancă având intrarea luminată și am scos treizeci de mii de pesetas din bancomat. Voiam să-mi rămână zece pentru cumpărăturile de a doua zi, iar în casă mai aveam douăzeci și cinci de mii.

Crâmpeie, frânturi, detalii nebănuite de vii.

El era favoritul, eram sigură, în ciuda umilințelor neîncetate.

La început nu l-au lăsat să intervină. Așezat lângă mine, a fost nevoit să vadă totul. Jimmy l-a încălzit pe Mário timp îndelungat. Buzele lui îi șopteau vorbe dulci, pline de dragoste și de dorință, brațele lui l-au înconjurat cu blândețe, apoi îmbrățișarea a devenit mai puternică, în cele din urmă l-a întors, l-a obligat să facă doi pași și apoi s-au plasat în fața noastră. A apăsat cu o mână sexul prietenului său, care și-a depărtat picioarele, iar cealaltă mână a alunecat peste curul acestuia, și amândoi au început să se miște, să-și frece carnea prin țesătura hainelor, vârful degetelor se strecurau între coapse și se întorceau la punctul de pornire, palmele se agitau peste pantalonul închis la culoare ca și cum ar fi vrut să-l lustruiească, tot mai iute, iar sexul creștea, se întărea, vizibil prin țesătura acum întinsă, stând să plesnească sub presiunea cârnii care o împungea, coapsele îi tremurau, limba îi ieșea printre dinți, chipul

i se transforma, s-a deformat până ce a căpătat o expresie animalică, fața unui arierat mintal care grohăie și găfăie, incapabil să vorbească, să-și țină ochii deschiși, să-și țină capul sus.

Sunt ca niște animale, m-am gândit, ca niște animale, fiare mici și frumoase cufundate cu totul în mocirla unei plăceri imediate, absolute, suficientă sieși.

În doar câteva secunde a înlăturat orice obstacol, a luat în mână sexul amantului său, și-a vârât arătătorul celeilalte mâini între fesele lui, l-a lăsat să alunece fără grabă în jos și l-a penetrat cu el în timp ce începea să-l masturbeze, pri-vindu-mă în ochi.

Mărio s-a aplecat fără să vrea, eu mi-am coborât pleoapele o clipă și m-am uitat la Pablito, el îi privea cu ochii înroșiți, mușcându-și buza de jos, deja învinețită, era favoritul, fără îndoială, însă nu-și dădea seama, era prea tânăr ca să înțeleagă, mi-ar fi plăcut să-i vorbesc, să-i explic, bărbații mai în vârstă uneori își arată mai ciudat iubirea, știu cum te simți, și eu am trecut prin asta, dar compasiunea nu a reușit nici măcar o clipă să alunge dorința, așa că m-am mărginit să-i întind mâna, el mi-a strâns-o fără să mă privească, Jimmy s-a prins de toată mișcarea, l-a chemat, m-a privit sfidător, i-am întors privirea, eram de acord, nu aveam să mă mai amestec în complicata sa viață sentimentală, el avea să dea ordinele, eu aveam doar să privesc, și atunci a inițiat previzibila ceremonie a înjosirii lui Pablito, simplă marionetă, obiect printre alte obiecte, îmi amintesc crâmpieie, frânturi, detalii nebănuite de vii, ceilalți se priveau în ochi, se mângâiau cu degete înfiorate de dorință, în timp ce el îi satisfăcea în același timp, cu buzele subțiri și crude schimonosite într-un rictus grotesc, până ce un picior îl respingea, aruncându-l cât colo, cădea la picioarele mele, se tân-guia, aștepta să fie dorit din nou, și din nou se supunea, le oferea iarăși plăcere în schimbul unor lovituri și a unor insulte, Jimmy îl amenința în timp ce desfăcea cu mâinile fesele lui Mărio, cocoțat în patru labe pe canapea, el își apropia capul, scotea limba și o introducea fără să crâcnească în trupul detestat, lingându-l pe rivalul său, care scâncea ca un bebeluș nemulțumit, mâinile lui Jimmy nu-l slăbeau deloc, dar asta nu-l împiedica să-și schimbe poziția, se încovoia ca să poată ajunge cu gura la sexul întărit, vânăt și rigid, ofta ca să fie auzit și apoi îl sugea, încet, îndelung, cu zgomot, pentru ca Pablito, care nu-l putea vedea, să-l audă și să afle, să afle de ce al treilea murea de plăcere, era înnebunit de plăcere, după aceea, în încheiere, umilința supremă, când eu deja nu mă mai puteam ține, hotărâsem să n-o fac până ce ei nu vor fi plecat, mi se părea nedemn să mă zvârcolesc acolo, în fața lor, atât de singură și atât de diferită de ei, ar fi fost comic, trist, însă nu mai puteam, îmi frecam sfârcurile cu degetele, îmi mângâiam coapsele, încă îmbrăcată, și observam că tot trupul mi se întărise, era încordat, atunci Jimmy m-a întrebat dacă nu aveam de gând să mă dezbrac, glasul lui părea să mă invite și am acceptat fără să mă mai gândesc, m-am dezbrăcat și l-am auzit – ia te uită, ăsta de aici e o țipă, și una destul de bună pe deasupra – Pablito se uita la mine, era neliniștit, Mărio râdea în hohote – nu-ți place?

— Pablito nu a răspuns, eu mă simțeam foarte perversă, deoarece era un pește nenorocit, un derbedeu de mahala de cea mai joasă speță, dar în clipa aia i-aș fi lins tălpile pantofilor dacă mi-ar fi cerut-o, cu siguranță, și m-am apropiat de el, m-am întins pe masă, o masă joasă, cu fața în sus, urmându-i indicațiile, el vorbea în continuare – tu nu te-ai regulat niciodată cu o țipă, așa e?

— Pablito l-a contrazis, a spus că ba da, că bineînțeles că o făcuse, însă mințea, până și eu mi-am dat seama – a sosit timpul, ești destul de măricel ca să încerci – Mărio se îneca de răs – nu te teme, am să te ajut – m-am ridicat sprijindu-mă în coate ca să-i privesc, Pablito plângea, îl ruga și-l implora, nu voia s-o facă, Jimmy îl ținea strâns, zâmbind sinistru, eu mă întrebam cum de credea că-l poate obliga să mă reguleze cu sexul ăla bleg și amărât care-i atârna între coapse – așază-te în genunchi pe masă – el s-a apropiat de mine și s-a executat, cu umerii încovoiați, cu brațele căzute, cu capul plecat, plângea și se uita la mine, și eu nu mai simțeam de-acum nici o compasiune pentru el, gata, acum era doar un animal, un câine bătut, chinuit, nespun de dorit – și acum am să-ți rup curul, iubirea vieții mele – s-a apropiat de el pe la spate, îi mângâia pieptul, îl ciupea de sfârcuri – acum o să-ți bag în cur și o să-ți placă – mâinile lui au apucat sexul lui Pablito, și au început să-l mângâie și să-l maseze cu gesturi experte, dar acesta refuza să crească, Jimmy avea un glas pe potrivă trupului său, un glas magnific de bărbat – are să-ți se scoale, știi doar, nu vei avea încotro, când am să-ți o înfig are să-ți se scoale sigur, și atunci tot ce vei avea de făcut e să i-o bagi fetei ăsteia în pizdă, în găuricea asta de aici, hai, s-ar putea să-ți și placă – Mărio a început să râdă iar, Pablito a închis ochii, nu mai plângea, cu toate că suferea în continuare, dar asta nu l-a împiedicat să aibă un început de erecție, Jimmy s-a aplecat peste el și i-a spus ceva la ureche, nu am putut să-i aud cuvintele, dar le-am observat efectele, o erecție fulminantă, apoi l-a împins înainte, l-a obligat să rămână în patru labe deasupra mea și l-a penetrat, smulgându-i un răcnet neomenesc, mâna lui nu a abandonat sexul prietenului său, l-a masturbat în timp ce-l sfredelea, până ce a decis că era de ajuns – tu ridică-ți curul – mi-am băgat pumnii sub șale și m-am săltat cât am putut, picioarele îmi tremurau, sexul îmi tremura, el însuși l-a ghidat pe iubitul său, și mâna lui a fost cea care i-a ținut puia lui Pablito în timp ce intra în mine, și atunci, aproape în același timp am simțit că mă apăsa ceva pe cap, mi-am ridicat privirea și am înțeles că erau coapsele lui Mărio, se apropiase de masă pe partea cealaltă și acum își mângâia sexul chiar sub nasul lui Pablito, acesta l-a privit o clipă și apoi, cu un soi de suspin de resemnare, l-a luat în gură, și am ținut-o așa o vreme, el îndopat, strivit, folosit până la ultimul orificiu, satisfăcându-ne pe toți trei, transmițându-mi cu forța, împotriva voinței sale, impulsurile pe care le primea de la iubitul lui, și conștiința că el nu se bucura de mine nu diminuea deloc plăcerea pe care mi-o oferea, ba dimpotrivă, eram satisfăcută, mi se împlineau toate așteptările, erau ca niște animale, minunați, brutali, sinceri, violenți, sclavi ai cărnii nerăbdătoare, capricioși ca niște copii care-și fac toate poftele, și acum nici eu nu mă mai stăpâneam, ieșinam de plăcere sub Pablito, în timp ce vedeam cum

își duce treaba la bun sfârșit, puia lui Mărio intrând și ieșind din gura lui, și apoi cutremurul final, eu am dat tonul, nu mai puteam, am avut un orgasm violent, m-a acompaniat un cor de gemete și totul a început să se cutremure în jurul meu, totul se mișca, o picătură de spermă mi-a alunecat pe obraz exact în clipa când Pablito reușea să încheie cu bine inițierea aceasta târzie și forțată, descărcându-se în cele din urmă înăuntrul meu.

Măine am să mă gândesc la toate astea.

Mușcam dintr-o prăjiturică simplă, pentru că nu-mi mai rămăsese niciuna cu nucă și alune, când am auzit soneria de la intrare.

Măine am să mă gândesc la toate astea, la oribilul val de mângă care m-a înghițit, la senzația de frig și de rușine care m-a năpădit la sfârșit, când m-au lăsat singură, goală, întinsă pe masă și nu mă mai puteam gândi decât la faptul că trebuia să le plătesc, mă simțeam atât de groaznic, atât de părăsită, ei vorbeau, nu însemnau nimic pentru mine, nu îi cunoșteam și nici ei nu mă cunoșteau, dar trebuia să îi plătesc, și am făcut-o. Apoi m-am despărțit de ei cu vorbe stângace, l-am lăsat pe Pablito să numere bancnotele și m-am închis în baie gândindu-mă că totuși avusesem noroc, ar fi putut să mă jefuiască, cine știe, când am auzit zgomotul ușii închizându-se am ieșit ca să verific dacă pleaseră în sfârșit și m-am așezat sub jetul de apă fierbinte, aburind, pentru a înlătura complet picăturile de apă caldă care ar fi putut să-mi rămână pe piele, mâine am să mă gândesc la toate astea, îmi repetam, mâine, în timp ce mă duceam să deschid ușa. De cealaltă parte, sprijinit de tocul ușii, Pablito plângea, cu fața ascunsă în mâini.

După câteva clipe de tăcere, întrerupte doar de hohotele de plâns care îi zguduiau pieptul, am încercat să spun ceva. Nu am găsit nimic mai bun decât o tâmpenie, dar i-am dat drumul, oricum.

— Ți-ai oprit ceva?

Și-a luat mâna din dreptul feței, s-a uitat la mine și a clătinat din cap. Părea că se liniștește, dar a izbucnit în plâns din nou, și plânsul lui a crescut, s-a amplificat, s-a înălțat dobândind un volum tunător. Atunci l-am obligat să intre. Dacă mai continua așa, ar fi trezit toți vecinii.

I-am petrecut un braț pe după umeri, eram impresionată, nu mai văzusem niciodată pe nimeni plângând în halul ăla, niciodată nu mai simțisem o asemenea neputință, e nefericit, foarte nefericit, m-am gândit, și de aceea l-am luat pe după umeri, dar el s-a agățat de gâtul meu și s-a lăsat cu toată greutatea pe mine. Continua să plângă, era mult mai greu ca mine, nu-l puteam potoli și mi-am dat seama că urma să cadem. Nu m-a lăsat inima să-i spun să-mi dea drumul, așa că m-am tras spre canapea repede, și cel puțin am căzut pe ea.

I-am mângâiat părul, strâns încă într-o codiță, vreo douăzeci de minute, până când a fost din nou în stare să vorbească.

— Pot să rămân să dorm aici? (Cererea lui m-a surprins aproape mai mult decât criza de plâns.) Nu am unde să mă duc...

— Sigur că poți să rămâi să dormi, deși nu înțeleg, i-am răspuns privindu-l îndelung, am căutat răni, semne, înțepături, ceva ce mi-ar fi putut

scăpa mai înainte, dar nu am descoperit nimic nou, nimic de natură să-mi explice starea sa, părea să nu fie un fleac. Nu ai casă?

— Ba da, locuiesc cu Jimmy, dar am avut o discuție... Mi-a spus că nu mai are de gând să-mi suporte crizele de gelozie, că sunt o isterică... O să doarmă cu Mărio... Astăzi... După ce m-a obligat să fac... Acum nici măcar nu mă mai lasă să dorm cu el...

— Abia înțelegeam ce spune, în-găima niște vorbe dezlănate, distorsionate de plâns – și nu pot să mă duc acolo, aș muri... Dacă aș sta acasă aș muri, n-aș suporta, și pe deasupra mi-a luat toți banii, ai tăi, desigur, auzi...

— Și-a ridicat ochii la mine și s-a străduit să vorbească mai limpede – îți mulțumesc mult oricum pentru cei cinci mii în plus, mi i-a luat și pe ăia, și încă trei mii pe care-i aveam de dinainte, am rămas fără nici un bănuț, te rog, lasă-mă să stau aici.

— O adevărată comoară iubitul ăsta al tău, băiete... (Nu cred că remarca i-a picat bine, dar m-am simțit obligată să o fac.) Poți să rămâi, bineînțeles.

A dat din cap spre a-mi mulțumi, și a continuat să plângă până când i-au secat lacrimile. Când mi s-a părut destul de liniștit pentru a emite sunete articulate, l-am întrebat unde prefera să doarmă.

— Poți să te culci cu mine într-un pat mare ori să dormi în camera fiicei mele, care nu e acasă, cum vrei...

— Ai un copil? Întrebă el foarte surprins.

— Da, am o fetiță de patru ani și jumătate, Ines. A părut și mai uimit.

— Te surprinde?

— Da, nu m-am gândit niciodată că ai putea fi mamă, nu s-ar zice...

— Mulțumesc frumos, mă bucur când mi se spune asta.

— De ce? Zâmbi el. Nu înțeleg, o persoană, cu copii sau fără, are aceeași vârstă.

— Presupun că nu poți să înțelegi, tu ești de partea cealaltă, am tranșat eu discuția. Bun, unde preferi să dormi?

— Păi, nu știu... Presupun că e mai bine să dorm cu tine, să mă vâr în patul unei fetițe de patru ani, nu știu, mi-e cam... Și-a curmat fraza printr-un hohot de râs.

— Foarte bine, atunci hai la culcare... Sunt foarte obosită, și presupun că și tu ești, a fost o zi deosebită. Am încercat să dau zâmbetului meu o nuanță de complicitate: Premierile sunt întotdeauna epuizante.

A râs iarăși. Râsul lui îmi pica bine, mă reconforta, pentru că într-un fel mă simțeam foarte apropiată de el. În fond, m-am gândit, amândoi suntem oițe din aceeași turmă, albe, strălucitoare, pufoase, cu o fundiță la gât, a mea roz și extrem de comodă, a lui presupun că tot roz, chiar dacă mult mai dureroasă.

Când m-am întors, după ce m-am spălat pe dinți, l-am găsit ghemuit pe partea mea de pat.

— Te deranjează să te muți pe partea din dreapta? L-am întrebat, scoțându-mi halatul de baie și papucii. Pe partea asta dorm eu.

— Nu-ți pui nimic pe tine când dormi?

— Nu, întotdeauna am dormit dezbrăcată. (Nu era chiar așa, până la douăzeci de ani am dormit îmbrăcată, cu cămăși cu breteluțe care-mi ajungeau la o palmă sub genunchi, dar lui Pablo nu-i plăceau cămășile de noapte, nu-i plăcea altă îmbrăcăminte decât strictul necesar, și pentru a dormi nu e nevoie de nici un fel de haine, ăsta a fost unul din primele lucruri pe care le-am învățat.) De ce? Ți-e silă de mine?

— Nu, nu e asta... (Părea chiar un pic înspăimântat.) Doar că niciodată nu am mai dormit cu o femeie.

— Nu-ți face griji, am încercat eu să-l liniștesc, dar nu m-am putut abține să nu râd. N-am să te atac pe la spate, îți promit.

M-am vârat în pat, iar el a mai stat o clipă să mă privească. Apoi m-a sărutat pe buze cu blândețe și s-a ghemuit cât a putut mai departe de mine, pentru orice eventualitate.

Când m-am trezit, el era cel care mă ataca pe la spate, îi simțeam brațele, ținându-mă de mijloc, și sexul întărit lo-vindu-mă între fese. Tot trupul i se mișca ritmic, izbindu-se de mine, el însă dormea.

I-am luat o mână și i-am pus-o pe unul din sânii mei. I-a căzut de îndată ce i-am dat drumul, deși contactul nu a părut să-i domolească însuflețirea. Dar bine am mai ajuns, m-am gândit, mă las posedată și de un travestit. L-am încercat din nou cu același rezultat și am răs fără să vreau, amuzată de deznodământul experimentului. Până atunci totul fusese inexorabil ca o lege a fizicii, primul lucru pe care îl face un tip când se trezește lipit de spatele unei țipe este să-și întindă o mână ca să-i cuprindă sânii, nu existase nici o excepție până atunci, dar ăsta refuza, era nostim. Când eram pe punctul să-i vâr o mână între coapsele mele ca să văd dacă i se bleaga sau îi rămânea scuiată, s-a auzit soneria de la intrare.

Brusc mi-am dat iarna că o mai auzisem și înainte, probabil că de aceea mă și trezisem, era a doua oară că suna. M-am uitat la ceas, era douăsprezece fără un sfert, mi-am pus repede halatul și m-am gândit că putea fi Marcelo. Știam că telefonul meu de scuză nu îl convinsese, dar realitatea era că soneria, o avalanșă asurzitoare de sunete pătrunzătoare, scurte și repetate, părea s-o indice mai degrabă pe Ines.

Era Ines. Pablo o ținea în brațe, învelită într-un balon-zaid muiat de ploaie, era și el ud leoarcă, apa îi șiroia pe față.

— Salut. (Tonul vocii lui l-ar fi putut face pe cineva să creadă că ne văzuserăm doar cu câteva ore înainte.) Te-am trezit?

Am dat afirmativ din cap.

— Îmi pare rău, dar s-a lăsat brusc frigul, a început să plouă, și am venit să luăm un paltonaș și o pijama de iarnă pentru Ines...

Aștepta un sărut, dar nu l-a primit.

— Bună, iubirea mea.

Fie-mea s-a aplecat spre mine să mă sărute, și Pablo i-a scos impermeabilul înainte de a o muta din brațele lui în ale mele. Apoi a intrat în casa mea de parcă era la el acasă.

— Ea este Cristina. (M-a privit o clipă, cu asprime.) Cristina, ți-o prezint pe soția mea.

Atunci mi-am dat seama că erau trei. Ea, roșcata, nu atât de spălăcită cum mi-o descriesese Chelo, era pe jumătate ascunsă după ușă. A înaintat vreo doi pași și amenința să continue, dar i-am întins mâna înainte de a reuși să-și apropie buzele de fața mea. Ea mi-a strâns-o, descumpănită. Pablo i-a venit în ajutor.

— Marisa nu suportă săruturile care nu vin din inimă...

— Nu-mi spune Marisa, te rog.

De la o vreme încoace foloseam cu o încăpățănare odioasă tehnica asta meschină de răzbunare personală, foarte eficientă, desigur. Mi se sfâșia ceva pe dinăuntru de fiecare dată când îl auzeam.

— De ce nu? E un diminutiv tandru. S-a întors spre iubita lui: Mă rog, ea nu se lasă sărutată de oricine, e foarte specială în privința asta, alege întotdeauna, înțelegi? Nu e prea manierată, e mai mult vina mea decât a ei.

Ines a început să râdă ca o nebună. Avea obiceiul de a izbucni una-două în râs, fără nici un motiv. De data aceea izbucnirea ei s-a dovedit totuși oportună. Camera de zi păstrase intacte urmele bătăliei nocturne, un jet de spermă uscată desena o ființă stranie pe cristalul de pe masă, dar nimeni nu a îndrăznit să facă vreun comentariu.

— Mă duc să fac cafea.

Am dat-o pe Ines jos din brațe. Pablo s-a așezat pe canapea, roșcata s-a lăsat și ea să cadă lângă el, a încercat să-l ia de mână, el a împiedicat-o.

— Vreți să vă servesc cu ceva? Voiau cafea amândoi.

Era frumoasă, foarte frumoasă, și foarte tânără, evident, douăzeci sau douăzeci și unu de ani, ar fi putut să-i fie fiică. Eu n-aș fi putut niciodată să fiu luată drept fiica lui, nici dacă aș fi încercat cu tot dinadinsul, ceea ce n-am făcut niciodată, dar ea era subțirică și mlădioasă, elastică, agilă, avea picioare urâte, prea subțiri, asta m-a mai înveselit, dar ochii ei verzui erau enormi, și avea părul roșcat, des și strălucitor, era foarte frumoasă și avea țâțe cu sfârcuri obraznice, i se ghiceau pe sub pulover, sâni de adolescentă.

Ines l-a tras pe Pablo în camera ei ca să-i arate carpeta pe care îi păstram lucrările de la grădiniță. Ea m-a însoțit până la bucătărie și a rămas în cadrul ușii, uitându-se la mine.

— Te admir mult, să știi. Părea liniștită și sigură pe ea.

— Auzi, te rog... (Nu aveam să înghit asta, în nici un caz.) Sunt o necioplită, știi deja asta, și, dacă există ceva care mă scoate din sărite, astea sunt confidențele între femei, așa că ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai scuti.

— Nu mă refeream la nimic de genul ăsta, răspunse cu o voce încă fermă. Ți-am citit cartea.

— Mă îndoiesc, i-am răspuns. Eu nu am scris nici o carte.

— Ba da, a insistat, surprinsă. Pablo mi-a dat-o, cartea cu epigrafele. Și mi-a plăcut mult.

— Epigrame.

— Ce? A întrebat fără prea mare interes.

— Epigrame, nu epigrafe.

— A, mă rog, a râs ea scurt, e același lucru.

— Nu! Am țipat. Nu e același lucru, evident că nu e același lucru.

A tăcut și și-a lăsat privirea în jos. Acum avea un chip perfect inexpresiv.

— Cartea aceea nu e a mea. (Dădeam toată cafeaua pe jos, făcutul acelor cafele avea să mă coste o avere.) Eu doar am tradus-o, am scris notele și o prefață, atâta tot. Textul este al lui Marțial – m-a privit cu uimire – Marcus Vale-rius Martialis, un tip din Calatayud, și nu ți-a plăcut nici mult, nici puțin pentru că nu ai citit-o, și nu am chef să continui conversația asta, nu mă admiră, ești doar curioasă în privința mea pentru că te culci cu bărbatul meu, dar sentimentul ăsta nu e reciproc, pricepi? Ești o fată oarecare, nu are rost să mai vorbim. Cară-te și lasă-mă dracului în pace.

Jucam în avantaj. Ea avea țâțe tari, și atâta tot. Eu aveam treizeci de ani, dar eram măritată cu el. M-a privit o clipă, roșie ca focul. Apoi s-a răsucit pe călcâie și a dispărut.

Marțial, mi-am adus aminte. Epoca de aur a vieții mele, lucrarea aceea minunată, atât de păguboasă din punct de vedere economic, doi ani de mici satisfacții personale, eram atât de mândră de mine când, în cele din urmă, a ieșit cartea, Pablo era nespus de mândru de mine...

Am închis cafetiera și am pus-o pe foc. Este frumoasă, foarte frumoasă, m-am gândit, și foarte tânără, are încă aerul fragil de adolescentă. Am meditat o clipă, încercând să-mi aduc aminte cine anume îmi produsese aceeași impresie nu cu mult timp în urmă. Când mi-am amintit, cafetiera deja fluiera. Am stins focul și am ieșit în goană, dar am ajuns prea târziu.

Pablito era încă adormit, gol pușcă, splendid și atât de excitat încât sexul lui părea stâlpul central al unui cort de circ. Ines, șezând pe marginea patului, îl arăta cu degetul.

— Ce-i asta, tați?

Pablo, șezând pe vine lângă ea, a zâmbit.

— A, asta... Este ceva ce nu are manii.

— E orfană, sărăcuța de ea? A întrebat ea cu o compasiune sinceră.

— Nu, Ines, a râs Pablo. Nu e orfană, mami a ta nu o are, Lulu, înțelegi?

— Tu nu ai așa ceva când dorm cu tine și îmi spui că nici mami... S-a răsucit Ines spre el, părând intrigată.

— Nu e totuna să dorm cu mama sau să dorm cu tine, înțelegi? Iar eu sunt mult mai bătrân decât el.

— Dar e o fată, prostule! (Presupusa greșeală a tatălui ei a umplut-o de bucurie, îi plăcea să ne prindă cu o minciună, pe oricare din noi.) Poartă bentiță, ca și mine...

Și-a pipăit părul, îmi plăcea s-o privesc, semăna mult cu mine, Pablo obișnuia să-mi spună: vreau să am o fată exact ca tine, eu îmi mângâiam burta și râdeam, dar la sfârșit a ieșit pe-a lui și am avut o fetiță exact ca mine.

— Nu, Ines, zise el încet, pe un ton foarte senin, liniștitor, pe care îl folosea ca să explice lucrurile importante, pe ea o fascina glasul acela și pe

mine la fel. Asta nu are nici o legătură, și eu aș putea să port bentiță, dacă mi-aș lăsa părul să crească. Este un băiat, uită-te bine la el, are o biluță în gât.

— Și Elisa are biluță și e fată.

Ines îi spusese întotdeauna Elisa lui Ely, o iubea mult, o amuzau gesturile ei, accentul ei, felul ei de a merge și, mai ales, mărunțelul lui Adam.

— Dar Elisa are țâțe și asta nu, uite!

Pablo i-a arătat pieptul neted al lui Pablito și Ines a rămas să-l privească, dând din cap în semn de consimțământ, asta era un argument definitiv pentru ea.

Mă întrebam de multe ori dacă e o educație bună pentru o fetiță, l-am întrebat și pe Pablo, într-o seară când Ely era la noi în casă, venise să vadă Cum să te măriți cu un milionar, se dădea la televizor, mi-ar plăcea să fiu Marilyn! A anunțat când intra pe ușă. Atunci ne-a sunat un prieten francez, din perioada Philadelphiei, care se afla la Madrid în trecere și voia să ne vadă. Nu am găsit o baby-sitter și până la urmă am acceptat propunerea lui Ely, care a rămas să aibă grijă de Ines. La vremea aceea fiica noastră abia împlinise doi ani, și l-am întrebat pe Pablo dacă așa se educă o fetiță, și el mi-a răspuns că i se părea mai bine decât să fie educată cum fusesem eu, ca să dau pe urmă peste un tip ca el. Dar o lipsim de plăcerea de a fi pervertită, am obiectat eu. El a insistat zâmbind, cred că e mai bine.

— Cum îl cheamă?

Ines credea că tatăl ei știa totul, în cunoștințele mele avea mult mai puțină încredere.

— Pablo. (Amândoi s-au întors să mă privească.) îl cheamă Pablo, ca pe tata, și e foarte obosit, așa că hai să-l lăsăm să doarmă. Și în plus, m-am adresat lui Ines, Cristina te-a căutat mai devreme, mi-a spus că voia să joace baba-oarba cu tine...

— Dar niciodată nu are chef... A bâiguit.

Nici nu mă miră, m-am gândit, să joci baba-oarba cu Ines era un chin, nu se plictisea niciodată și trișa tot timpul.

— Astăzi însă are chef, a izbucnit în râs Pablo. Eu, în locul tău, aș profita de ocazie...

S-a ridicat și a ieșit în fugă. S-a ridicat și el și am ieșit din încăpere.

— Măi să fie! Glasul îi era plin de răutate iarăși: De unde ai mai scos și bucata asta de carne?

Toate speranțele mele, oricare vor fi fost, s-au năruit deodată.

— Și eu te-aș putea întreba același lucru... Am îngăimat.

— Cristina? M-a privit el surprins. Nu, pentru Dumnezeu, la ea e mult mai puțin evident, și tu știi asta.

— Dar e foarte tânără, asta îți place, nu?

M-a privit cu ochi tăioși, tot mai tăioși. Apoi a părut că se liniștește. Se pregătea să mă rănească.

— Are nouăsprezece ani, dar crește foarte repede.

— Cu toții creștem.

I-am aruncat o privire triumfătoare, dar mi-a fost frică să insist. Ochii lui scoteau scânteii, nările nasului său prea mare fremătau, buzele i se crispaseră, cunoșteam bine toate simptomele, urma să izbucnească dintr-o clipă într-alta.

— Tu nu! (Cuvintele lui mi-au rănit auzul, degetele lui mi s-au înfipt în brațe, mi-am lăsat pleoapele în jos, m-am ghemuit și am stat nemișcată, moale ca o păpușă de cârpă, știam că avea să mă muștruluiască și l-am lăsat.) Tu nu, Lulu, tu nu ai crescut niciodată și nu ai să crești în viața ta, fir-ai tu afurisită să fii... Nu ai încetat niciodată să te joci și te joci și acum, asta faci, te joci de-a ce ți s-a spus că înseamnă să fii femeie adultă. Ți-ai impus singură niște teme și te stră-duiești să ți le faci ca lumea, ca o elevă atentă și silitoare, dar nu-ți ies bine... Nu mai ești o fetiță strălucitoare, ai ajuns o femeie vulgară, și ce e mai rău este că nu înțeleg de ce, nu am înțeles încă de ce ai fugit, de ce te-ai transformat într-o femeie oarecare. Nu pricepi nimic, Lulu, și nu ai crescut. Noi nu eram oameni oarecare, nu suntem, deși tu deja ești pe cale de a pierde totul... M-a ridicat, eu nu îndrăzneau să mă mișc, m-a prins de bărbie și mi-a ridicat fața, dar nu am vrut să-l privesc: Niciodată nu am să ți-o iert, niciodată.

S-a răsucit pe jumătate și s-a îndepărtat de mine, dar s-a întors din nou. Eu stăteam în continuare rezemată de perete. M-am uitat la el. Părea distrus.

— Nu prea te-ai gândit la mine, așa e?

Mai înainte, în timp ce vorbea cu Ines, îl văzusem zâmbind, comportându-se cu calmul lui caracteristic. Pablo era puternic, liniștit, hotărât, întotdeauna fusese așa, și totuși acum, în timp ce ne aflam singuri pe coridor, fără nici un martor, fără nici un spectator care să asiste la vorbele noastre, la gesturile noastre, mi-am dat seama că nu se simțea bine. Avea pielea foarte palidă, ochii înroșiți, pleoapele umflate, toate semnele unei mahmureli monumentale. Asta m-a făcut să mă simt și mai rău, deoarece mă gândeam că acum, de când cu roșcata și datorită simplei treceri a timpului, l-aș fi părăsit. Preferam să nu-mi aduc aminte de toată povestea, de tot ce s-a petrecut înainte de sosirea verii, când am fost plecată de acasă. Marcelo nu mi-a mai vorbit o bucată de vreme, propriul meu frate, Pablo nu, el nu a făcut asta niciodată, dar începuse să bea mult, prea mult, era toată ziua beat pe atunci.

— Nu mi-a mai rămas prea mult timp. Îmbătrânesc, mă simt tot mai ridicol, cu toate pupezele astea. Nu am ce vorbi cu ele și nu am chef să le învăț nimic, pe niciuna, uneori cred că am început să mă ramolesc... Nu fac nici un efort să le întâlnesc, asta așa e, le agăț ușor, asta e unul din puținele lucruri pentru care mai merită să fii poet în vremurile noastre, pentru a vinde cărți nu, desigur, dar pentru a cuceri o femeie și pentru a primi un pahar pe gratis e destul de util, știi și tu. În ritmul ăsta, într-o bună zi am să încep să mă culc cu studentele mele. Nici nu vreau să mă gândesc.

Am așteptat un semn, un indiciu, oricât de mic, pentru a mă arunca la picioarele lui. Mi-ar fi fost de ajuns să fi repetat fraza pe care o spusese Ines mai înainte, ar fi fost de ajuns să-mi fi spus că-i era dor de mine, el însă mi-a întors spatele și s-a dus în camera de zi fără să mai adauge un cuvânt, în momentul acela, Pablito a ieșit pe ușă și s-a uitat la mine cu obișnuita lui privire vinovată. Auzise toată discuția.

— Vrei o cafea?

A dat afirmativ din cap.

Micul dejun a fost scurt. Pablo nu a mai deschis gura. Cristina încerca să-l impresioneze pe invitatul meu, care se lăsa de altfel cu extremă ușurință. Ines era sâcâitoare. Voia ca toți să se joace baba-oarba. Ne asigura că fiind mulți era mai amuzant.

Pablo nici măcar nu și-a luat rămas-bun de la mine când au plecat.

— Ala e bărbatul tău? (Pablito se tolănise într-un fotoliu, fără a da vreun semn că ar avea de gând să plece.) Dar e foarte drăguț, cu firele alea argintii, îmi place tare mult. Bărbații mai în vârstă sunt așa atrăgători...

Când l-am auzit n-am știut ce să fac, dacă să râd ori să-l dau afară din casă, dar nu voiam să rămân singură. Probabil că n-o mai fi putând să se întorcă, n-o să mai poată niciodată, mă gândeam.

— A, nici vorbă, m-am străduit eu să alung imediat acea ipoteză, iubitul tău o are mai mare.

— Mă rog, e o chestie pur psihologică.

— Sigur, i-am răspuns, iar Magii sunt părinții!

M-a privit cu o față uimită, ca și cum nu m-ar fi înțeles.

L în Spania, ca și în alte țări catolice, pe 6 ianuarie este ziua celor Trei Magi, când copiii primesc cadouri. (N. Tr.)

— Tu le cereai jucării celor Trei Magi când erai mic, nu? (A dat din cap, i-am zâmbit.) și ai continuat să le ceri jucării părinților tăi când ai aflat că povestea era o păcăleală, nu-i așa? (A încuviințat din nou.) și când îți plăceau mai mult jucăriile, înainte sau după ce ai aflat totul?

— Înainte, dar asta nu are nici o legătură cu cât de mare o are bărbatul tău.

— Nu cu a lui în mod special, dar are legătură cu dimensiunea pulelor în general, pentru că cele două lucruri, pu-lele mari și cei Trei Magi, sunt același lucru, sunt două mituri, înțelegi? (Nu înțelegea, i-am citit-o în ochi.) Uite, toată povestea cu păcălelile, cu ghetetele puse pe balcon, cu călăreții, nu schimba nici cantitatea, nici calitatea jucăriilor, însă le adăuga ceva, ție îți sporea iluzia, nu-i așa? Ei bine, mărimea pulei lui Pablo nu schimbă calitatea sau cantitatea actelor lui sexuale, dar Jimmy o are mai mare, pricepi acum? Trăim într-o lume doldora de mituri, lumea întreagă se întemeiază pe ele, iar acum vii tu și-mi spui că e o chestie pur psihologică... De ce să începem cu mitul pulelor mari, de ce să-l demolăm pe acesta înaintea celorlalte? Miturile sunt necesare, îi ajută pe oameni să trăiască.

— Ei bine, știi ce? (Am bănuir că nu-l convinsesem.) Mi-ar plăcea să mă culc cu bărbatul tău, cu toate că nu o are atât de mare ca al meu.

— Și eu aș fi fericită să mă culc cu el – o spuneam cu seriozitate, nu mai aveam chef de joacă – dar e tot mai greu de la o vreme...

A doua oară am recurs la Sergio, noul iubit al lui Chelo, barman la un local în vogă.

Nu voiam să mă amestec cu lumpenii, să rămân în Ma-lasana. Acolo mă simțeam în largul meu, în siguranță, acolo îmi ieșiseră dinții de adult, acolo

ședeam ceasuri întregi pe acele banchete acoperite cu perne subțiri de burete, atât de incomode, beam vodcă dreasă cu lămâie, grețoasă, dar foarte feminină în epoca aceea, când am luat parte la primele distracții, la primele beții, când am vomitat de-atâta băutură. Acolo am trăit după aceea cu Pablo tot timpul, în-tr-un pod enorm, cu grinzi aparente, acolo a continuat să locuiască el, unul dintre ultimii supraviețuitori, iar figura mea aproape că făcea parte din peisaj. Acolo intențiile mele puteau trece neobservate, așa credeam, și cunoșteam încă multă lume, aproape pe toată lumea, eram încă mulți, deși la fel de mulți se pierduseră pe drum, și toți comentau același lucru, cât s-a schimbat cartierul, nu mai e cum a fost, deși poate că singurii care se schimbaseră eram noi, noi toți, după zece, doisprezece, cincisprezece ani, stigmatele vârstei, chelii, burți, păr cărunt, sutiene pe sub bluze, riduri pe față, în fiecare seară un pic mai adânci, carnea fleșcăită, în fiecare seară un pic mai fleșcăită, dar eram aceiași, aproape aceiași, ne distram mult încă, și, în realitate, piața era neschimbată, străzile, barurile erau aceleași, mai mult sau mai puțin.

Nu voiam să mă amestec cu lumpenii, fiindcă intram în panică la gândul că Pablo ar putea afla că umblam pe-acolo singură, noaptea, ieșind cu lovele ca să mă vâr în pat cu doi poponari, sau cu trei, sau cu patru, eram îngrozită că putea să afle asta, și el avea multe contacte cu pleava societății, prieteni ciudați, delincvenți, oameni pe care-i întâlneai în pușcărie și în afara pușcăriei, oameni care îl adorau și care mă cunoșteau, oameni care s-ar fi dus să-i povestească fără să stea pe gânduri.

Voiam să rămân în Malasana, acolo îi cunoscusem pe Jimmy și pe Pablito, și am mai cunoscut alți câțiva, bisexuali curioși și bine hrăniți, nu toți frumoși, dispuși să-și împartă iubitul cu mine, din pură distracție, dar filonul s-a epuizat rapid, foarte rapid, și mie nu-mi mai era de-ajuns, am încălcat regula de aur, o singură doză din fiecare lucru, și nu-mi mai ajungea. Atunci s-a întâmplat tot ce putea fi mai rău. Am renunțat să mai acționez prin intermediari, am încercat să caut pe cont propriu, și rezultatele au fost dezastruoase. Unii mi-au răs în față, se aflau acolo doar ca să bea ceva, iar trupul meu nu-i interesa, curiozitatea mea nu le trezea nici o curiozitate, alții mă disprețuiau, și-mi aruncau disprețul în față, până ce mi s-a dus buhul, a fost lucrul cel mai rău faptul că mi s-a dus buhul, și unii dintre prietenii mei au încetat să mă mai salute, circulau zvonuri, Marisa este pe zi ce trece tot mai ciudată... În cele din urmă, o fostă colegă de facultate, care se îndreptase cu mulți ani în urmă spre domeniul atotcuprinzător al industriei hoteliere, mi-a spus-o verde în față: uite, dacă vrei țipi din ăștia, plătește-i, trebuie să existe cu ghiotura, trebuie să existe de tot soiul, să tot fuți, dar nu aici, aici nu faci decât să-mi sperii clientela...

— Să nu fie fetițe, asta în primul rând, înalți, de cel puțin un metru șaptezeci și opt, solizi, de o frumusețe convențională, știi genul, băieți care le plac elevelor de liceu, subțiri dar atletici fără să întrecă măsura, nu culturști, între douăzeci și cinci și treizeci și cinci de ani, unul din ei poate fi mai tânăr, numai unul, și niciunul mai în vârstă, cu pielea de preferință oacheșă, cu părul de preferință închis la culoare, cu picioarele lungi și, te rog, puțin păroși, cât

mai puțin posibil. Ar fi de preferat să nu fie îndrăgostiți unul de altul, ideal ar fi să se cunoască și să se placă, deși știu că nu poți cere chiar totul, rasa nu contează, câtă vreme nu implică o creștere a prețului, doar să nu fie niciunul asiatic, nu-mi plac asiaticii, a! Și, dacă se poate, mi-ar plăcea ca măcar unul din ei să fie bisexual, sau, dacă nu bisexual, cel puțin în stare s-o facă și cu o țipă, mă rog, cu mine, vreau să spun, chiar dacă nu-i place, asta nu mă interesează, nu pot pretinde să-i și placă, și apoi, desigur, cât mai... Să fie cât mai bine dotați, deci... În fine, știi tu, vezi ce poți să faci, banii nu sunt o problemă, cred...

Am spus-o ca pe apă, grăbită, fără să mă opresc să ascult ce zicea, ca pe o lecție învățată pe de rost în ajunul unui examen. Voiam să termin repede, mi-era groaznic de rușine că ajunseseam la așa ceva.

El a dat din cap la fiecare din cerințele mele, dându-mi de înțeles că pricepea prea bine natura exigențelor mele, însă am insistat pentru ultima oară, pentru orice eventualitate.

— Vreau homosexuali activi, nu fetițe. E limpede?

— E limpede, a răspuns.

Era un tip sinistru, Pablito mă avertizase, sinistru, dar era de asemenea unul dintre stăpânii străzii, controla mulți oameni, mulți mieluși doriți, rătăciți, înduioșători, încercam să nu mă amestec cu lumpenii, voiam să rămân pe margine și m-am străduit, dar nu am putut.

Când am înțeles că nu mai aveam încotro, mi-am luat anumite precauții, am renunțat să mă mai folosesc de prietenii mei și am alungat-o pe Ely, asta de la început, pentru că ea nu ar fi acceptat niciodată, eram sigură. La urma urmei, eu eram tot ce încerca ea să fie, aveam tot ce voia ea să aibă, și pe ea o costa atât de mult, atâta rușine, atâtea săli de operații, atâtea lacrimi... Pentru Ely, omenirea se împărțea în două tabere bine delimitate, iar mie îmi fusese dat să mă aflu în partea celor norocoși. Nu ar fi tolerat niciodată o asemenea irosire.

M-am străduit să mă mișc cu discreție, să-mi fixeze întâlniri în locuri aflate la distanță de circuitele clasice, să evit orice riscuri previzibile, însă mi-a trebuit destul de mult timp ca să cunosc oamenii potriviți în locurile potrivite, au trecut luni de zile înainte ca un telefon să fie de ajuns. Eram panicată la ideea că el ar fi putut afla ce făceam și mi-am luat unele precauții, dar nu mi-au slujit la nimic, neîndemânarea m-a urmărit mereu ca un blestem. Am dat nas în nas cu Ely o dată, la început, iar pe Gus, un traficant de droguri, prieten cu Pablo, îl întâlneam peste tot, pe străzile pe care mergeam și eu, chiar dacă în sens invers, solicitând în loc să ofer, căutând ceva de luat cu mine în pat. Am ajuns să bănuiesc că atâtea coincidențe nu puteau fi întâmplătoare, însă am sfârșit prin a elimina această ipoteză. La urma urmei, aveam suficiente indicii pentru a presupune că unele dintre cele mai bune contacte ale mele se puteau număra printre cei mai buni clienți ai lui. Apoi, într-o bună zi, Pablito mi-a vorbit de Remi, peștele de mahala.

Pe lângă el, Jimmy părea maica stareță a călugărițelor Mizericordiei, cu vâl și cu tot tacâmul, dar asta nu ne-a împiedicat să intrăm până la urmă într-

o îndelungată și profitabilă relație comercială. Prima dată mi-a făcut rost de un cuplu de studenți, foarte arătoși, dar și foarte scumpi. M-am distrat grozav cu ei. După aceea, unul, cel mai în vârstă, nu cu mult mai mare ca mine, în orice caz, m-a întrebat politicos despre această patimă extravagantă, cum o numea el. Cu ce anume te alegi de fapt din toate astea, a fost întrebarea lui.

Îmi pusesem aceeași întrebare de nenumărate ori și aveam să mă mai întreb de și mai multe ori același lucru de-a lungul nopților întunecoase, febrile, care au urmat acelei prime nopți, cu ce anume mă alegeam eu de fapt din toate astea, ce anume îmi dădeau ei, dincolo de satisfacția carnală.

Siguranță.

Dreptul de a decide cum, când, unde, cât și cu cine.

Un loc de cealaltă parte a străzii, pe trotuarul celor puternici.

Iluzia maturității.

Existau și alte căi, intuiau multe alte căi, itinerarii mai puțin baroce, mai puțin intense, mai puțin epuizante, pentru atingerea țintei, dar niciunul nu era atât de comod pentru mine, pentru că nu știam prea bine unde doream să ajung. Am dat din întâmplare peste ei și m-am lăsat dusă de val, mă gândeam că în orice moment mă puteam întoarce înapoi, fără traume și văicăreli, era o distracție inocentă și mă simțeam bine, atât de adultă, atât de superioară, în timp ce mă jucam cu ei...

Mi-era teamă totuși, mi-era din ce în ce mai teamă, și nu numai din cauza banilor. Totul avea să se transforme în-tr-o problemă serioasă după epuizarea contului lui Ines, banii pe care Pablo îi trimitea lunar. Eu nu-i cerusem niciodată bani, nu voiam decât strictul necesar pentru a plăti jumătate din cheltuielile făcute cu fetița, el însă trimitea mai mult, mult mai mult. Am rezistat tentației de a cheltui din ei, la început am încercat, dar în perioada aceea bunele mele intenții erau firave, iar banii erau la îndemână. Până la urmă i-am cheltuit pe toți, i-am păpat repede, până la ultimul sfanț, și atunci banii au început să fie o problemă, chiar dacă niciodată nu aveau să fie cea mai gravă dintre probleme.

Mi-era teamă, teamă că nu aveam să fiu în stare să reacționez, că nu știam să opresc timpul. Aveam momente când mi-era cu neputință să disting hotarul dintre fantezie și realitate, amenințată de umbrele unei lumi murdare, străină de cea căreia crezusem întotdeauna că-i aparțin, dar care acum se strângea într-un cerc nemilos, obsesiv, în jurul meu.

Ar fi trebuit să renunț la ei, îmi dădeam seama că ar fi trebuit s-o fac, însă nu puteam pentru că nimic nu se compara cu ei, nici o dorință nu se putea compara cu aceea pe care mi-o stârneau, nici un trup nu se putea compara cu acela pe care mi-l ofereau, nici o plăcere nu se putea compara cu aceea pe care mi-o procurau, ei erau singurul lucru pe care îl aveam acum, când începusem din nou să duc o viață grea și monotona, alcătuită din zile cenușii, toate identice, erau un mod inocent de a-mi petrece timpul, unica mea avere și unica mea distracție în același timp.

Limita, o linie din ce în ce mai clară, mai concretă, mai perceptibilă, se afla aproape, foarte aproape și mă înspăimânta.

Mă gândeam foarte mult la Pablo pe atunci, deoarece cu el totul fusese întotdeauna foarte ușor.

Le străluceau ochii și râdeau din te miri ce. Erau atât de frumoși amândoi și păreau atât de tineri, încât mi-am spus că erau aceiași ca în urmă cu douăzeci de ani, în dimineața aceea de primăvară.

Parcul Retiro. Ne duseserăm cu călugărițele la grădina zoologică, la patru stații de autobuz, și îi spuneau excursie, dar era o adevărată sărbătoare în zi de școală, deși cuștile puteau iar fiarele sălbatice nu prea erau fiare, ci doar niște biete animale jigărite, cu blana lipsită de strălucire, plină de rosături, și cu un nor de muște deasupra capetelor lor obosite. Elefantul parcă făcea deja parte din familie, era acolo de când mă știam, de fiecare dată îi strecuram câteva pesete îngrijitorului ca să-i dea aceleași coltuțe de pâine veche, aceleași arahide, mi-a părut foarte rău când a murit, sârmanul, de bătrânețe, așa cum a murit și nenorocirea aia de grădină zoologică, bucată cu bucată. Era frumoasă oricum, chiar dacă duhnea, și era foarte mică, așa că am terminat repede, am vizitat-o toată în trei sferturi de oră, și călugărițele n-au mai avut ce face și ne-au dat drumul.

Ședeau amândoi pe o bancă, la soare, lângă lac, cât i-am invidiat, trebuiau să fie la cursuri în dimineața aceea, dar la universitate nici chiulul nu mai era chiul, cât mi-ar fi plăcut să fiu în locul lor, atunci m-am îndepărtat de grup, am anunțat-o pe Chelo: mă duc cu frate-meu, Pablo avea o carte, s-a urcat pe bancă, Marcelo mi-a trimis un sărut și mi-a făcut semn cu mâna, nu voia să mă apropii mai mult, m-am așezat pe jos să-i privesc, Pablo și-a dres glasul, a enunțat cu voce puternică și clară: *Leş fleurs du mal*, și a început să recite, să răcnească în franceză, descriind cercuri largi cu mâna liberă, se chircea și se întindea, își ascundea din când în când fața cuprinsă de o emoție dureroasă și mă lua la rost cu degete crispate de patetism, pe mine, care la început eram singura lui spectatoare, deși apoi s-a format un grup de vreo zece privitori, nu mai mulți, unii deconcertați, alții murind de răs, eu mă alăturasem acestora din urmă ca să dau bine, cu toate că nu mă prinsesem de nimic, habar nu aveam de ce Marcelo se întorcea spre Pablo uitându-se la el cu admirație, nu știam de ce exagera percepția fiecărui cuvânt, chipul lui exprimând pe rând regret, bucurie, panică, tristețe, nesiguranță, teamă și chiar deznădejde... La început m-am gândit că înnebuniseră. Apoi, când au început să se tăvălească de răs, n-am mai știut ce să cred, deoarece convulsiile lor erau din ce în ce mai violente. Când a terminat de vorbit, Pablo a salutat asistența făcând o reverență. Marcelo s-a urcat atunci pe bancă alături de el, l-a arătat cu degetul și a strigat: *Tovarăși, acesta este socialismul!* Și au izbucnit aplauzele, aplauze îndelungate, nu știu în ce măsură conștiente, care nu m-au împiedicat totuși să percep glasul pedagogiei mele, din ce în ce mai nervoasă – *Măria Luisa Ruiz Poveda y Garcia de la Casa, vino aici!*

— Dar nu am luat-o în seamă, nu i-am dat ascultare, m-am mulțumit să țip în direcția ei – *Merg acasă cu fratele meu!*

— Și ei m-au luat de mână în timp ce un gardian public se apropia de noi în mare grabă. Ne-am făcut că nu-l vedem și am pornit-o foarte încet în direcția

opusă, am ieșit din parc fără nici un incident și ei m-au invitat să luăm o gustare pe o terasă, coca-cola și creveți prăjiți, un adevărat lux.

În momentul acela am decis să-mi amputez și eu numele de partea lui cea mai nobila. De atunci sunt Ruiz Garcâa, Ruiz Garcâa și atât. Marcelo semna așa de mulți ani, numai de-al naibii, și o nimerise, pe tata îl apucau toți dracii de fiecare dată când ridica telefonul sau când scotea o scrisoare din cutia poștală. El era foarte mândru de sonoritatea aristocratică a numelor vlăstarelor sale, de coincidența care dădea un pospai de noblețe originilor noastre absolut plebee, și făcea mare caz de conjuncția care le unea. Nu nesocotise nici un detaliu care putea crea confuzii, și de aceea niciunul dintre noi nu avea un singur nume, ci mai multe, alese cu multă grijă, doar să păcălească. Eu am patru, foarte reușite, Măria Luisa Aurora Eugenia Ruiz-Poveda y Garcâa de la Casa, însă sunt doar Lulii Ruiz Garcâa din ziua aceea, când i-am întâlnit în parcul Retiro. La Paris aruncau cu pietre din pavaj împotriva poliției, ei se mulțumeau să recite din Baudelaire într-un parc, dar erau tineri și frumoși, le străluceau ochii și râdeau din te miri ce.

— Ce-i cu tine?

Glasul lui Marcelo părea să vină de departe, dar când am întors capul aproape că m-am lovit de el.

— Nu te simți încă bine?

— Ba da, bineînțeles că mă simt bine, nu mai am febră... L-am liniștit. (Mă refăceam după o gripă rebelă neglijată, de aceea cinaserăm toți trei acasă.) Doar că eram dusă cu gândul la o poveste foarte veche, din dimineața aceea din Retiro, Florile răului, vă mai aduceți aminte? Nu știu de ce, dar astăzi îmi amintiți foarte mult de voi așa cum erați în ziua aceea, puneți ceva la cale, sunt sigură, și asta vă întinerește, nu știu de ce... (I-au amuzat mult comentariile mele, s-au uitat unul la altul cu o expresie plină de subînțeles, dar au rămas tăcuți.) Nu-mi spuneți și mie?

— Nu.

Răspunsul lui Pablo a fost acoperit de vacarmul soneriei de la intrare, un mecanism cu coarde zgomotos, vechi de vreo optzeci de ani, pe care reușisem să-l salvăm printr-un miracol.

Nu aveam știință de nici o vizită, dar a sosit o mulțime de lume, printre care Luis, fost coleg de liceu cu Pablo și Marcelo, urât și vechi prieten în plin proces de convalescență după o ruptură sentimentală foarte gravă, implicând și coarne dureroase, care a venit cu două țipe. Una era scundă, blondă, cu forme planturoase și feminină până la indigestie, tipul lui de femeie, nu se sătura niciodată de ele. Cealaltă, înaltă și osoasă, cu accent sud-american, mi s-a părut foarte ciudată, aducând foarte mult cu un bărbat, deși tonul ascuțit al vocii ei dezmințea impresia asta. M-am interesat de adevărata sa natură, dar Pablo nu a vrut să răspundă la nici o întrebare și Marcelo i-a urmat exemplul.

Luis îi arunca din când în când lui Pablo priviri întrebătoare și am fost sigură că ghicisem motivul. Era evident că venise să dea o mână de ajutor, dar nu era la curent cu planul, oricare ar fi fost acesta, și nici măcar nu știa când trebuia să intervină.

— Bun, a spus în cele din urmă, reacționând poate la un semn care mi-a scăpat, cu cine începem?

— Aiurea, nu-mi spune că încă te gândești la asta. (Marcelo m-a privit cu coada ochiului, nu încerca să mă păcălească, voia să mă necăjească.) Eu renunț.

— La ce anume renunți? L-am îmboldit eu, firește. Nu voiam să-i lipsesc de satisfacția asta, după tot efortul pe care îl făcuseră, să-l aducă pe Luis și tot restul.

— Nimic, nu e decât o prostie, mi-a răspuns Marcelo, ultima prostie, dar jumătate din Madrid parcă a înnebunit din cauza ei...

— Dar ce este? Am întrebat eu, curioasă. De aproape două săptămâni nu mai ies seara, din cauza gripei.

— E un joc, mi-a zâmbit Pablo, un joc tâmpit, ca ăla cu piratul c-un picior de lemn... Ala cu jumătatea de lămâie și gâtul de pui, sigur, tu erai foarte mică, nu știi dacă l-ai jucat vreodată.

— Ba da, ba da, bineînțeles, l-am jucat de multe ori -încă îmi aduceam aminte ce spaimă trăgeam - era foarte haios.

— Cum se juca? A întrebat cineva.

— O! Era un joc inițiativ, destul de complicat, am explicat. Era nevoie de cel puțin trei inși ca să se poată juca. Unul aștepta așezat într-un fotoliu, într-o cameră, pe întuneric, cu o mână acoperită cu bucăți de plastilină, cu o jumătate de lămâie stoarsă pusă pe față și cu un gât de pui crud, cât mai mare cu putință, între picioare, pe lângă alte chestii de care nu-mi mai aduc aminte... A, da! Mai era și un baston care avea rol de picior de lemn. Un al doilea ins îl alegea pe inocentul care venea la rând și îl anunța că avea să-l ducă să-l vadă pe piratul c-un picior de lemn, îl băga în cameră pe întuneric, îl apuca de mână, i-o trecea peste bucățile de plastilină și îi spunea că era mâna leproasă a căpitanului. Apoi îl înșfăca de un deget și i-l vâră brusc în jumătatea de lămâie, spunându-i că era orbita goală a ochiului pe care corsarul l-a pierdut într-o bătălie.

— Ce scârboșenie! A exclamat noua iubită a lui Luis, cea foarte feminină.

La urmă, trebuia să-i conducă mâna foarte încet de-a lungul trupului presupusului pirat, pentru ca victima să știe în orice moment pe unde se mișca, stomacul, burta... Un pic mai jos, brusc, îi strângea mâna în jurul gâtului de pui, pe care celălalt îl ridica în unghiul potrivit, și vă jur că era exact, dar exact, exact ca o puia, un cilindru de carne umedă și parcă plină de vine pe dinăuntru. (Am râs, aducându-mi aminte de râsetele și de țipetele cu care se termina de obicei fiecare ședință.) În momentul acela, un al treilea ins aprindea lumina și se dezvăluiau toate misterele, era foarte haios...

— Dar e genial! Spuse sud-americanul (a) entuziasmat (ă). Să-l jucăm acum, vă rog! Să nu-mi spuneți că nu aveți și dumneavoastră chef...

— Da, haideți să-l jucăm.

O brunetă spectaculoasă, palidă și foarte subțirică, strânsă într-o jachetă din piele liliachie și care venise cu un grup de persoane pe care le cunoșteam

doar din vedere, s-a alăturat rugămintelor ambiguii noastre invitate. Cuvintele ei au fost urmate imediat de alte voci care-i țineau isonul.

— Dar e o tâmpenie!

Marcelo refuza să se supună cererilor care păreau să reprezinte voința majorității.

— Bun, a insistat Luis, cu cine începem?

— Cu Clarita? S-a adresat Pablo iubitei lui Luis.

— I-am aruncat o privire furibundă, el a captat-o, mi-a trimis un zâmbet de om pus pe rele, nu va îndrăzni, m-am gândit, nu va'ândrăzni. Nu a îndrăznit.

— Foarte bine, să începem cu Lulu. Am nevoie de cinci baticuri mari.

— De șase, l-a corectat Marcelo.

— Nu. (Pablo a scos din buzunarul pantalonilor o sferă de plastic roșu, ceva mai mică decât o bilă de biliard, legată cruciș cu ceva negru, o panglică sau un elastic, și a săltat-o în palmă.) Numai de cinci.

— Ți le aduc imediat...

— Nu, m-a oprit el. Tu nu poți să rămâi aici, trebuie să stai în camera cealaltă, ți-am spus doar că e un joc foarte asemănător celui cu piratul.

M-a apucat de braț și m-a condus de-a lungul coridorului. Am scos cinci baticuri din sertarul comodei din camera mea și ne-am întors câțiva pași pentru a intra în ceea ce eu numeam de obicei camera de oaspeți, un dormitor cu un pat mare pe care îl folosea de obicei bona lui Ines.

— Am să te leg la ochi. (Pablo a verificat în lumină toate baticurile, l-a ales pe cel mai puțin transparent, l-a împăturit de mai multe ori și mi l-a pus peste ochi, legându-l strâns.) Vezi ceva?

— Nu.

— Sigur? A insistat el. E esențial să nu poți vedea nimic, dacă nu, jocul nu mai are nici un haz.

— Sigur, i-am răspuns, nu pot să văd nimic.

Atunci a tăcut. Am bănuț că își mișca mâna sau că făcea altceva prin care să verifice eficiența legăturii de la ochi.

— Bun, te cred, nu vezi nimic, întinde-te în mijlocul patului, cu fața în sus.

— De ce?

— Am să te leg de barele de la capul patului.

— Ascultă...

— Toată povestea aceea începea să mă neliniștească – ce soi de joc mai e și ăsta?

— Dacă vrei, renunțăm și i-o facem Claritei...

— Nici pomeneală, i-am răspuns, și m-am întins în mijlocul patului. Păi, cam asta ar fi, leagă-mă.

Râzând întruna, m-a apucat de încheietura brațului drept și l-a prins cu un batic de una din barele de la capul patului. Apoi a repetat operațiunea cu brațul meu stâng. Legăturile erau ferme, dar destul de largi, nu mă răneau și-

mi permiteau un anumit grad de mișcare, deși mi-era imposibil să mă desprind din ele.

— După aceea să nu te superi pe mine – glezna stângă tocmai îmi fusese imobilizată – pentru că jocul e o tâmpenie, serios, o să fii dezamăgită...

Când a terminat cu piciorul drept, s-a întins lângă mine și m-a sărutat. Contactul cu el mi-a produs o senzație stranie, fiindcă nu-l puteam vedea și nici atinge, nu știam unde se află. Și-a retras gura rapid și m-a lăsat cu limba scoasă, încercând să-l atrag în cursă, orbecăind prin aer. El a râs și m-a sărutat iar.

— Te iubesc, Lulu.

Atunci am început să bănuiesc că aveam să fiu sacrificată, încă nu știam cum și pentru cine, dar aveam să fiu sacrificată. Nu am spus nimic totuși. Nu era prima oară.

S-a despărțit de mine și l-am auzit îndreptându-se spre ușă. Înainte de a ieși din încăpere mi-a adresat un ultim avertisment:

— Să nu te superi dacă nu ne întoarcem prea curând... Am de pregătit o mulțime de lucruri.

A plecat, și am auzit zgomotul ușii care se închidea în urma lui.

Ăsta era singurul lucru care mai lipsea, m-am gândit, celelalte fuseseră realizate, cu mici variațiuni de natură îndeosebi economică, desigur. Firește, banii au o latură clar erotică și nu am stat foarte bine cu banii la început, până la moartea socrului meu, când am început să ne bucurăm de beneficiile tipografiei, afacere de familie solidă, dar asta nu a avut niciodată o importanță prea mare. Mă simțisem suficient de iubită, suficient de alintată și de răsfățată de-a lungul tuturor acelor ani.

Nu am avut niciodată servitori, doar o menajeră, mamă a doi copii, dintr-un sat din Guadalajara, foarte mărginită, sărmana, și destul de urâtă, care nu-și putea câștiga pâinea decât prin muncă brută, dar toate celelalte se realizaseră, mai devreme sau mai târziu. La început nu mă puteam obișnui, puneam capcane prin toată casa, un pachet de țigări ici, o carte colo, când mă sculam de dimineață se aflau în același loc, părea o vrajă să deschizi ușa frigiderului și să descoperi că tot timpul erau cuburi de gheață și beri reci, nu le băuse nimeni, să-mi cumpăr o rochie, s-o las două săptămâni într-un dulap, să vreau s-o îmbrac și să trebuiască să-i scot etichetele, după două săptămâni încă mai avea etichete, era incredibil, și să am o cameră doar a mea, asta mai ales, să anunț că mă duc să învăț, și să mă închid în camera mea, o încăpere întreagă doar pentru mine, asta mai ales, Dumnezeu mare, asta era fericirea cea mai intensă, nu puteam să cred, mi-a trebuit destul de mult timp să mă obișnuiesc. Intimitatea era o senzație atât de romanescă pentru mine, încât la început mă copleșea.

Pe Pablo îl amuza tare mult atitudinea mea de perpetuă surpriză și mi-o încuraja prin cadouri, lucruri minunate doar pentru mine, stilouri, piepteni, o cutie muzicală cu încuietoare, un dicționar grec-esperanto, o ștampilă din cauciuc cu numele meu complet gravat în spirală, niște ochelari cu lentile de sticlă obișnuită, ăștia mi-au plăcut cel mai mult, nu am avut niciodată nevoie,

dar îmi doream nespuse să port ochelari... El nu înțelegea prea bine mecanismul bucuriei mele. Avea doar o soră, iar părinții lui fuseseră întotdeauna bogați, mult mai bogați decât ai mei. Nu purtase niciodată nimic după nimeni, dormise întotdeauna singur și mereu crezuse că în familiile numeroase copiii se distrau grozav și se bucurau de copilăria cea mai fericită cu putință.

Aveam cinci ani, nu mai mult de cinci ani, atunci când am încetat să mai exist. La vârsta de cinci ani am încetat să mai fiu Lulu și m-am preschimbat în Marisa, nume de fetiță mai mare. Mama a venit acasă cu gemenii și totul s-a terminat.

Am căpătat obiceiul să mă plimb de colo-colo pe coridor de una singură, cu un coș mare plin cu fleacuri, fiindcă nimeni nu mai voia să se joace cu mine, fiindcă nimeni nu mă mai lua în brațe și nimeni nu mai avea timp să mă ducă în parc sau la cinema, erau foarte ocupați cu gemenii, îmi spuneau mereu. Acea a fost perioada când Marcelo a început să mă bage în seamă, întotdeauna a avut o slăbiciune pentru cauzele pierdute, iar eu nu voi putea niciodată să-i fiu îndeajuns de recunoscătoare, niciodată. Iubirea lui, o iubire sinceră și necondiționată, a fost unicul sprijin pe care m-am bazat pe parcursul tinereții mele atipice, doar la el am găsit sprijin de când aveam cinci ani până la douăzeci de ani, în acea oribilă viață cenușie, până când s-a întors Pablo și noblețea lui sufletească mi-a redat bucuriile pierdute, acea copilărie care îmi fusese răpită în mod atât de brusc și de nedrept. El nu m-a dezamăgit niciodată, m-am gândit, asta era singurul lucru care mai lipsea, toate celelalte se realizaseră... Atunci s-au întors.

Nu știam câți, nici cine erau, deoarece probabil umblau desculți și, pe deasupra, zgomotul unei foarfeci, foarfecă pe care unul dintre ei o mânua rapid, tac, tac, tac, acoperea toate celelalte zgomote, anulând unica mea posibilitate de a percepe ceva.

Am simțit cum se trănțește cineva pe pat, alături de mine, și îmi pune o țigară în gură.

— Vrei să fumezi? (Era Pablo.) Pe urmă n-o să mai poți...

Am apucat filtrul între buze și am profitat cu nesaț de favoarea ce mi se acorda. Când s-a consumat aproape toată țigara, chiștocul mi-a fost luat din gură și, imediat după aceea, am simțit o apăsare ciudată sub urechea stângă.

Un obiect pe care eu îl percepeam ca fiind o bilă netedă și cu contururi regulate, care trebuie să fi fost din plastic, întrucât limba mea nu a fost în stare să-i detecteze nici un gust, mi-a astupat gura. Niște degete mi-au atins urechea dreaptă pentru a așeza ceva pe sub ea. Bila mi s-a înfiptă între buze, și peste obrajii mei s-au întins câte două fire, sau sfori, care porneau din același punct. Chiar și fără să văd, nu mi-a fost greu să ghicesc structura călușului meu. Sfera de plastic roșu pe care mai înainte o văzusem în mâna lui Pablo trebuie să fi avut o gaură la mijloc. Prin ea trecea un elastic dublu, cu siguranță un elastic căptușit, ca acelea care se folosesc pentru prins părul, pentru că nu-mi ciupea pielea, ale cărui capete îmi treceau pe sub urechi pentru a o menține apăsată pe gura. Sistemul era pe cât de simplu, pe atât de eficient. Mă împiedica să emit orice sunet.

Imediat după aceea, am auzit din nou foarfecă, de data asta lângă mine. În celălalt capăt al patului, cineva m-a descălțat și mi-a mângâiat degetele de la picioare, producându-mi niște gădilături insuportabile. Atunci am simțit contactul unui lucru neplăcut, dur și rece, pe sub mâneca bluzei mele, lipită de subsuoară. Tac, tac, tac, foarfecă mi-a sfâșiat în același timp materialul bluzei și breteaua sutienului. Apoi, Pablo, bănuiam că era el fiindcă apăsarea pe care o simțeam pe o parte a trupului se menținuse neschimbată tot timpul, s-a aplecat peste mine și a repetat operațiunea în partea cealaltă. După aceea, foarfecă mi-a alunecat între sâni și a tăiat sutienul la mijloc.

Asta m-a convins de-a binelea că era Pablo, fiindcă lui îi plăcea la culme să rupă hainele de pe mine. Uneori mă supăram foc pe el, deoarece unele lucruri nu mă țineau nici două ore, bluzele și cămășuțele îndeosebi, le alegeam cu mare grijă, iroseam o groază de timp în magazin, stând în cumpănă, studiindu-mă în fața oglinzii, și apoi nici nu ajungeam să le îmbrac și să ies cu ele din casă. În unele luni, necesarul meu de chiloți atingea cote scandaloase – o să ajungem la ruină, mă lamentam eu, n-ai idee cât bănet ne costă mania asta a ta – el râdea – nu ți-i mai pune, îmi răspundea, cel puțin în casă nu ai deloc nevoie de ei – și am sfârșit prin a-i da ascultare, ca de obicei, umblam goală pe sub fustă, întrucât aproape niciodată nu purtam pantaloni, lui nu-i plăceau, dar nu am reușit să mă obișnuiesc cu totul, și când se ivea vreo vizită, precum cea din seara aceea, dădeam fuga la baie, aveam chiloți pentru hainele de casă repartizați strategic peste tot, deși aproape întotdeauna umblam pe jumătate dezbrăcată, și așa se întâmplase și în cazul de față, și acum, când oricine ar fi încercat să evite stricăciunile descheind sutienul la spate, el l-a înlăturat cu o tăietură de foarfecă și m-a despuiat în câteva clipe. Atunci s-a deplasat ușor înainte, și picioarele mele au fost abandonate.

Nimeni nu vorbea, nimeni nu scotea nici un sunet și eu nu-i puteam identifica, nu știam câți, nici cine erau, însă intuiam că frate-meu se afla printre ei și nu-mi plăcea ideea asta. Nu am aflat niciodată în ce măsură cunoștea Marce-lo amănunțele poveștii mele cu Pablo și preferam ca totul să rămână în continuare așa, dar în seara aia presimțeam că și el se afla acolo, privindu-mă.

Enorma cataramă argintată a curelei mele, o curea neagră din piele de bou, atât de iată încât îmi acoperea o bună parte din abdomen, a fost desfăcută în mod convențional. Foarfecă mi-a alunecat atunci peste buric, pe sub fustă, și a înaintat în jos, tac, tac, tac, până ce a tăiat complet stofa. Cineva aflat la picioarele mele a tras atunci de ea și am simțit cum îmi aluneca pe sub șale. M-am gândit că avea să termine treaba cu mâinile, după cum îi era obiceiul, însă de data asta a preferat să se folosească de foarfecă. Apoi, mi-au încheiat la loc cureaua.

Atunci am rămas iarăși singură în pat. Preț de câteva secunde nu s-a petrecut nimic, încercam să-mi imaginez cum arătam, legată de barele de la capul patului și de cele de la picioare, cu picioarele depănate, cu ochii acoperiți cu un batic negru, cu gura astupată de acel dispozitiv bizar ale cărui elastice

mi se înfingeau în obraji și făceau să-mi ardă urechile, nu eram în largul meu și mi-era foarte rușine din cauza credulității mele prostesti.

Căzusem într-o capcană grosolană, copilărească, la vârsta mea. Nu eram în stare să mă dezmeticesc, poate că niciodată nu aveam să mă dezmeticesc cu totul și, cu toate că de obicei asta nu mă preocupa din cale-afară, în seara aia mă simțeam prost, pentru că fratele meu era de față. Ar fi trebuit să mă aștept la ceva de genul ăsta de ani de zile, știam că Pablo nu ținea niciodată nimic ascuns pentru sine, dar, în definitiv, nu mai pomenise de asta de la prima întâlnire, din noaptea din strada Moreto.

— Îți place?

Glasul său exprima o satisfacție pe care o cunoșteam. Obișnuia să se împăuneze cu mine în asemenea ocazii.

Dacă interlocutorul său i-a răspuns, nu a făcut-o prin cuvinte.

Vârful ascuțit al uneia dintre brațele foarfecii a început să deseneze arabescuri întortocheate pe sânii mei. După aceea, s-a oprit într-un punct, și mișcarea de rotație pe care cineva a imprimat-o instrumentului a făcut ca vârful celălalt să descrie cercuri din ce în ce mai ample, ca și cum ar fi fost un compas. Eu m-am străduit să nu-mi mișc nici un mușchi. Nu mi-era frică, fiindcă știam că nu aveau să-mi facă nici un rău, dar contactul cu metalul ascuțit mă neliniștea. Cele două brațe ale foarfecii mi s-au plimbat pe tot trupul, mi-au mângâiat gâtul, au dansat pe sfârcurile mele, mi-au alunecat peste pântec, au ajuns chiar să-mi ciupească mici porțiuni din piele, ținându-mă încordată, în așteptare, la cheremul mângâierilor lor periculoase, până când brusc am încetat să mai simt prezența înghețată a metalului. Nu mai eram nevoită să mă fac mică sub amenințarea lor.

Atunci, cineva și-a pus mâna pe mine. Mă întrebam a cui o fi, cine controla acea mână care, după o ușoară plesnitură inițială, a început să-mi zdrobească, să-mi frământa carnea, să mă strângă de mijloc, să-mi strivească sânii, să mi se afunde în buric, să-mi alunece peste coapse, să-mi scormonească până la urmă prin despicătura sexului cu degetele, apăsând mai târziu pe el cu toată palma. Apoi am simțit încă una, o a doua mână, și o a treia, erau două persoane, ba am crezut că percep o a patra mână, cu toate că-mi era foarte greu să calculez, mai ales că patul se umpluse de lume, îi simțeam pe ambele laturi, auzeam scârțâitul saltelei cu arcuri, care le acompania mișcările, câteva buze mi s-au așezat pe gât, sărutându-l de nenumărate ori, și în aceeași clipă o limbă a zăbovit peste subsuoara mea, un deget m-a penetrat, un braț a alunecat mai jos de mijlocul meu, o mână mi-a mângâiat mâna dreaptă, un picior s-a rostogolit peste piciorul meu, un genunchi mi s-a proptit în șold. Încercam să gândesc.

Una era sud-americană, eram sigură, altul era Pablo, fiindcă niciodată nu mă oferise nimănui fără a lua și el parte la joc, și trebuia să mai fie un al treilea, alt bărbat, fără îndoială, întrucât simțeam mai multe forme masculine, contactul lor colțuros și aspru, sau poate că sud-americană era un tip, de fapt. Eram confuză, și ei, oricine vor fi fost, făceau tot posibilul pentru a mă dezorienta și mai mult, mâinile și gurile lor mi se mișcau pe trup foarte repede,

își schimbau într-o clipă obiectivul, era cu neputință să le urmăresc traseul, să ghicesc dacă limba care reapărea acum pe urechea mea zvâcnind era aceeași care cu câteva clipe mai înainte se afundase între picioarele mele, să identific mângâierile, mușcăturile, nu puteam ști cine erau, ceva mult prea voluminos pentru a fi un deget mi s-a așezat peste pleoapele închise, deasupra legăturii, și mi-a apăsat pe rând pe ochi, un penis – nu îndrăzneam să-l numesc altfel, în situația aceea, fără să văd, cu mâinile legate... Cum era să-mi dau seama dacă era o puia falnică, tare ca un par, sau o simplă pută amărâtă și zbârcită?

— M-a făcut să-i simt vârful proptit într-un sân, dându-i mai întâi roată, frecându-se de sfârc mai apoi, până ce i-a impregnat pielea cu secreții lipicioase. Iar Marcelo vedea în acest timp totul.

O vreme am încercat să-mi păstrez calmul, să nu mă las dusă de val, să stau liniștită, cu trupul lipit de cuvertură, cu capul ridicat, fără să arăt că-mi plăcea. O făceam pentru el, pentru frate-meu, deoarece nu voiam să mă vadă cedând plăcerii, dar am observat că trupul meu începea să se satureze de senzații. Cunoșteam bine etapele procesului, pielea de găină la început, după aceea căldură, un val care-mi inunda pântecul pentru a se răspândi apoi în toate direcțiile, gâdilături fără motiv, în dosul genunchiului, pe partea interioară a coapselor, în jurul buricului, o furnicătură frenetică anunțând explozia iminentă, până ce un arc inexistent, dar de o forță nemaîntâlnită se declanșa înăuntrul meu, mă propulsa cu violență înainte, și asta era începutul sfârșitului, anihilarea voinței, mișcările mele se reduceau în cea mai mare măsură, mă limitam la a mă deschide, la a-mi arcui trupul până simțeam că mă dor oasele, și mențineam tensiunea în timp ce mă balansam armonios peste cel care dezlănțuise fenomenul, oricare ar fi fost el, străduindu-mă să obțin desprinderea.

Trupul meu se satura, iar eu nu puteam lupta împotriva lui.

— Când vrei...

Vocea lui Pablo, găfăită și răgușită, a inaugurat o nouă fază.

Mâinile, toate mâinile, și toate gurile m-au abandonat deodată. Niște degete răcoroase și umede, delicioase pe pielea încinsă, au alunecat pe sub una din urechile mele și au eliberat-o de tortura elasticului. Unghiile lor nu depășeau vârful degetelor. Sud-americană avea unghiile tăiate, îmi aminteam fiindcă îmi ațintisem mai înainte privirile asupra mâinilor sale, niște mâini frumoase, fine și delicate, care nu se potriveau cu restul trupului. Bila din plastic mi-a căzut dintre buze. Absența ei mi-a produs o senzație atât de plăcută, încât, de îndată ce mi-am mișcat maxilarul de câteva ori pentru a-mi dezmorți jumătatea de jos a feței, m-am simțit obligată să-mi arăt recunoștința.

— Mulțumesc.

Cineva care nu era Pablo, pentru că el nu ar fi reacționat niciodată așa, și-a înăbușit un hohot de râs. Sunetul mi s-a părut destul de familiar, însă nu am avut timp să stau să analizez de la cine putea proveni, deoarece nu se scurseseră decât câteva secunde și m-am trezit încă o dată cu gura plină. Un sex masculin necunoscut își făcea loc între buzele mele.

— Sunt tot aici, lângă tine.

Precizarea nu era necesară, deoarece știam prea bine că nu era el. I-am simțit răsuflarea pe față, și am simțit cum una din mâinile lui se strecura între ceafa mea și pernă pentru a mă înșfăca de păr și a mă îmboldi în continuare în sus.

Acum Pablo dădea ritmul, ghidându-mi capul contra pistonului de carne care-mi intra și-mi ieșea din gură, o puia anonimă, sensibil mai mare ca a lui la rădăcină, deși, având o formă descrescătoare către vârf, mi se părea mai scurtă și mai subțire. După un timp, atunci când mișcările necunoscutului au început să devină mai necontrolate pe alocuri, Pablo s-a ridicat în capul oaselor și s-a așezat în genunchi lângă mine. Am presupus că urma să ni se alăture, dar nu a făcut-o.

Mâinile lui au început să umble la baticul care-mi ținea strâns încheietura brațului drept, până a desprins-o de bara aurie. Aproape în același timp, alte mâini, despre care nu știam cu siguranță dacă sunt ale amantului meu de serviciu, mi-au dezlegat mâna stângă. El și-a scos atunci sexul din gura mea.

Deja presimțeam că erau doar doi, doi bărbați, poate că de la început, povestea cu sud-americană probabil că nu fusese decât o iluzie. Fuseseră de ajuns doi bărbați ca să facă totul, acum însă, cu atâta mișcare, nu mai știam care era Pablo și care era celălalt, îmi pierdusem din nou toate punctele de reper.

Cineva mi-a desfăcut legăturile care-mi strângeau gleznel.

Cineva m-a apucat de mâini și mi le-a legat la spate.

Cineva m-a împins, întorcându-mă cu fața în jos.

Cineva m-a înșfăcat de curea, a tras de ea în sus și m-a obligat să mă așez în genunchi pe pat.

Cineva, aflat în spatele meu, m-a penetrat.

Cineva, aflat în fața mea, mi-a luat capul între mâini și l-a ținut așa în timp ce-mi băga sexul în gură. Era puia lui Pablo.

— Te iubesc.

Obișnuia să-mi repete asta în momentele-cheie, mă liniștea și îmi dădea curaj. Știa că glasul lui îmi risipea îndoielile și remușcările, însă de data asta Marcelo vedea totul, poate îi auzise și ultima frază. Și totuși, în acel moment eu mă aflam deja departe de el, foarte departe de toate, eram plecată aproape cu totul, pe punctul de a juisa.

— Lasă-mă, Lulu. (Era fermecător și acum, cerându-mi asta, să-l las, când eu abia eram în stare să-mi depărtez gura de trupul lui fără ajutor, aveam mâinile legate și trupul imobilizat de șocurile de desfătare care mă străbăteau.) Acum e rândul meu...

Mi-a ridicat capul cu multă grijă și l-a lăsat ușor pe pat, obrazul meu stâng rămânând în contact cu cuvertura. Parcă mânat de o intuiție fără greș, necunoscutul a ieșit din mine exact în momentul în care sexul meu începea să palpitate și să se agite de unul singur, străin de voința mea.

— Nu-mi faceți asta acum, am spus și abia de-mi puteam auzi propriul glas, o șoptă aproape imperceptibilă. Nu acum...

— Dar cum poți să fii așa de curvă, iubito? (Dincolo de cuvintele lui Pablo se ghicea un hohot de râs.) Nici măcar nu știi cine este. Sau ai ghicit deja?

I-am răspuns că nu, nu știam, adevărul era că habar nu aveam cine putea fi, și nici nu mă mai interesa nimic altceva, decât să fiu umplută la loc odată de ceva sau cineva.

— Vai, Lulu, Lulu... Ce rușine! Să fii nevoit să asişti la o scenă ca asta cu propria ta soție e peste puterile unui om cumsecade...

Amândoi erau în continuare acolo, undeva, fără să se atingă de un fir de păr de-al meu, în timp ce secunde treceau fără să se întâmple nimic. Eu eram din ce în ce mai is-terizată, trebuia să iau o decizie și am optat să fac abstracție de ei, spre regretul meu. Mi-am întins picioarele și am încercat să mă frec de cuvertură. Am făcut câteva încercări nereușite, pentru că depuneam mult efort ca să-mi coordonez mișcările cu mâinile legate, dar în cele din urmă am izbutit să stabilesc un contact regulat, deși extrem de slab, cu țesătura. Nu mi-a slujit la mare lucru, mișcările mele accentuau nevoia sexului meu în loc să o potolească, și în tot acest timp Pablo continua să vorbească, iar vorbele lui mă excitau mai mult decât orice mângâiere.

— Vai, ce putoare ai ajuns, fetițo... Nu te opri din cauza mea, lasă, freacă-ți mai departe pizda de cuvertură, dar vorbește, comentează-ne faza de joc, îți place? Ce spectacol lamentabil, Lulu! Și în fața musafirilor noștri, cu toții sunt aici, uitându-se la tine, ce-or să creadă despre noi acum?... Dar continuă, nu-ți face griji pentru mine, în definitiv, nu cred că mai pot îndura mult timp? Însă, îți jur că ai să-ți aduci aminte de asta, că ai să ții minte... S-a aplecat deasupra mea ca să-mi vorbească la ureche, cu trupul inaccesibil totuși: Mă gândesc să te las încuiată aici câteva zile. Dacă e nevoie, am să te leg din nou de pat, dar cu bandă adezivă, să vedem dacă așa au să-ți iasă fumurile din cap...

— Te rog, mi-am întors capul în direcția vocii lui și am insistat pentru ultima oară, aproape plângând, te rog, Pablo, te rog...

Atunci, niște mâini m-au înșfăcat cu violență de mijloc, și m-au răsucit în aer. Degetele lor s-au afundat iarăși în trupul meu și m-au tras rapid înainte. Când a început în sfârșit să mă penetreze, mi-a spus din nou că mă iubește. A repetat-o de mai multe ori, cu glas foarte scăzut, ca pe o litanie, în timp ce mă conducea spre propria mea anihilare. Dar lor încă nu le era de ajuns.

M-au penetrat cu rândul, la intervale regulate, unul după altul, sistematic și ordonat. Apoi, cel care nu era bărbatul meu m-a ridicat de subsuori și m-a obligat să stau în picioare. I-am cerut să mă țină, deoarece picioarele îmi tremurau, și a făcut asta, m-a ajutat să fac câțiva pași și atunci am auzit glasul lui Pablo. Rămâi acolo, mi-a spus.

El era singurul care vorbise tot timpul, celălalt încă nu deschisese gura și eu încă nu-l văzusem, nu puteam să văd nimic cu cârpa aia legată strâns peste tâmpile, simțeam că dacă plăcerea nu ar fi fost atât de intensă mi-ar fi plesnit capul de durere.

Pablo s-a așezat în spatele meu și mi-a dezlegat mâinile.

— Urcă-te pe el.

Brațele lui m-au ghidat, am îngenuncheat mai întâi pe ceea ce am presupus a fi un fel de chaise longue scurt și foarte vechi, tapițat cu piele de culoare închisă, provenind din mobilierul fostului atelier al soacrei mele. Necunoscutul m-a apucat de mijloc și m-a așezat deasupra lui. Cu o mână își ținea sexul, iar cu cealaltă mă ajuta să mă înfig în el. Apoi, mâinile lui mi-au parcurs trupul pentru scurtă, foarte scurtă vreme, după care m-au apucat de fund, frământându-mi ușor carnea înainte de a o întinde pentru a deschide o a doua cale de acces spre interiorul meu.

Haiti, în noaptea asta o să avem un final de gală, m-am gândit, în timp ce admiram dezinvoltura calmă cu care amândoi, Pablo și cu celălalt, își împărțeau echitabil trupul meu, ca și cum ar fi fost obișnuiți să împartă totul. Și imediat am fost penetrată pentru a doua oară.

Trupul necunoscutului s-a întins sub mine, mâinile lui mi-au schimbat poziția, m-au obligat să mă întind peste el în timp ce-mi ridica brațele ca să mă sprijin cu mâinile de spătar. Apoi a rămas liniștit. Atunci Pablo a început să se miște, foarte lent, dar mult mai intens totodată. Asalturile lui mă împingeau peste trupul celui alt bărbat, care mă îndepărtase de sine, cu mâinile pe mijlocul meu, pentru a facilita acest nou început, și, în timp ce ritmul penetrării devenea din ce în ce mai regulat, mai ușor și mai fluid, am observat că musafirul meu anonim renunța la pasivitatea inițială pentru a-și ridica tot trupul spre mine, în mod aproape imperceptibil la început, tot mai limpede mai apoi, deși tot timpul cu blândețe, adaptându-se fără dificultate la frecvența pe care Pablo o imprima din spate. Sexele lor se mișcau în același timp înăuntrul meu și puteam să le simt pe amândouă, vârfurile lor se atingeau, se frecau prin ceea ce percepeam drept o membrană subțire, o despărțitură ușoară de piele a cărei integritate precară părea să se resimtă la fiecare contact, devenind și mai subțire, din ce în ce mai subțire. Au să mă rupă, mă gândeam eu, au să mă rupă și atunci au să se întâlnească într-adevăr unul cu celălalt, îmi repetam în sinea mea, îmi plăcea să aud asta, au să mă rupă, ce idee delicioasă, membrana plăpândă distrusă pentru totdeauna și stupoarea lor când își dau seama de catastrofă, cu membrele lor alăturate, cu trupul meu o unică incintă, doar una, pentru totdeauna, au să mă rupă, mă gândeam când i-am anunțat că urma să juissez, nu obișnuiam s-o fac, dar de data aceea anunțul a țâșnit singur de pe buzele mele, termin acum, și mișcările lor s-au întetit, m-au fulgerat, nu am fost în stare să-mi dau seama de nimic la început, apoi am simțit că sub mine trupul necunoscutului tremură și se zvârcolește, buzele lui lăsau să scape gemete, spasmele lui prelungeau propriile mele spasme, atunci, din spate, o mână a smuls cârpa care-mi acoperă ochii, dar nu i-am deschis, nu puteam s-o fac încă, nu înainte ca Pablo să înceteze să se mai agite deasupra mea, nu înainte ca apăsarea să dispară cu totul.

După aceea am rămas nemișcați un timp, toți trei, în tăcere.

Poate, m-am gândit, ar fi mai bine să nu deschid ochii, să mă desprind de el pe nevăzute, pe nevăzute să mă întorc și să mă urc în pat, să mă încovrig într-un colț și să aștept. Asta ar fi fost lucrul cel mai bun, dar nu am fost în

stare să-mi stăpânesc curiozitatea și mi-am ridicat foarte încet capul, îngropat până atunci în umărul lui, am așteptat câteva clipe și l-am privit în față.

Fratele meu, cu trăsăturile încă răvășite de urmele plăcerii, îmi zâmbea.

Apoi și-a apropiat fața de mine și m-a sărutat pe buze, gest pe care îl rezerva pentru ocazii deosebite. Am închis din nou ochii și Pablo s-a ocupat atunci de mine, întotdeauna o făcea. M-a așezat pe pat, m-a învelit, m-a sărutat, l-a luat pe Marcelo și au ieșit din încăpere, a rămas cu el până când a plecat, i-a dus un pahar cu apă lui Ines, care se trezise, s-a întors și s-a întins alături de mine, m-a îmbrățișat, m-a legănat, m-a alinat și mi-a ținut de urât până când am adormit.

Lui Pablo îi era foarte limpede hotarul dintre întuneric și lumină și niciodată nu amesteca un lucru, o singură doză din fiecare lucru, cu altul, cu calmul vieții noastre cotidiene.

Cu el era foarte ușor să depășesc limita și să mă întorc teafără înapoi, era ușor să merg pe sârma suspendată, cât timp el se afla de față, susținându-mă.

Și apoi, singurul lucru pe care trebuia să-l fac era să închid ochii.

El lua asupra lui totul.

Numai să-i aud vocea n-aveam chef atunci. Am vrut să închid telefonul fără să-i răspund, dar imediat mi-am adus aminte că promisem foarte puține cadouri anul acela, fiindcă Pablo nu-mi dăruise nimic.

— Marisa?

— Da, eu sunt.

— Salut, sunt Remi.

— Ți-am recunoscut vocea.

— Te-am sunat de câteva ori săptămâna trecută, dar nu ai fost niciodată acasă...

— Da, luni a fost ziua mea de naștere și am cam ieșit în oraș în ultima vreme.

— Felicitări. Câți ai făcut?

— Douăzeci și opt... am mințit, dar m-am simțit rușinată, așa că am rectificat: Plus trei, fac treizeci și unu.

— Oho, e o vârstă frumoasă.

— Da...

— El trebuie să fi avut patruzeci și cinci, cel puțin – așa se spune.

— Bun, eu te sunam în legătură cu o chestie...

— Îmi pare rău, omule, serios, vreau să te anunț din start că nu are rost, am rămas fără un sfanț, nu-mi pot permite nici un lux.

— Nu, nu e în legătură cu asta...

— Nu?

Ultima lui frază m-a deconcertat. Relația noastră se limitase de la început la un singur aspect, doar unul, foarte bine definit.

— Nu. De data asta nu te sun pentru chestia obișnuită, sau da, de fapt e ceva asemănător, dar n-are să te coste nici un bănuț, fii liniștită...

— Nu înțeleg.

— Păi să vezi, am un client... Special, un tip din Alican-te care s-a îmbogățit vânzându-le apartamente pensionarilor germani și belgieni, înțelegi...

— Și care-i treaba?

— Ei bine, chestia e că vine din când în când iarna la Madrid, ca să mai tragă câte-un chef, pricepi?

— Pricep.

— Ascultă, dacă ești cu capsă pusă, o lăsăm baltă, ce zici?

— Nu, nu sunt cu capsă pusă, i-am răspuns, dându-mi seama că ultimul răspuns al meu fusese prea abrupt. Zi mai departe.

— Bun. Chestia e că ăsta e obișnuit cu de toate, înțelegi?... și mi-a cerut să-i organizez o mică petrecere și să invit și o țipă, și m-am gândit că poate ai avea chef să vii, pe ceilalți îi cunoști deja, Manolo, Jesus și alți câțiva, în sfârșit, te mai gândești, ar fi pentru mâine...

— La Encarna?

— Păi... Nu m-am gândit, dar dacă vrei poate să fie acolo, la Encarna, la unu jumate...

— Atât de târziu?

— Da, omul are ceva de făcut înainte, o cină cu foștii camarazi de arme, sau mai știu eu ce, nu mi-a explicat ca lumea, și imediat continuăm...

— Nu, Remi, pe bune, nu mă bag.

— Dar nu va trebui s-o faci cu el! În nici un caz, el vrea doar să se uite cum și-o trage unu' cu o curvă și așa mai departe...

— N-aș prea crede.

— Îți jur că ăsta e adevărul. Pentru ce te-aș minți? N-am nici un interes să mă port urât cu tine, știi doar.

— Degeaba. Nu vreau, n-am să mă duc.

— Păi, cum să-ți zic, dacă e adevărat că stai prost cu banii, din asta ți-ar putea ieși niște biștari, înțelegi...?

Pe la prânz aproape că mă hotărâsem să merg, cu toate că în după-amiaza aceea îi trântisem telefonul în nas de îndată ce pomenise de bani.

La început m-am simțit îngrozitor, am fost oripiată și mai mult decât atât, înspăimântată de mine însămi. Mă întrebam ce fel de impresie puteam să las pentru ca Remi să îndrăznească să-mi facă o asemenea propunere, dar el a insistat, a sunat după vreo două ore și m-a atacat în punctul meu cel mai slab. Dar ce-ți mai pasă, mi-a spus, nu e același lucru dacă te afli de o parte sau de cealaltă? Ii explicasem cândva că la început mi se părea mai rușinos să plătesc decât să primesc bani pentru a mă culca cu un bărbat. Mi-a amintit asta și, ceea ce a fost cel mai rău, a adoptat tonul sincer și dezinteresat al unui frate mai mare pentru a-mi critica lipsa de coerență, pe care, dacă ar fi dispus de un vocabular destul de bogat, ar fi definit-o drept o simplă colecție de prejudecăți infantile, de pură naivitate. Mi-a spus-o în alt mod, dacă ești vârată în chestia asta, ești vârată până la capăt, scoate un profit din asta, neroado, ce-ți mai pasă, ai făcut același lucru de atâtea ori, de ce-ar fi altceva de data asta...

Pe la prânz aproape că mă hotărâsem să merg.

Limita mă ispitea, proximitatea ei exercita asupra mea o atracție aproape irezistibilă, chemarea abisului, să mă arunc în hău și să mă prăbușesc, să străbat în cădere zeci, sute, mii de metri, să cad până mă fac bucăți de fundul prăpastiei și să nu trebuiască să mă mai gândesc în veci.

Apoi, acasă, ieșind de sub duș, m-am privit îndelung în oglindă și mi-am dat seama că începeam să mă îngraș. M-am înfășurat într-un halat de baie, ca să nu mă mai văd.

Îndoielile au apărut după aceea, în cursul după-amiezii, în timp ce mă întrebam cum ar trebui să mă îmbrac ca să mă duc la întâlnirea mea ciudată, ce fel de îmbrăcăminte să aleg, ceva negru, scurt, strâns pe corp, cu decolteu, sau o rochie normală, de femeie obișnuită.

Dacă nu aș fi căutat deja o modalitate de a mă debarasa de Ines, totul ar fi fost mai ușor, dar deja o rugasem pe sora mea Patricia s-o ia de la grădiniță și s-o ducă la părinții mei ca să rămână peste noapte acolo.

Deși poate ca nu fusese o idee rea, în fond. Orice aș fi hotărât până la urmă, cred că nu mi-ar fi plăcut să-mi văd fetița în seara aceea.

Stăteam în cumpănă.

Nehotărârea era de rău augur.

El nu voise să mă asculte, eu încercam să-i explic, am vorbit, am vorbit singură în fața lui ceasuri întregi, dar cuvintele mele ricoșau în urechile lui precum mingile de tenis într-un zid.

Nu voise să mă asculte, s-a agățat de cea mai recentă revoltă a mea, a refuzat să mă înțeleagă, îmi pare rău, a zis, îmi pare tare rău, ideea a fost a mea, doar a mea, și nimeni nu a aflat, îți jur că nimeni nu a aflat, nimeni nu știe nimic, i-am dat pe toți afară din apartament... E vina mea, de ani de zile îmi dădea târcoale gândul ăsta, știi doar... Marcelo nu e doar fratele tău, este și cel mai bun prieten al meu, și am crezut... Nu mai știu ce-am crezut, dar el nu are nici un amestec, vorbesc serios, totul a pornit de la mine, ideea a fost a mea, deși adevărul e că nu mi-a fost prea greu să-l conving... Amândoi ne-am gândit că nu avea importanță, nu mai aveai vârsta ca să cădeți în capcana unei patimi fatale, nu? Așa credeam, însă nu ne-am imaginat că te-ar putea afecta în halul ăsta... Poți să fii sigură că, dacă am fi bănuțit așa ceva, am fi renunțat la timp, îți jur că-mi pare rău, Lulu, iartă-mă... Te rog, iartă-mă.

Eu încercam să-i explic, m-am străduit, am vorbit singură, singură ceasuri întregi. Incestul nu intrase niciodată în vederile mele, firește, și nici nu mi-am închipuit vreodată că Marcelo ar putea reacționa într-un mod atât de firesc după o asemenea întâmplare, pentru că niciunul dintre ei nu a mai amintit niciodată de subiectul ăsta, nici împreună fiind și nici fiecare în parte, aici nu s-a întâmplat nimic, le citeam pe chipuri, în gesturi, în naturaletă imperturbabilă a tuturor acțiunilor lor, aici nu s-a întâmplat nimic, și se petrecuseră niște lucruri, multe lucruri, dar nu era vorba de asta, nu era vorba numai de asta.

Sigur, atunci am început să-mi pun întrebări asupra calității lecțiilor teoretice, a tuturor lecțiilor teoretice, începând cu prima, și eram chinuită de

bănuiala că iubirea și sexul nu puteau să fie două lucruri complet diferite, m-am convins singură că iubirea trebuie să fie altceva.

Jumătate din viața mea, nici mai mult nici mai puțin decât jumătate din viața mea, mă învățisem doar în jurul lui Pablo. Nu mai iubisem niciodată pe nimeni, și asta mă înspăimânta. Limitarea mea mă înspăimânta. Mă simțeam de parcă toate mișcările mele, de când mă dădeam jos din pat în fiecare dimineață până când mă vâram din nou în pat seara, ar fi fost plănuite dinainte de el, și asta mă copleșea. Atunci mi-am spus că atâta vreme cât aveam să rămân lângă el nu aveam să cresc niciodată și aveam să împlinesc treizeci și cinci de ani, și apoi patruzeci, și apoi patruzeci și cinci, și apoi cincizeci, cincizeci și cinci, și până la șaiszeci și șase de ani, vârsta mamei mele, și nu voi fi izbutit să cresc deloc, aveam să fiu pe veci o fetiță, dar nu o fetiță frumoasă de doisprezece ani, ca atunci când locuiam în casa aceea falsă, enormă și goală, în care timpul nu trecea, ci un biet monstru de șaiszeci și șase de ani lovit de blestemul unei copilării nesfârșite.

Autocompătimirea este un drog puternic. De aceea am plecat.

Însă niciodată n-am putut uita că înainte, când trăiam cu el, eram fericită.

Până la urmă am ales o rochie neagră, scurtă, nu prea decoltată, dar foarte strâmtă, dintr-un material elastic care mi se mula pe trup ca un costum de baie.

După aceea, periuța de aplicat rimelul, pe care o țineam cu mâna dreaptă, mi-a alunecat dintre degete trasându-mi trei linii subțiri de tuș pe obraz. Am plescăit din buze supărată pe mine și am înmuiat în apă colțul unui șervețel pentru a încerca să-mi refac machiajul. Privindu-mă în oglindă, am văzut chipul unei femei de vârstă mijlocie, îmbătrânită, cu buzele crispate marcate de un rictus familiar, dar diferit, două cute subțiri care dădeau în vileag experiența și vârsta, un amestec complicat, antiteza râsului spontan izbucnind ușor, necontrolat, răvășind zâmbetul acelei zgâtii de fată care fusesem cândva.

M-am holbat la femeia aceea câteva clipe și am hotărât că nu-mi plăcea. Nehotărârea era de rău augur.

Am deschis robinetul de apă rece, m-am spălat pe față cu săpun, m-am frecat cu nădejde cu un burete, făcând spumă, până când pielea a început să se strângă, și m-am simțit mult mai bine.

Aveam nevoie să duc ceva în mâini, un obiect care să-mi țină de urât, să mă susțină, să mă însuflețească. Simțeam că nu mă pot întoarce cu mâinile goale.

Brusc mi-am adus aminte de ea, de o geantă din plastic portocaliu, plesnită și ruptă, căreia dintotdeauna îi lipsise o toartă, înăuntru, cinci piese din porțelan, două brațe, două picioare, un cap, și un trup umplut cu lână, cu rochia murdară și cu bonețica albă, minusculă acum îngălbenită, mica olandeză făcută bucăți, martoră a chinurilor copilăriei eterne, păpușă moștenită încă din leagăn, odată cu propriul meu nume, de la bunica Marâa Luisa, pe care nu am cunoscut-o niciodată.

De douăzeci de ani îmi tot promiteam că a doua zi, negreșit, aveam s-o duc la reparat la sanatoriul de păpuși din strada Sevilla, și nu mă ținusem niciodată de cuvânt.

El ar fi înțeles.

Era încă foarte devreme.

Am cumpărat un ghid de la chioșcul din colțul străzii și am consultat programul spectacolelor. Căutam un semn, o prevestire, într-o cinematecă din Villaverde Alto rula Miracol la Milano, însă Villaverde era prea departe și nu am reușit să dau de nici un alt film vechi minunat nicăieri.

Atunci am ales Fuencarral, strada mea favorită, și am intrat să văd o comedie americană în premieră, un fleac lipsit de importanță, cu o actriță splendidă în rolul secundar al mamei protagonistului.

În cele din urmă, am hotărât să folosesc cheia.

În casă era întuneric. Am înaintat cu precauție la început, ținând strâns în mâini geanta portocalie ca pe un scut, până când ochii mi s-au obișnuit cu lipsa luminii. Atunci am lăsat-o pe mica invalidă olandeză într-un colț al salonului și am început să ocolesc obstacolele cu o agilitate nemaipomenită.

Ușa dormitorului era închisă. Nemișcată pe coridor, fără să fac nici un zgomot, mi-am lipit urechea de ușă, mi-am încrucișat degetele și nu am auzit nimic.

Mi-am scos pantofii, am apăsat ușor, imperceptibil pe clanță cu degetele și am intrat pe vârfuri.

Am zăbovit câteva clipe ca să mă asigur că persoana care dormea era Pablo, singur, întors spre mijlocul patului.

Am respirat adânc și am zâmbit.

Nu era chiar ipoteza mai optimistă – nimeni în casă, mă întind pe pat și aștept – dar nici cea mai rea nu era – să dau peste două persoane în așternuturi.

M-am dezbrăcat în liniște, am căutat cămașa pe care el probabil și-o scosese nu cu mult timp înainte, am dat peste ea aruncată pe un scaun, am privit-o, am pipăit-o, am mirosit-o, am recunoscut-o, am pus-o pe mine și m-am lungit pe jos, lângă el, executând cel mai bun plan pe care-l putusem concepe în timp ce perechea de californieni imbecili divorța și se împăca neconținut pe ecranul panoramic. Fiica risipitoare se întoarce acasă, se aruncă la pământ ca o cățea, își recunoaște păcatele și imploră iertarea tatălui, pe care îl știe milos și cu suflet mare. Nu era un plan impecabil, dar nici rău nu era, având în vedere graba în care fusese pus la cale, precum și calitatea slabă a filmului.

— Te iubesc, am rostit în șoaptă.

Poftim, m-am gândit apoi, ce ușor a fost totul.

Am închis ochii, eram foarte ostenită, totul a ieșit bine, mi-am repetat, acum voi putea să dorm, să dorm ceasuri întregi, când ne vom trezi el mă va găsi aici și va înțelege, ce ușor a fost totul... Dușumeaua tare mi s-a părut extrem de confortabilă până când am auzit întrerupătorul unei lămpi și apoi glasul lui, rece:

— Scoală-te, Lulu. Nu ține.

La început nu am îndrăznit să mă mișc, am rămas nemișcată, speriată, tremurând, încercând să mă conving că nu auzisem nimic pentru că nimeni nu spusese nimic, dar el a repetat, cu voce clară:

— E prea târziu, Lulu. De data asta nu mai ține.

Am sărit în picioare, am apucat strâns piepții cămășii lui și am tras cu toată puterea.

Nasturii au început să cadă pe podea, unul după altul.

Mi-am pus rochia trăgând-o peste cap, mi-am vârât cum am putut brațele în mâneci și am tras de poale în jos, am ieșit în fugă pe coridor, mi-am pus pantofii și am fugit mai departe.

— Unde pleci?

Am ajuns în salon, mi-am luat poșeta și am înșfăcat și geanta portocalie, dar atunci mi-am dat seama că el venea după mine, pe coridor, și că o văzuse cu siguranță deja, nu mai aveam timp s-o ascund.

Bătrâna olandeză nu mă putea însoți în locul spre care mă îndreptam, așa că am lăsat-o din nou pe o masă.

— Unde pleci?

Am ieșit vrând să trântesc ușa, dar am ratat, ca de obicei.

Ușa s-a izbit de tocul ei de vreo două ori, fără a reuși să se închidă.

O cunoșteam pe Encarna de ani de zile.

Mă dusesem cu Pablo de câteva ori la vechea vilă din strada Roma unde ea își începuse în mod onorabil și de foarte tânără cariera, cu o pensiune pentru ajutoare de toreadori, picadori slabi și uscățivi, banderilleros scunzi și îndesați, care o tăvăleau bucuroși, conștienți tot timpul că ea era poate ultima muiere din viața lor. Încă își aducea aminte de asta cu nostalgie, dar îi plăcea să repete că pe lângă rănile și bolile cu care se alegea ea mai veneau și rănile matadorului și că toți erau o șleahtă de ticăloși care în jumătate din cazuri o ștergeau fără să plătească, și pensiunea a început să fie o afacere falimentară. Nevoia a fost cea care, potrivit spuselor ei, a îndemnat-o să închirieze camere pentru alt soi de coride.

Dar strada Roma, un loc excelent pentru o pensiune de matadori, nu era la fel de potrivită și pentru o casă de ren-dez-vous, mai ales când zona aceea, cartierul Salamanca, de fapt, a început să se umple de yuppiet, noii oameni bine, mai incuți decât cei de dinainte și incapabili să aprecieze farmecul unor tradiții atât de vechi precum casa Encarnei, așa că până la urmă a vândut-o unui regizor de film care a lăsat-o cu gura căscată declarând-o monument, și cu banii pe care i-a luat pe casă și-a cumpărat un apartament imens situat în capătul unei străzi din Espoz y Mina, în-tr-un vechi edificiu seniorial, sublinia asta îngroșându-și vocea, seniorial, și-a adus de la țară o nepoată coafeză care făcuse un curs de decorațiuni interioare prin corespondență și a recrutat câteva fete, nu prea tinere, nu prea frumoase, dar rentabile, dacă tot am ajuns aici, hai să facem lucrurile ca lumea, repeta.

Când nu puteam să merg acasă, obișnuiam să recurg la Encarna. Mă înțelegeam foarte bine cu ea.

Am luat un taxi ca să ajung acolo, fiindcă nu aveam chef să conduc, și după aceea m-am plimbat un pic pe jos prin cartier, mergând agale. Mă străduiam să nu mă gândesc, să uit că fusesem respinsă, dar era multă animație în seara aia de vineri, pe data de trei.

O târfă jigărită și bătrână, cu două pete întunecate pe față, cu fire cărunte extrem de vizibile prin părul vopsit, cu bluză cu breteluțe și un decolteu necruțător cu triștii ei sâni fleșcăiți și cu o geacă de mușama subțire cu însemne de Formula 1, mi-a cerut o țigară, dârdâind de frig. I-am dat-o, privind-o în față, și am pornit înapoi.

M-am întâlnit la intrare cu nepoata Encarnei, care se întorcea după ce băuse un păhărel cu iubitul ei, un băiat cumsecade care lucra într-un cabinet de optică și habar nu avea de nimic. Stăpâna casei era sus, făcând pasiente în fața televizorului. Când m-a văzut intrând, mi-a făcut cu capul un semn pentru a-mi indica o cameră mică situată la capătul coridorului, biroul a ceea ce amândouă numeam în bășcălie apartamentul nupțial, cea mai bună încăpere a casei.

Encarna era ciudată, nervoasă și sperioasă. Când am în-trebat-o de artroza ei, mi-am dat seama că nu avea chef să stea de vorbă cu mine. S-a mulțumit să răspundă monosilabic și în silă la întrebările mele de politețe și mi-a amintit că întârzasem.

Nu-mi plăcea tema din seara aceea, nu-mi plăcuse niciodată, nu-mi mirosea a bine de la început, presimțeam ceva ce nu avea să-mi placă, însă nu mai puteam da înapoi.

Nu mai aveam loc de întors.

În camera din spate, trei vechi cunoștințe de-ale mele s-au bucurat mult să mă vadă. Nu le-am răspuns în același fel.

— Unde e Manolo?

— De unde să știu eu? A zis Jesus, un băiat scund și cu aspect athletic, care mie nu-mi plăcuse niciodată prea mult, deși avea mare trecere la bărbați, privindu-mă foarte surprins. După câte știu eu, nu vine.

— Remi mi-a spus că Manolo trebuia să fie aici. (Absența aceea îmi confirma cele mai rele presimțiri.) Dacă el nu este, eu plec...

— Haide, Marisa...

Cel care a intervenit în conversație era unul din favoriții mei absoluți, semăna mult, mult de tot, cu Lester, un fermecător student britanic de familie bună, pedepsit de ai săi pentru viața dezmațată, nu-i cunoșteam numele adevărat, îl numisem întotdeauna așa.

— Ce anume are Manolo și noi nu avem?

— În el am încredere, și în voi nu.

Lui Manolo îi plăceau tipele. Lui Manolo îi plăceam eu. Am intrat în chestia asta doar pentru bănuți, spunea el mereu, doar pentru asta. Era tânăr, dar nu din cale-afară, chipeș, dar nu din cale-afară, isteț, dar nu din cale-afară, însă avea ceva deosebit, în afară de o puia ca un baros. Ne-o tră-sesem cândva doar noi doi, acasă, din prietenie, și ajunsese să-l îndrăgesc, îi plăceam și mă sfătuia, mă avertiza cu cine trebuia și cu cine nu trebuia să mă duc, ce trebuia

și ce nu trebuia să fac. El nu m-ar fi trădat, el nu, eram sigură de asta, dar în ceilalți nu mă puteam încrede, nu aveam încredere, eram pe punctul de a mă răsuci pe călcâie și a o șterge de acolo, dar ideea de a mă culca singură în noaptea aia mi se părea insuportabilă.

Între timp, ei se și apucaseră de lucru. Mă cunoșteau foarte bine și-și cunoșteau meseria.

Cel care semăna cu Lester s-a așezat în spatele meu, mi-a cuprins trupul cu brațele și a început să mă mângâie, să mă frământa, vorbindu-mi cu glas tare, ridicându-mi rochia la spate, descoperind carnea despuiată cu prefăcută surpriză, lipindu-se de mine, proptindu-mi prohabul pantalonilor lui de piele în fund, mișcându-se ritmic pentru a mă împinge înainte. Manolo îmi jurase de mai multe ori că ăsta era un homosexual pur, că îi plăceau doar bărbații, și de fapt niciodată nu se regulase cu mine, însă uneori îmi venea greu să-l cred.

În schimb, iubitul său, care se numea Juan Ramon, avea o față de prost și contempla acum scena cu un zâmbet lățit pe toată fața, regula tot ce mișcă.

S-a apropiat de noi, s-a postat în fața mea și m-a îmbrățișat. Măinile lui s-au găsit cu cele ale prietenului său, gura lui se întâlnea cu a acestuia peste umărul meu, sexul lui, strâns în niște blugi vechi ce stăteau să crape, se lovea de al meu, mângâierile lui ne cuprindeau pe amândoi.

Fără să vreau, ochii mi s-au închis, trupul mi s-a încordat, brațele mi s-au înmuiat în schimb, dezarmate, sexul a început să mi se inflameze, totul s-a petrecut fără voia mea și nici nu m-am străduit să mă opun, pentru că deja mi era totuna iar ei erau minunați, ăsta era singurul lucru care nu se schimbese, erau la fel de minunați și când se jucau cu mine, își pasau trupul meu unul altuia ca și cum ar fi fost o minge mare, simțeam cum asalturile lor mă împingeau înainte și înapoi, balansându-mă, mă strângeau, mă încălzeau, îmi procurau o plăcere facilă, primară, îmi plăceau, îmi plăcea ceea ce-și făceau și ceea ce-mi făceau, se sărutau și mă sărutau, se pipăiau și mă pipăiau, se lingeau și mă lingeau, eu mă desfătam mai mult cu privirile, cu zâmbetele, cu vorbele pe care și le adresau unul celuilalt decât cu privirile, cu zâmbetele, cu vorbele pe care mi le adresau mie, dar nu le spuneam asta, ei nu ar fi înțeles, erau destul de rudimentari amândoi, niște ammăluțe, mâinile lor dispăreau din când în când sub rochia mea și contactul lor era foarte diferit față de cel al mâinilor altor bărbați, era lipsit de violență și de nerăbdarea de a descoperi, lucrul ăsta și-l rezervau pentru ei înșiși, iar degetele lor ușoare nu zăboveau niciodată pe mine dacă mă loveau cumva ușor, din neatenție, dacă mă mângâiau cumva scurt, cu zgârcenie, dar simpla frecare a unghiilor lor făcea să mi se înfioare pielea pe mine, și eu îi mângâiam pe cap, îmi îngropam mâinile în părul lor, sărăcuții de voi, copilașii mei, ai celei de care v-ați eliberat, ce eșec al Mamei Naturi, să mă lipsească de prilejul de a mă măsura cu voi în condiții de egalitate, să mă reducă la condiția de spectatoare a jocurilor voastre inocente, n-ar mai fi fost atât de inocente cu mine, dar nu mai e nimic de făcut, sărăcuții de voi, ce soartă ați mai avut, dragilor, scumpii mei.

După ce mi-au boțit rochia peste sâni, amândoi au tras în același timp de ea pentru a mă obliga să-mi ridic brațele și mi-au scos-o. Atunci m-au anunțat printre hohote de râs că urmau să mă deghizeze.

Jesus, care niciodată nu mă atinsese nici măcar cu un deget, ne privea dintr-un colț, costumat straniu. Părea un erou din benzile desenate, un faimos răzbunător galactic, întunecat și primejdios, stupid totodată, cu apărătorile acelea de umăr enorme și cu niște colanți negri, decupați în față și în spate, ca dresurile acelea găurite – dresuri pentru regulat, cruda realitate este că nici un mit nu durează o veșnicie – care acum se vând până și în merceriile cele mai amărâte cu scuza că nu mai trebuie să ți-i dai jos când ai nevoie la baie și astfel e mai greu să-i agăți și să li se ducă firele. Sexul lui depilat atârna plictisit peste latexul care i se mula pe coapse ca o a doua piele. E ridicol, m-am gândit, cu toate că în realitate îmi făcea plăcere să-l privesc. Era ridicol, dar foarte curând eu însămi aveam să ofer un spectacol asemănător.

Mi-au pus niște cizme negre foarte înalte, care-mi ajungeau până la jumătatea coapsei, strâmte până la genunchi, mai largi deasupra, cu o platformă grosolană, și cu tocurile cele mai subțiri și mai înalte pe care le văzusem în viața mea.

— Eu n-am să pot merge cu astea, i-am avertizat, iar ei au râs. Serios, voi nu mă cunoașteți, dar o să-mi rup gâtul, sunt sigură că o să-mi rup gâtul cu cizmele astea...

Celelalte accesorii erau mai comode, dar la fel de extravagante, o centură împodobită cu ținte argintii, care se prelungea prin mai multe curelușe din piele și ele pline de ținte care trebuiau să se prindă între ele una câte una și care mi se încrucișau la înălțimi diferite peste șolduri, apoi un fel de sutien gol, trei curelușe de piele care îmi încadrau într-un triunghi negru fiecare sân, fără să-l acopere, precum și o zgardă de câine pe măsura mea, împodobită cu inele de metal.

Lester m-a condus la o oglindă, m-am privit și m-am plăcut, curelele alea îmi veneau bine, eram frumoasă, le-am spus-o și ei au fost de acord cu mine, arăți foarte bine, mi-ar fi spus același lucru și dacă aș fi fost îmbrăcată cu un sac pentru cartofi, dar era plăcut să aud complimentul. Apoi m-au sprijinit de brațe și m-au condus în camera din spate, unde trei personaje, așezate pe un soi de divan ornat cu lemnărie aurită falsă, mi-au salutat apariția cu entuziasm.

Cel din mijloc – foarte slab, scund, pe jumătate chel, cu unghia de la degetul mic din dreapta foarte lungă, cu celelalte doar negre, cu o mustăcioară ridicolă, o linie foarte subțire care nu ajungea să acopere marginea buzei, pe o față tipică de pervers – trebuie să fi fost speculantul imobiliar din Alicante.

În dreapta lui, un adolescent de o frumusețe rustică, cu obraji bucălați și rumeni, de cincisprezece, cel mult șaisprezece ani, își mângâia îmbrăcămintea fără încetare. De una din mânecile sacoului său din cașmir, cu croială italiană cu umeri enormi, atârna încă agățătoarea de plastic a unei etichete.

În stânga lui, o tânără cu obraji supti, cu brațul stâng brăzdat de mici puncte sângerii ca un șir de mărgele, nu părea să fi avut la fel de mult noroc.

Mai erau acolo și un bărbat foarte înalt, uriaș, cu înfățișare de culturist, pe care nu-l cunoșteam, și o femeie de vreo treizeci și cinci de ani, înaltă, voinică, dar cu o carnație tare, frumoasă în ciuda faptului că era machiată ca o vrăjitoare, cu gene false, cu cozi imense, cu buzele grenă și cu sfârcurile străpunse de două inele argintii.

Ea a fost cea care s-a bucurat cel mai mult la vederea mea. M-a arătat cu degetul, apoi a ridicat din sprâncene, și-a ținut buzele și mi-a adresat un zâmbet înfiorător.

Cineva îmi spusese, cu mulți ani în urmă, și mi se păruse o glumă foarte proastă, că numai primele treizeci de lovituri dor, dar e adevărat, e adevărul gol-goluț, numai primele douăzeci, treizeci de lovituri dor, pe urmă nu mai contează.

Si totuși, la început m-am distrat bine, foarte bine, adevărul e că eram convinsă că nu-i decât un spectacol de fetișism, cu accesorii din piele, cu fiare, cătușe și cu un tip, judecând după comentariile inițiale, individul din Alicante era un individ foarte simplu, prea simplu ca toată povestea să meargă mult mai departe. De aceea am stat liniștită a-tunci când uriașul necunoscut a prins capătul lanțului de inelul dinspre ceafă al zgârzu mele, prinzând una din verigi de un piron mare pe care-l bătuse mai înainte în perete. Biata de tine, Encarna, mi-am zis eu,ăștia îți fac praf casa.

Eram totuși liniștită și foarte excitată de atmosfera care domnea în încăperea, de dorința devenită palpabilă, care dis-torsiona chipurile unora dintre cei prezenți, reducându-le doar la doi ochi avizi, imenși.

Culturistul și-a asumat rolul de maestru de ceremonii, l-a înșfăcat pe Jesus de un braț, l-a dus în mijlocul încăperii și l-a trântit pe podea.

Juan Ramon s-a apropiat încet, și i-a pus un picior pe ceafă pentru a-l împiedica să se ridice, o simplă concesie făcută ortodoxiei iconografice, m-am gândit, fiindcă victima nu dădea nici un semn că ar fi ceva în neregulă cu situația sa.

În acest timp, cu aceeași lentoare jucată, caracteristică pentru ultimele mișcări ale unei dansatoare de striptease, bestia aia a făcut să dispară o bună parte din brațul său drept înăuntrul unei mânuși lungi din piele țeapănă, plină de țepi, care-i ajungea până la cot.

Apoi, zâmbind ca pentru sine, și-a strâns pumnul pri-vindu-l îndelung, ca și cum ar fi trebuit să se concentreze pentru a aprecia forța acelei sfere pline de țepi metalici al cărei aspect amintea de o armă medievală, înainte de a se îndrepta spre Jesus, care, țintuit la podea, nu putuse urmări ultima fază.

M-am pomenit zâmbind, mușcându-mi buza de jos, și m-am supărat, mi-am schimbat imediat expresia chipului, am încercat să iau un aer distant, neutru, ca și cum toată povestea aia nu mă privea defel, dar nu mi-am putut păstra mult timp aparența de imperturbabilitate.

A reușit. Nu aș fi crezut niciodată că era cu puțință, că un trup atât de mic ar putea primi înăuntrul lui o asemenea masă, dar a reușit, antebrațul lui a dispărut aproape cu totul înăuntrul atletului mărunțel, care țipa și se zvârcolea, incapabil să se ridice sub apăsarea piciorului care îi strivea în

continuare ceafa, a făcut-o, și nu s-a mulțumit doar cu atâta, a început să-și miște brațul înăuntrul boccelei sale, răspunzând cu un zâmbet la urletele de durere pe care le smulgea cu fiecare mișcare. I-a reușit, dar el nu era singurul care părea să se bucure de spectacol. Lester s-a apropiat de iubitul său, s-a sprijinit ușor de el și a început să-l mângâie de la spate cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga elibera sexul dorit, îl cuprindea în pumn și începea să-și agite mâna, mângâind vârful umed cu degetul mare. Curând a fost răsplătit. Fără a slăbi cu un dram apăsarea piciorului cu care îl ținea pe Jesus lipit de podea, celălalt s-a apucat să descheie cu mâna stângă șirul de copci care încheiau pantalonii de piele ai favoritului meu și, după ce i-a mângâiat ușor carnea, atât de tare, i-a băgat degetul arătător în cur, ia de-aici, i-a spus, Lester a oftat și a făcut o față nătângă, ce încântător, m-am gândit, în timp ce simțeam că sexul meu mustea, ființa mi se scurgea fără scăpare dintre coapse, niciodată nu am putut rezista la o asemenea scenă, niciodată.

Frumosul adolescent cu haine noi părea și el foarte excitat. Aplecat în față, cu gura întredeschisă, gâfâind, nu scăpa nici un amănunt. Proprietarul său se încinsese și el, îl săruta, îi mângâia sexul, îl obliga să facă același lucru cu el, și îi vorbea cu o voce răgușită, întretăiată. Toate astea am să ți le fac când ne întoarcem la Alcoy, mă scoți din minți, dar am să te închid în pivniță și n-ai să mai ieși pe stradă, și n-ai să-i mai vezi nici pe maică-ta, nici pe frații tăi, ai să mă vezi doar pe mine când o să cobor să te bat cu biciul, am să mă piș pe rănile tale, n-am să ți-o mai trag în cur niciodată, am să mă întâlnesc cu alții mai frumoși și mai tineri decât tine și am să-i aduc acasă, am să mi-o pun cu ei sub nasul tău, niciodată n-ai să te mai regulezi cu mine, n-ai să te mai regulezi niciodată cu nimeni, am să folosesc o bară de fier pentru asta, am să te sfârtec cu ea, am să ți-o las înăuntru toată noaptea, și am să te pun să i-o sugi câinelui meu, asta o să fie primul lucru pe care ai să-l faci când ai să te trezești în fiecare dimineață, ai să vezi, degeaba ai să plângi și ai să mă implori, ai să te arunci în genunchi ca să mă rogi să-ți dau de mâncare și am să te las să mori de foame, am să te omor, am să te sfârtec cu o mânușă mai ceva decât asta de-aici, pentru că mă scoți din minți, mă înnebunești, toate astea am să ți le fac când ne întoarcem la Alcoy...

Femeia cu sfârcurile străpunse, cocoțată într-un fotoliu, cu picioarele depărtate petrecute peste brațele acestuia, atârând în lături, se masturba cu un falus metalic, negru, cu vârful auriu. S-a uitat la mine, a zâmbit, apoi a privit la drogată, i-a făcut un semn cu mâna, apropie-te, cealaltă s-a făcut că nu pricepe, atunci i-a vorbit, apropie-te, i-a zis, și până la urmă și-a atins scopul, adolescenta cu brațul rănit s-a ridicat și s-a dus la ea, vocea acelei femei a acaparat întreaga atenție pentru o clipă, apoi și-a scos jucăria dintre coapse și a îndreptat-o către gura acelei prostituate nătânge și înspăimântate, care și-a ținut buzele strânse chiar și atunci când vârful tare și umed le-a atins, nu avea s-o mai țină mult timp așa, m-am gândit, și am compătimit-o pentru că nu știa să calculeze, vrăjitoarea a înșfăcat-o atunci de păr, a luat-o pe sus, cu mâna încheștată în coama castanie, ea a țipat, a scos un strigăt înspăimântător și a rămas cu gura deschisă până ce falusul i-a intrat între

dinți. Apoi, menținând-o sub control, femeia cu sfârcurile găurite a tras-o cu violență către sine și nu i-am mai putut vedea fața, auzeam doar zgomotele înăbușite pe care le făcea limba ei în contact cu sexul celeilalte femei, care, deschizându-și-l cu o mână, folosind-o pe cealaltă pentru a ghida instrumentul de la care obținea o plăcere din ce în ce mai intensă, se zvârcolea pe fotoliul ei, scoțând mici strigăte care, pentru o clipă, au umanizat-o un pic.

Uriașul s-a plictisit să-l penetreze pe Jesus cu brațul în-mănușat și l-a extras până la urmă, mânjit de sânge, din trupul lui. După aceea s-a așezat turcește pe podea, chiar în fața victimei sale, care, eliberată acum de orice apăsare, nu s-a mișcat. Nu se putea mișca, abia de se țâra cu greu pe podea, însă aceeași mână care mai înainte îl penetrase, acum dezgolită, i s-a așezat pe cap, ciufulindu-i părul, și parcă răspunzând unui semnal dinainte convenit mărunțelul maltratat a reușit atunci să se ridice pe jumătate, și-a pus brațele pe după gâtul torționarului său, l-a privit cu ochi umezi, tandri, și l-a sărutat pe gură. După aceea, în tăcere, și-a întors gura spre puia călăului său și a început s-o lingă cu vârful limbii înainte de a o face să dispară în gura sa, fără nici o umbră de reproș. Părea mulțumit. Nu-mi venea să cred, dar părea să fie mulțumit, în ciuda pârâiașului roșu care i se scurgea de-a lungul coapselor.

Lucrurile au început atunci să se complice. Totul s-a schimbat foarte repede, omul din Alicante l-a chemat pe Juan Ramon și i-a spus ceva la ureche, și când acesta a încuviințat din cap, l-a sărutat pe gură, îmbrățișându-l cu o patimă neașteptată, și s-au format două cupluri noi.

Adolescentul a protestat la început, s-a uitat la protectorul său cu ochi tânguitori, a întins către el o mână rugătoare, dar nu i-a slujit la mare lucru, Juan Ramon l-a dus într-un colț, l-a întins cu fața în jos pe o masă și i-a tras câteva la fund, dacă ești rău, am să fiu și mai rău cu tine, drăguțule, asta a părut să-l liniștească pe mielușel, care a rămas nemișcat, a trebuit să fac eforturi ca să văd ce s-a mai întâmplat după aceea, se aflau prea departe, iubitul lui Les-ter și-a introdus puia într-un soi de prezervativ din cauciuc cu ghimpi, care îi sporea dimensiunile oricum impresionante, și după aceea, pe neașteptate, a deschis cu mâinile curul tinerețului și și-a vârât-o înăuntru dintr-o mișcare, până la rădăcină.

Clientul, despuiat, se cocoțase în patru labe pe divan, pentru a contempla mai bine supliciuul favoritului său, atunci când favoritul meu, Lester, s-a apropiat de el pe la spate, cu o expresie de indiferență pe chip și ținându-și în mână sexul doar pe jumătate întărit. Chiar și așa, nu i-a fost deloc greu să-l facă să treacă prin gaura imensă ce se deschidea în trupul acela flasc și împovărat de ani, în timp ce, cu mâna cealaltă, îi înșfăca pută prizărită și începea s-o agite mecanic, fără chef.

Bărbatul din Alicante, care nu putea să vadă strâmbăturile caraghioase de dezgust pe care Lester mi le adresa în timp ce-l regula în cel mai leneș ritm cu putință, nu părea deranjat deloc de acea lipsă de ardoare, concentrat asupra scenei ce se desfășura înaintea ochilor săi, micuțul lui protejat țipând și zvârcolindu-se sub asaltul unei arme teribile, ale cărei consecințe dureroase nu erau greu de calculat la vederea dimensiunilor jalnice ale sexului pe care

sărmanul era obișnuit să-l simtă. Totuși, la un moment dat, victima a încetat să mai țipe, începând să scoată niște sunete diferite, ca și cum durerea s-ar fi diluat în senzații de altă natură. Cunoșteam bine procesul, puteam să-i anticipez urmarea. După câteva clipe, era deja evident pentru toată lumea că-i făcea plăcere, că acum se simțea minunat. S-a sprijinit cu mâinile pe masă, și-a îndreptat trupul, a început să se miște, și ne-a lăsat să-i vedem puia, țeapănă, presată pe cristalul mesei.

Atunci proprietarul lui s-a indignat, gata, ajunge.

Am zâmbit în sinea mea, degeaba îi poruncești să se oprească, m-am gândit, ai făcut pe deșteptul și acum nu va mai avea nici o bucurie cu tine, a descoperit că pe lumea asta există lucruri mai bune decât tine, imbecilule.

Evenimentele mi-au dat dreptate. Felul în care Lester își exprima resemnarea în fața destinului s-a schimbat brusc atunci când iubitul său, fără să-și fi scos încă sexul din acel prezervativ, s-a îndreptat spre el cu zâmbetul pe buze, a căutat și a găsit un loc unde să-și proptească genunchii și l-a penetrat, mângâindu-i pieptul cu o mână. Cel din Alicante trebuie să fi observat schimbarea de situație, fiindcă, judecând după expresia de fericire care i-a apărut pe față, puia favoritului meu trebuie să fi ajuns tare ca piatra și să fi fost în stare să-i umple în sfârșit tot curul ăla căscat, dar asta nu-l interesa prea mult acum, pentru că mușunache pe care-l adusese de la Alcoy refuza să-i asculte poruncile și, în loc să se prezinte în fața lui, a străbătut în genunchi, cu gura deschisă, toată încăperea, pentru a satisface mai departe cu gura pe actualul partener al partenerului partenerului său, ființa cu suflet nobil care îi deschisese ochii o dată pentru totdeauna, și s-a apucat să-i lingă cu generozitate testiculele înainte de a-i depărta fesele cu mâinile și a-și vârî limba în anus. Juan Ramon, fără să se întoarcă, a acceptat darul cu un grohăit.

Mă simțeam bine, foarte bine, când, deodată, mi-am dat seama de faptul că noi eram nouă inși, și că opt, adică toți în afară de mine, intraseră în joc.

Atunci m-am speriat, am devenit conștientă pentru prima oară că nu mă mișcasem din loc și am intuit că eu eram menită să fiu numărul forte al seratei.

Ea s-a apropiat de mine, m-a apucat de încheieturi și mi-a apăsat mâinile pe sâni ei perforați făcând același lucru cu mine, la început doar mă mângâia, degetele ei, unghiile ei îmi produceau o senzație plăcută, dar degetele ei s-au deplasat fără veste spre sexul meu, mi-au tras de labii în jos și le-au ciupit de mai multe ori cu vârful lor ascuțite, acum mă răneau, așa că, deși intuiam că efectul acțiunii mele avea să fie poate mai rău decât cauza sa, am lovit-o cu genunchiul și am trântit-o imediat pe podea, strigând-o pe En-carna, fiind încă sigură că voi putea scăpa teafără de acolo, în veci, mi-am jurat în sinea mea, în veci n-am să mai intru în așa ceva, dar nu a venit nimeni, nimeni, ceilalți participanți la petrecere m-au privit o clipă curioși, fără cea mai mică intenție de a-mi lua partea, cu excepția drogatei, care avea ochii plini de lacrimi și care a încercat, deși a fost oprită înainte să reușească să se apropie de mine, tu nu te băga, i-a spus cineva, asta nu e treaba ta, amândouă o să plătim până la urmă cam scump doza din noaptea asta, mi-am zis, atunci femeia aia s-a ridicat în sfârșit de jos, m-a privit și, înșfăcându-mă de picioare,

mai întâi de dreptul, apoi de stângul, mi-a smuls tocurile înalte de la cizme, a trebuit să mă prind cu mâinile de lanț pentru ca șocul produs de brusca diminuare a staturii mele să nu-mi frângă gâtul, și mi-am menținut un oarecare echilibru ridicându-mă pe vârfuri, redusă la imobilitate totală, călăul meu a scos un hohot de râs înainte de a-mi da un pumn în stomac, dar nici atunci nu am uitat că nu puteam să mă mișc, știa și ea asta, unghiile ei mi s-au înfipt în decolteu și s-au deplasat în jos pentru a lăsa niște dâre lungi, roșietice, mai târziu a recurs la procedee mai subtile, doi mici clești argintii cu care mi-a prins sfârcurile, legați printr-un lănișor de care a tras înspre ea pentru ca trupul meu să rămână înapoia sânilor, pe care îi simțeam din ce în ce mai întinși, stând parcă să fie sfâșiați dintr-o clipă în alta, s-a jucat în felul asta ceva timp, mâ-nându-mă înainte și înapoi printr-o simplă mișcare din încheietura mâinii, obligându-mă să mă clatin pe punctele mele de sprijin precare, cu mâinile zdrelite deja din cauza frecării de verigile lanțului, cu brațele tot mai slăbite, cu mușchii tot mai amortiți, dar s-a plictisit și de asta și mi-a acordat un răgaz de vreo două minute, timp în care s-a dus să ia un obiect pe care nu l-am putut distinge prea bine la început, apoi, în timp ce își plesnea ușor palma cu el, mi-am dat seama că era vorba de ceva destul de banal, de un în-călțător de metal fixat pe un baston de bambus, și nu am mai văzut nimic, ea m-a răsucit cu mâinile, întorcându-mă cu fața la perete, pentru a începe o nouă fază, și în clipa aceea mi-am adus aminte de vechea glumă proastă, pentru că m-au durut doar primele treizeci de lovituri, mi-a ars o primă lovitură peste pulpe și a urcat apoi treptat de-a lungul coapselor mele, concentrându-se asupra porțiunii de deasupra cizmelor, nu mă lovea cu muchia, ci cu dosul încălțătoru-lui, nu-mi sfâșia pielea, însă durerea era insuportabilă, mai ales când, mai apoi, contrar celor ce-mi imaginam, a zăbovit puțin asupra feselor mele, dezlănțuind în schimb o avalanșă înspăimântătoare de lovituri ceva mai sus, în dreptul rinichilor, dar asta nu era încă de-ajuns, m-a răsucit din nou și a repetat procesul în sens invers, de sus în jos de data asta, lovindu-mă cu sălbăticie în primul rând peste sâni, mi-am dat seama că îi plăcea asta și am fost surprinsă să constat că încă eram în stare să gândesc, în momentul acela uriașul s-a apropiat de noi, mi-a cuprins pieptul cu un braț, pentru a-mi ridica sânii și pentru a-i împiedica să mai tremure după fiecare lovitură, ea a desprins cleștele de la sfârcul stâng și mi l-a apucat cu dinții, iar eu îmi închipuiam că deja carnea era tumefiată, insensibilă, dar lucrurile nu stăteau așa, mușcătura ei mi-a demonstrat că starea de inconștiență în care eram sigură că mă voi cufunda dintr-o clipă în alta era încă foarte departe, loviturile s-au întetit și în cele din urmă el și-a petrecut brațele pe după genunchii mei și m-a săltat brusc, eliberându-mi pentru moment mâinile de dureroasa obligație de a trage de lanț, pentru ca ea să se ocupe de pielea de pe partea interioară a coapselor mele, apropiindu-se încetul cu încetul de sexul meu, mă așteptam la asta și mă așteptam să ieșin atunci în sfârșit, dar am simțit impactul încălțătorului pe carnea mea încordată, tremurătoare, și nu am putut să scap de durere, a trebuit s-o suport în întregime, minute întregi cât veacul de lungi, în timp ce mă consolam gândindu-mă că episodul acela nu

avea să mai dureze multă vreme, fiindcă, dacă încălțătorul nu mă omora, atunci când uriașul avea să-mi dea drumul și să mă lase încă o dată în voia sorții, oricum n-aș mai fi avut forța de a trage de lanț nici măcar o jumătate de oră și aș fi sfârșit prin a-mi rupe gâtul în acea zgardă rigidă.

Ce risipă, m-am gândit, deoarece nici o clipă nu am încetat să gândesc, să irosești atâta culoare, atâta patetism, în moartea unei femei atât de insensibile, incapabilă să se bucure de astfel de finaluri tragice.

— Gaborii!

Ea se apropia de mine cu o andrea pe care o încinsese mai înainte pe un reșou; s-a oprit deodată în mijlocul covorului.

Mi-am spus că era o vrajă, că era cu neputință, nu se putea să am atâta noroc, dar era glasul Encarnei și el a răsunat iarăși de cealaltă parte a ușii, însoțit de bătăi nervoase cu nodurile degetelor în lemn.

— Gaborii!

Sunetul unei sirene s-a auzit limpede din stradă.

Ea s-a uitat la ceas, a lăsat andrea pe reșou, a apucat un balonzaid aflat pe un scaun, l-a pus pe ea în mare grabă și a ieșit pe o mică ușă disimuiată într-un dulap, pe care o cunoșteam și eu. Atunci Encarna a strigat pentru a treia și ultima oară:

— Gaborii!

Bărbatul din Alicante, care probabil că nu auzea ce se petrecea, a rămas așezat pe divan, cu puștanul din nou în brațele lui, în timp ce toți ceilalți o ștergeau unul după altul din calea harpiei ăleia.

Plângeam, nefiind în stare să-mi cred încă urechilor, o razie, o razie binecuvântată, binecuvântata poliție de care îmi ferisem până atunci pielea, toată viața umblând cu capul vârat între umeri și călcând pe vârfuri când treceam pe lângă orice polițist în uniformă, chiar dacă era vorba de un agent de circulație, și iată că acum îngerii aceia în uniformă avuseseră fericita idee de a organiza o razie tocmai pe strada aia, tocmai în noaptea aia, tocmai la ora aia, și eu îmi salvasem pielea, mi-o salvasem pe bune, binecuvântați să fie, îmi repetam, binecuvântată fie poliția madrilenă, în vecii vecilor.

Mai rămăseserăm doar eu și cei trei ocupanți inițiali ai divanului.

Aceștia mă priveau descumpăniți. Drogata plângea în tăcere, stătea ghemuită, cineva îi sfâșiasse hainele, părea paralizată.

— E o razie, am îngăimat.

Alicantinul s-a ridicat în picioare, și-a luat prietenul de mână și au ieșit în goană pe ușa care dădea în coridor. Ea a vrut s-o ia după ei, dar am oprit-o.

— Nu, nu ieși pe aici.

Eram atât de stoarsă de vlagă, încât făceam un mare efort ca să-mi mișc buzele.

S-a apropiat de mine și mi-a desprins lanțul din piron. La început, abia dacă am simțit vreo ușurare, mușchii mi-e-rau înțepeniți, atrofiați, când mi-am desfăcut mâinile de pe verigile lanțului am fost surprinsă văzând că nu-mi scârțâ-iau oasele, însă palmele îmi ardeau, pielea parcă îmi luase foc. Am avut

doar atâta putere cât să mă las să alunec de-a lungul peretelui și să rămân în șezut pe podea.

— Al treilea panou de lemn din dulapul de colo e o ușă, am adăugat apoi. Împinge cu putere și ai să vezi o scară îngustă. Duce până la mansardă. Ascunde-te acolo, așteaptă ca gaborii s-o roiască și coboară pe scara de incendiu. Ai să ieși într-o străduță care dă chiar în strada asta. Fugi...

— Vino cu mine, mi-a zis apucându-mă de încheietura mâinii, dar am refuzat printr-un gest cu capul.

— Nu, eu rămân aici. Sunt victima și sunt curată, nu mă pot acuza de nimic – eram îngrozitor de istovită – dar tu trebuie să pleci chiar acum, fugi. A dispărut prin stânga mea și am rămas singură.

Cineva era scuturat bine, judecând după rugămințile și țipetele care-mi ajungeau la urechi din când în când, de undeva.

Apoi, o siluetă a intrat pe ușa întredeschisă.

Gus, cu pumnii încă strânși și cu nodurile degetelor mânjite de sânge, a intrat primul în încăpere.

În urma lui venea Pablo, cu mâinile curate, ca de obicei.

Nu mă bătuse niciodată.

Niciodată în viața mea nu mă bătuse, și nici nu-l văzusem niciodată plângând, dar atunci și-a vârât degetele pe sub zgardă, m-a ridicat, m-a sprijinit de perete și m-a plesnit peste față cu mâna dreaptă, mai întâi cu palma, apoi cu dosul palmei, în timp ce două lacrimi mari îi alunecau pe obraji.

— Valea de aici.

Gus, eunucul contemporan, impotent de peste un deceniu din pricina calului, se afla lângă mine, gâfâind și su-flând din greu. Nu s-a mișcat. Pablo l-a privit în față.

— Am spus valea de aici.

I-a întors privirea, a schițat un gest de dispreț, s-a întors pe jumătate și s-a îndepărtat în silă. Am rămas doar noi doi.

Atunci m-a lovit din nou, tot cu mâna dreaptă, mai întâi cu palma, apoi cu dosul palmei, răsucindu-mi capul mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, iar eu nu l-am împiedicat, am fost recunoscătoare pentru loviturile care mă rupeau în bucăți, care mă dezlegau de blestem, care desfigurau chipul femeii aceleia bătrâne, străine, care mă speriasse cu câteva ceasuri mai înainte din cealaltă parte a oglinzii. Pielea mea se năștea din nou, netedă și catifeiată, cu fiecare palmă primită. Le-am meritat, m-am gândit, le-am meritat cu vârf și îndesat.

Apoi, cu ochii încă umezi, m-a îndepărtat o clipă ca să mă privească, m-a cercetat din cap până-n picioare și m-a îmbrățișat, m-a strâns cu putere în brațe, degetele lui mi-au mângâiat urmele de pe spate, limba lui a lins firul de sânge care mi se prelingea din colțul buzelor, sângele pe care propriile lui lovituri îl făcuseră să țâșnească.

— Poți să mergi?

Am clătinat din cap că nu și el m-a ridicat în brațe, m-a dus până la o masă, m-a așezat pe ea, mi-a scos cizmele și mi-a luat laba piciorului drept în mâini, frecându-i talpa, strângând-o după aceea între degete.

— Ai niște labe ale picioarelor oribile, prea mari...

Am dat din cap că da, și el mi-a apucat mâinile și mi le-a întors cu palmele în sus, lăsând la vedere carnea roșie, strălucitoare, cu sclipiri de sânge printre mici fâșii înnegrite de piele sfâșiată, moartă.

— Mâinile tale, în schimb, mi-au plăcut întotdeauna, mi-a zis, iar ochii îi erau plini de furie și de milă. Ce ghinion...

— Lartă-mă.

A rămas cu privirea ținută la palmele mele jupuite, noi nu eram oameni oarecare, mi-am amintit, nu suntem oarecare, și i-am cerut din nou iertare cu toate că nu știam prea bine pentru ce anume o făceam:

— Lartă-mă.

Și-a ridicat în cele din urmă chipul spre mine, și-a scos pardesiul, m-a înfășurat în el cu mare grijă și m-a ținut de mijloc în timp ce mă dădeam jos de pe masă.

— Să mergem.

Am pornit-o pe coridor și am încercat să-l urmez, dar simțeam că nu mai aveam putere să țin pasul cu el. Encar-na și-a scos o clipă capul pe ușă și l-a clătinat, un gest în care se amestecau uimirea și dezaprobarea, și a dispărut din nou în camera cu televizorul.

— Ține-mă.

El aproape că ajunsese la ușa de la stradă și se uita la mine.

— Ține-mă, te rog, nu mai pot să merg... S-a întors la mine, mi-a ridicat un braț și l-a petrecut pe după gâtul său, m-a prins de mijloc și am ajuns amândoi la ușă. Am început să coborâm pe scări foarte încet, el mă sprijinea la fiecare treaptă, eu îmi recăpătăm încetul cu încetul controlul asupra picioarelor și eram din ce în ce mai conștientă de eșecul meu, precum și de suferința lui, pe care el o considera eșecul lui, și niciodată în viața mea nu m-am simțit atât de proastă. Spectrul respingerii plana deasupra rămășițelor mele, și această amenințare lipsită de consistență era de o mie de ori mai dureroasă decât loviturile acelei femei. Coboram foarte încet pe scări și simțeam teamă, și silă, și oboseală, teamă mai ales, și nu îndrăzneam să-l privesc, nu l-am privit până în clipa când cuvintele lui mi-au șuierat ca niște gloanțe pe lângă urechi. Nu aveam să mă bucur de un răgaz de pace, nu încă.

— M-a sunat Ely într-o seară, părea foarte îngrijorată, voia să-mi vorbească despre tine și am invitat-o să cinăm în oraș. (Ochii lui erau ațintiți asupra pereților crăpați ai casei scării, ca și cum scorojeala aceea slinoasă ar fi transmis niște mesaje tainice și prețioase, vitale, pe care doar el le-ar fi putut descifra.) Amândoi știm că Lulii nu e ușă de biserică, mi-a spus, dar umblă cu niște oameni care nu-mi plac deloc, mi-e frică de ce ar putea să i se întâmple. Atunci am hotărât să intervin încă o dată în viața ta, în ciuda tuturor celor petrecute și cu toate că nu mă privește, dar am făcut-o. Am vorbit cu Gus, te văzuse și el cu țipi deloc de încredere și avea nevoie de lovele, mereu are nevoie de lovele, așa că i-am spus care-i treaba, l-am pus pe urmele tale și încetul cu încetul am ajuns să aflu totul... Oprește-te, să ne tragem nițel sufletul. (Am dat din cap că nu, nu voiam să mă opresc, voiam să merg mai departe, să ajung

până la capăt, să termin odată, și mi-am îndreptat piciorul umflat, gol, către treapta următoare.) Bun, cum dorești... Adevărul e că am aflat totul și m-am speriat și eu, de aceea mă aflu aici. O aveam pe Encarna pe statul de piață, îți poți închipui, ea a fost cea care m-a anunțat, nu a vrut să-mi spună ziua, nici ora, dar în noaptea asta, când ai plecat de acasă în felul acela, atât de grăbită, am înțeles că în mod sigur urma să vii aici și l-am sunat pe Gus... Plănuisem deja totul pe jumătate, la început mă gândeam să nu-ți spun niciodată, dar acum cred că trebuie s-o fac, el a adus mașina și armele, chiar se gândise la niște țipi care să vină înăuntru și nu a fost greu să mai găsească încă vreo doi, trei care să dea alarma din stradă. Eu a trebuit să cumpăr sirena și am scos-o foarte ieftin, mi-a procurat-o țiganul acela care vinde încălțăminte în Vara del Rey, îl știi și tu. Gus m-a asigurat că poliția va fi inclusă și ea în preț, deși niciodată nu se poate exclude posibilitatea să-i fi arestat pe bune pe ăia patru borfași, și atunci va trebui să le plătesc cautiunea și un avocat decent, că doar n-am să-i las de izbeliște, bieții de ei...

În momentul acela am intuit că mă privea, se uita la mine cu o privire fixă, implacabilă, eu însă nu-mi puteam ridica ochii din pământ, oscilam între furie și recunoștință, între deznădejde și pace sufletească, între aroganța recăpătată în-tr-un moment târziu, miraculos, și supunerea absolută, definitivă, îl iubeam, dar asta o știam deja, o știam de la început, tot timpul îl iubisem.

— Uită-te la mine, Lulu. Am să găsec eu o modalitate de a te face să te revanșezi, n-ai nici o grijă.

Tot restul mi-l amintesc ca pe un amalgam confuz de amănunte incoerente, într-un ritm de coșmar, mergeam desculță pe stradă, vânzătoarea de țigări de la colțul străzii s-a uitat la noi cu o față plictisită, o greață puternică m-a încovoiat, el m-a sprijinit, cu mâna pe frunte, am vomat lângă o tufă, pardesiul mi s-a desfăcut, lăsând la vedere carnea mea macerată, ochii unui bătrân care-și făcea un culcuș din ziare pe o bancă au strălucit o clipă, greața a continuat să mă chinuie, el tăcea, eu, culcată pe bancheta din spate, încercam să-mi dau seama unde mă ducea, pe unde mergeam, din nou, după atâția ani, și mă luptam cu disperare împotriva bănuielii demolatoare care creștea vertiginos în capul meu, dobândind structura certitudinilor odioase, a adevărilor murdare, a evidențelor pe care nu vrei să le crezi, mă luptam cu ea, încercam să găsec o explicație clară, verosimilă, liniștitoare, pentru întâmplările ametoare din noaptea aceea, mă străduiam să caut o noimă pentru adevărata cauză a urmelor lăsate în pielea mea, pentru insistența lui Remi, pentru absența lui Manolo, pentru atitudinea impasibilă a Encarnei, pentru apariția la tanc a falsei razii, pentru sângele care înroșea pumnii lui Gus și pentru lacrimile lui, ale lui Pablo, pentru lacrimile pe care le văzusem în ochii lui, lacrimile care îi încaseră vocea, o voce atât de diferită de cea care mă alungase din casă în aceeași seară, mă luptam cu certitudinea aceea deghizată în bănuială și nu găseam nici o alternativă, nu exista alternativă, el se aflase acolo, trăgând sforile de la distanță, mi-l puteam imagina, îi puteam vedea fața, ochii strălucitori, buzele strânse, puteam să-i aud cuvintele exacte, îți place

pericolul? Na pericol, o va fi spus cu glas scăzut, fără să strige, fără să se enerveze, îl cunoșteam prea bine, puteam să-l văd, să-l aud, însă toate acestea erau mult prea dure, de o duritate insuportabilă pentru puterile unei fetițe, sunt o fetiță, am conchis, și mâine am să mă gândesc la toate acestea, mâine, nu în noaptea asta, mâine totul va fi mult mai limpede...

Mercedes ne aștepta șezând pe o canapea, răsucind mânerul vechii truse pe care i-o dăruise mama când și-a terminat facultatea. Biata de ea, m-am gândit, cu toții recurgem mereu la ea în astfel de situații, niciodată plăcute.

Când ne-a văzut intrând mi-a cercetat chipul, neliniștită, și-a îndreptat privirea spre Pablo, apoi din nou spre mine.

— Mă așteptam la ceva mai rău, a zis.

Atunci el mi-a scos pardesiul.

Mâinile cumnatei mele au început să tremure, ochii i s-au umplut de lacrimi, nu am putut să înțeleg niciodată cum o femeie atât de fragilă, atât de delicată, atât de sperioasă, a fost în stare să aleagă o profesie violentă ca aceea de medic.

— Dumnezeu! A exclamat, uitându-se iarăși la noi, mai întâi la el, apoi la mine. Dar... Ce-i asta?

— Nimic. (Pablo s-a apropiat de ea și i-a pus mâna pe umăr, parcă încercând s-o liniștească.) Semnele pojarului.

M-am trezit cu toate simptomele unei mahmureli uriașe și pe urmă mi-am adus aminte că Mercedes îmi făcuse o injecție ca să adorm.

Mă aflam acasă, în casa lui Pablo, și era ziuă, lumina soarelui intra până în mijlocul încăperii prin obloanele întredeschise.

El nu era cu mine. Rănile nu mă dureau. Aerul duhnea a tinctură de iod.

M-am ridicat în capul oaselor cu mare greutate și numai atunci am simțit în mijloc o tensiune cunoscută, cel mai puternic dintre toate semnele.

El nu se afla cu mine, însă acolo, sub mâna mea, doi fluturi susțineau o ghirlandă din șapte floricele brodate cu minuscule mărgeluțe albe, rotunde. Mi-am trecut degetele peste ele, o dată și încă o dată, le-am mângâiat și le-am numărat ca să verific dacă nu lipsea vreuna, și că se aflau acolo, toate perlele mele false, intacte, strălucitoare, plastic infinit de prețios pe bluza mea albă, o cămașă de nou-născut făcută pe măsura unei fetițe mari, dintr-un batist atât de fin, încât părea voal de mătase.

M-am culcat la loc și am închis ochii.

Știam că Pablo avea să mai întârzie, nu-i plăcea să fie prezent în momentele decisive.

Nu avea să mai existe nici un alt moment decisiv.

M-am rostogolit pe cearșafuri până m-am instalat pe locul lui, și m-am străduit să-i adușmi mirosul, iodul nu mi-a ușurat sarcina, nu aveam mirosul prea fin în dimineața aceea, dar până la urmă am dat peste un iz revelator deasupra pernei, am apucat cu degetele o bucățică de pânză ca să mi-o lipesc de nas, și am rămas nemișcată, încovrigată, zâmbind, agățată de mirosul acela, lăsând timpul să treacă.

Venirea lui a fost precedată de aroma inconfundabilă a gogoșilor calde.

Apoi s-a lungit lângă mine, mi-a atins vârful nasului și a așteptat.
Am încercat să simulez un somn profund, dar buzele mi se arcuiiau încetul cu încetul într-un zâmbet care își recăpătase inocența.

El și-a apropiat fața de mine și mi-a șoptit:

— Deschide ochii, Lulu, știi că nu dormi...

SFÂRȘIT